

Erotski roman
iz viktorijanske
Engleske

DARIJA HARON

Bekstvo iz harema

Daria Charon

Bekstvo iz harema

FLUCHT AUS DEM HAREM

Prvo poglavlje

Lejla se kretala sitnim koracima kroz vrt koji je odvajao paktu od pašinog harema. S njom su bile Cenda, s jedne, i njena majka s druge strane. U rukama ukrašenim kanom nosila je zlatan kovčežić. Na sunčevom svjetlu presijavalo se bezbroj dragulja kojima je bio obložen. Nije mogla da dočeka da ga otvori. Kakvo li se neprocenjivo blago možda nalazi u kutiji koju joj je, povodom njenog dvanaestog rođendana, uručio sam paša? Neobičan čin, jer joj njen gospodar nikada pre toga nije uputio nijednu reč. Danas ju je, međutim, dugo i pažljivo posmatrao, i bila je srećna što su je majčine služavke prvi put obukle i pobrinule se o njenoj kosi kao da je odrasla žena.

Odvele su je u veliku dvoranu u kojoj je paša sedeo na tronu i gledao je. Ponizno je klekla pred njim i uspravila se tek kad joj se, na njeno iznenađenje, obratio sam veliki paša Ahmet.

„Vidim da si porasla, Lejla. Uskoro ćeš postati žena.”

I dalje je gledala u pod, dlanovi su joj bili vlažni, a srce joj je ubrzano kucalo od uzbuđenja, jer paša je zaista razgovarao s njom. Druge devojke nikada neće poverovati u to, i...

„Pogledaj me!”

Nehotice je podigla glavu. Tu, odmah pored nje sedeo je svemoćan paša raširenih nogu i ruku opuštenu položenih na rukohvate fotelje. Njegovo tamno lice i vilica prekrivena uskom saracenskom bradom odudarali su od belog kaftana ukrašenog zlatnim vezom. Pantalone su mu takođe bile bele, a papuče sa uvijenim vrhom obložene biserima i dragim kamenjem.

„Koža fina poput sedefa i oči boje persijskog ametista”, rekao je on setno. „Lejla, postaćeš prava lepotica, dragulj moje kuće.”

Lejli su se obrazi zarumeneli i radost ju je preplavila dok je slušala ove reči. Ona je paši lepa! Ubuduće će hodati uzdignute glave. I majka će biti zadovoljna, ipak se i ona tako trudila da Lejla danas izgleda savršeno.

Paša Ahmet podigao je uzanu, prstenjem ukrašenu šaku, i odmah mu je prišao sluga obučen samo u dimije. Pružio je gospodaru zlatan kovčežić s blagom.

„Dakle, Lejla”, počeo je paša, „ovaj poklon će te uvek podsećati na današnji dan. U ovom kovčežiću nalazi se tvoja budućnost.”

Pružio joj je kovčežić i Lejla ga je prihvatila drhtavim rukama. Usta su joj se osušila, a jezik zalepio za nepce. „Hvala vam, gospodaru moj“, jedva je izgovorila gotovo nečujno. Onda se dosetila i poljubila ruku koja je još uvek bila ispružena prema njoj. Naravno, nije mu zaista dodirnula ruku.

Na njegovom tamnom licu pojavila se naznaka osmeha. „Hvala ti što si me usrećila slutnjom svoje buduće lepote. Možeš se udaljiti, Lejla. Ali budi sigurna da te nikada neću zaboraviti.“

Dok je napuštala dvoranu koračajući unazad, Lejla je držala kovčežić tako čvrsto uz grudi da joj se drago kamenje bolno urezivalo u kožu kroz tanku svilu. Išla je pognute glave ali nije posmatrala fini mozaik koji je krasio pod dvorane. Umesto toga, usredsredila se na to da se udalji otmenim, hitrim pokretima kakve je uvek posmatrala kod odraslih žena.

Na njeno olakšanje, zaista joj je uspelo da bez posrtanja stigne do lučnog ulaza u dvoranu gde su je čekale Cenda i majka. Sve tri su se poslednji put poklonile paši i napustile dvoranu.

„Daj da vidimo, Lejla! Šta ti je paša poklonio?“ Cenda je pokušala da joj otme kovčežić, ali Lejla ga je držala čvrsto i žustro odmahivala glavom.

„Može nam ga kasnije pokazati“, rekla je njena majka. „Ipak je to poklon, pa neka Lejla odluči kada će nam ga pokazati. I da li će to uopšte učiniti.“

Lejla je s olakšanjem popustila stisak kojim je prigrllila kovčežić i trudila se da održi korak s dvema ženama. Hodnici palate činili su joj se beskrajni, a snalaženje među svim tim visokim stubovima teško joj je palo. Do tada nije tako često morala da napušta harem.

U tom trenutku u susret su im dolazila dva čuvara. Vukli su zarobljenika kome je glava beživotno padala na grudi. S njegovih mršavih ruku visili su pokidani dronjci bele košulje. Kroz pocepane smeđe pantalone videle su se noge s krastama od krvi pomešane s prašinom. Lejla je razmišljala kakav li je zločin počinio ovaj mladić, budući daje zaslužio ovakvu kaznu. Dok je prolazila pored zarobljenika, pitala se da li će među crvenkastoplavim pramenovima njegove kose prepoznati lice, ali nije videla ništa osim tamnih, sasušenih tragova krvi.

Zamišljeno je gledala za ovim muškarcima, pa nije pri-metila da su Cenda i njena majka skrenule između dva stuba. Tek kada je začula svoje ime, brzo je promenila pravac i krenula za njima.

Cenda ih je napustila kada su došle u harem, a Lejla se s majkom povukla u svoje odaje. Otrčala je bez reči u svoju sobu i bacila se na krevet. Oprezno je položila kovčežić i posmatrala ga sa svih strana. Namerno je produžavala neizvesnost, legla je na leđa i podigla kutiju kako bi uživala u svetlucanju dragog kamenja. Konačno je klekla pokraj kreveta i izvukla iz ušica zlatan zasun s lančićem.

Lejla je zadržala dah dok je polako i oprezno otvarala poklopac, očekivala je da će i unutra otkriti svetlucave dragulje. Međutim, zurila je u kovčežić zbunjeno i u neverici. Bio je prazan. Postoje oklevala da prihvati ovu činjenicu, opipavala je ponovo i ponovo dno obloženo crvenim somotom.

„To je poklon za tvoju budućnost“, rekla je majka koja je stajala kraj nje. Klekla je i privukla Lejlinu glavu na svoje rame. „Jednog dana bićeš veoma lepa i poželjna žena. Paša će ti biti zahvalan za usluge koje ćeš mu pružiti. Njegovu zahvalnost možeš čuvati u svom kovčežiću.“

Lejla nije razumela ništa od onoga šta joj je majka govorila. Shvatala je samo da ju je prevarila svetlucava spoljašnjost jer je očekivala isto tako svetlucavu unutrašnjost. Greška, koja...

„Lejla, probudi se.“ Neko joj je grubo drmao rame. Lejla se pridigla i zbunjeno treptala. U hamamu se od pare sve rasplinjavalo. Čak je i lice osobe koja je stajala pored nje bilo kao prekriveno velom.

„Hatisa, šta želiš?“, Lejla se nakašljala i pokušala da se sabere.

„Lejla, spavaš već dva sata. Pomislila sam da su ti stavili nešto u jelo.“

Dobra Hatisa uvek je mislila na najgore. Na svakom uglu viilela je pokušaje trovanja i spletke. Nije to bilo sasvim neosnovano, zavist i ljubomora već su mnoge haremske žene prerano oterale u grob. Ipak, ovde nije bilo nikoga koga je Ona ugrožavala i ko da bi joj zato sipao otrov u kafu. Njen položaj nije bio značajniji od položaja robinje; ona nije bila ni opasnost ni ozbiljna suparnica drugima.

„Ma, ne, Hatisa“, odgovorila joj je. „Samo sam umorna.“

Bila je to laž. Nije bila umorna, već je čeznula za zaboravom koji bi joj san podario. U snovima je mogla da gospodari svojim životom,

mogla je da bude sve što poželi i da ponovo proživljava sećanja koja su joj se dopadala, a sve ostalo da zaboravi.

Protegnula se, zevnula i ustala. Hatisa joj je pružila veliku, belu maramu od muslina, koju je Lejla ogrnula oko golog tela. Crna, vlažna kosa dopirala joj je do kukova. Služavka će se kasnije pobrinuti za nju.

Zajedno sa Hatisom hodala je bosonoga po podu ukrašenom mozaikom. Na pločicama toplih kamenih klupa sedele su i ležale žene svih uzrasta. Vitka, tamnoputa tela, pored bujnih tela boje alabastera s mekim, svetlim bedrima. Neke od prisutnih brčkale su se u kadama, a druge su robinje masirale mirisnim uljima. Bilo je gotovo teško disati jer je vazduh bio ispunjen parom i najrazličitijim aromama. Lejla se ovde dobro osećala i svaki slobodan trenutak provodila je u hamamu. Vlažan vreo vazduh omamljivao je i opuštao i telo i dušu. Ovde nije razmišljala niti donosila odluke, jednostavno se prepuštala užitku.

Hatisini i Lejlini putevi razišli su se čim su napustile kupatilo, budući da su živele u različitim krilima harema. Lejla je boravila u odajama pored Anvar, svoje majke. Aga Saad, egipatski evnuh zadužen za majčinu i kćerinu dobrobit i sigurnost, naklonio se pre nego što joj je nečujno otvorio vrata. Lejla je isto tako nečujno proletela pored njega i ušla u sobu.

Njena majka ležala je na krevetu umotana u svetloplavu svilu - kao ogromna larva iz koje izvire crna kosa. Nepomično je piljila u tavanicu. U sobi se, bez sumnje, osećao miris opijuma.

Majka je bila slomljena. Nikada nije prebolela to što paša nije želeo da se njome oženi i tako od nje napravi kadunu. Teško joj je padalo da bude jedna od mnogih. Zbog toga više nije napuštala svoje odaje, nije se šetala vrtom niti odlazila na izlete na koje su išle žene s vremena na vreme. Jednom rečju, isključila se iz svega, pušila je opijum ili hašiš, a obroke su joj donosili u krevet. U mirisnim isparenjima hamama izgubila je lepotu. Ugojila se od ratluka, slatkoće kojom je pokušala da ublaži bol, i to toliko da je čak ni po istočnjačkim merilima više nisu smatrali punačkom, već ružno izobličenom.

Više od decenije paša je nije pozivao kod sebe. A u retkim trenucima kada je bila svesna, preklinjala je Lejlu da pobegne da ne

bi završila kao ona.

Lejla je i sama već razmišljala o tome, ali nije znala kako to da izvede. Izvan palate nije imala nikoga kome bi se mogla obratiti. Sve što je ona poznavala, jedino mesto gde se osećala sigurno, bilo je ovde, u prividnoj bezbrižnosti harema. A toga nije želela da se odrekne.

Ponovo je zatvorila vrata i otišla u svoju sobu, koja nije bila uređena manje raskošno od majčine. Na zidovima je visio brokat, svetlost je dopirala iz umetnički izrađenih kandila od šarenog stakla, a debeli tepisi su u više slojeva prekrivali mermerni pod koji se presijavao.

Na noćnom stočiću pored velikog, zlatom uokvirenog ogledala, stajao je kovčežić koji joj je paša poklonio pre deset godina. Spustila se na hoklicu i privukla kutiju. Pre nego što je izvukla zasun iz ušica, po navici je vrhovima prstiju prešla preko dragog kamenja.

Danas kovčežić nije više prazan. Nakon što joj je oduzeo nevinost, paša joj je poklonio rubin veličine kokošnjeg jajeta. Prsten sa smaragdima dobila je kada ju je drugi put pozvao i kada mu je pružila zadovoljstvo. Svaki komad nakita imao je svoju priču. Biserne minđuše takođe. One su bile poslednji pašin poklon; posle toga nije je više pozivao k sebi.

Od tada je prošlo već više od četiri godine. Lejla nije znala da li ga je odbijalo nešto što je radila ili je se jednostavno zasitio. U svakom slučaju, znala je da nikad neće postati kaduna. Za razliku od majke, ona nije gajila iluzije o svom položaju. Ne više. Nije ona bila ništa drugo do podatno telo s kojim je paša mogao da postupa kako god zaželi.

„Lejla.“

Iz misli ju je trgao tihi glas, pa je ustala. U sobi je stajala žena. Preko narandžastih pantalona nosila je svetložuti kaftan; njegova boja milovala je njenu maslinastu kožu. Džamila je već više od dvadeset godina babica, učiteljica i bliska prijateljica haremskih žena. Ona je znala sva neophodna sredstva za sprečavanje trudnoće, njeno podsticanje ili prekidanje. Učila je devojke umeću ljubavi, veštini ulepšavanja i umešnosti kako da i u najkraćem razgovoru s muškarcem uzdignu njegove vrline. Ublažavala je porođajne bolove, tegobe koje nastaju za vreme mesečnice i umela je da pomogne i da savet kada je reč o lečenju mnogih bolesti.

Istini za volju, u palati je postojao i lekar, ali on nije smeo da dodiruje žene. Umesto toga one su mu, obučene i pokrivenne velom, opisivale svoje tegobe uz pomoć lutke od slonovače ili ebanovine. Iz tog razloga ni njegove dijagnoze ni prepisana sredstva nisu bila tako delotvorna kao Džamilina.

„Paša hoće da te vidi“, rekla je Džamila.

„Mene?“, ponovila je Lejla u neverici. „Da se nisi prevarila? Znaš i sama koliko je vremena prošlo od kada me je poslednji put tražio?“

„Da, naravno da znam. Ali to ne menja činjenicu da danas hoće da te vidi. Evo tvog leka.“ Džamila je iz kaftana izvukla bočicu. „Šta god da se desi, kada ispiješ moj napitak nećeš morati da brineš da ćeš zatrudneti.“

Lejla je uzela bočicu i izvadila čep. Lekoviti napitak je bio gorak, ali ni približno kao saznanje da u ovoj prilici nema šta da kaže. Kao ni u jednoj drugoj.

„Poći ćeš sa mnom?“ Vratila je Džamili praznu bočicu.

„Ako želiš, rado ću poći s tobom.“ Posmatrala je odeću razbacanu svud naokolo i čekala da se Lejla oslobodi svilenog ogrtača kojim se obavila kad je napuštala hamam.

Lejla se pred Džamilom kretala bez stida. Stida nije ni bilo među haremskim ženama. Osim toga, Džamila je zauzimala posebno mesto. Ona je bila ta koja je pregledala tela devojaka, koja ih je podučavala kako da pruže zadovoljstvo i kako da ga same osete.

Stoga se nije povukla kada je Džamilina ruka kliznula preko njenih obnaženih kukova, blago i nežno sve dok joj konačno nije završila na grudima. Potom se savila i sklopila usne oko ružičaste bradavice.

Lejla ju je polusvesno pomazila po kosi. Osetila je kako su joj se bradavice nadražile dok ih je vest jezik mazio, ali nije se uzбудila. Da, postojalo je vreme kad joj se telo topilo od žudnje i kad je od Džamile zahtevala sve više i više. Sve dok je žena konačno ne bi predala gospodaru da bi on mogao da uživa u tek probuđenoj strasti.

Ponovo se pred Lejlinim očima, u živopisnim slikama, pojavilo ono veće kada ju je Džamila prvi put odvela kod paše Ahmeta:

* * *

„Dobro mi došla, dragulju moje kuće.“ Paša Ahmet se nasmejao, a njegovo lepo lice izgledalo je još privlačnije. Ustao je sa širokog

divana na kome je ležao i pušio nargilu. U vazduhu se osećao mirisni đuvan.

Lejla je klekla, kao što joj je Džamila naredila, i gledala u pod. Srce joj je tako snažno tuklo da se plašila da bi ga paša mogao čuti. Poslednjih dana mislila je samo o tome šta će se desiti kad se prvi put sretnu. Kako da pruži paši različita zadovoljstva i zahvaljujući tome postane njegova miljenica. Sama pomisao na to toliko ju je uzbuđivala da je morala da mazi samu sebe kako bi umirila svoju žudnju.

„Džamila, hvala ti, možeš se udaljiti“, čula je pašine reči. Trenutak kasnije osetila je njegove prste na kolenu.

„Lejla, ustani.“

Treptala je zbunjeno. „Gospodaru, ja...“

Nasmejao se. „Znam, znam. Džamila vam uvek kaže da na kolenima dopuzite do mog kreveta kako biste mi pokazale svoju poniznost i odanost. A ja joj uvek govorim da ne cenim ništa od toga. Ni poniznost, ni odanost, ni puzanje na kolenima.“

Pružio joj je ruku i ona je ustala. Bez reči ju je odveo do kreveta. „Pred nama je mnogo noći kada ću moći da uživam u tvom znanju i umeću. Danas ćeš mi, međutim, pokloniti ono što samo jednom možeš darivati, a ja ću ti zauzvrat pružiti zadovoljstvo kakvo možda nikada više nećeš iskusiti.“

Njegove reči ispunile su njena očekivanja, mada se trudila da sakrije uzbuđenje. Zastao je ispred ogledala pored kreveta, odmah iza nje. Njegovi prsti klizili su po rubovima njenog jeteka od brokata koji je nosila preko tanke lanene košulje. Prelazio joj je prstima preko ramena, a onda je jelek pao na pod.

Kroz tananu tkaninu košulje nazirale su se njene već nadražene bradavice. Na vratu je osetila pašin dah, a ubrzo potom i usne koje su joj polako šetale preko kože. Mirisao je na mešavinu pačulija i duvana, na uzbudljiv muški miris zbog koga je Lejla glasno uzdahnula. Kako je samo često čeznula da paša konačno od nje napravi ženu. A počelo je mnogo bolje nego što je zamišljala. Napetost se stišala.

Njegove usne spojile su se sa njenim i oduzele joj i dah i misli. Njegov jezik uronio joj je u usta, milovao je i mamio vrelim, slatkim, zanosnim obećanjem.

Htela je da se okrene ka njemu, ali on ju je čvrsto držao i otkopčavao joj dugmad na košulji. Onda se odmakao i preko glave joj skinuo odeću.

„Pogledaj se, Lejla. Gledaj kako si lepa“, priljubio je obraz na njen obraz i šaputao joj je na uho.

Ona je u ogledalu posmatrala kako joj stavlja ruke na pune bele grudi, koje su još više isticale njegovu tamnu kožu. Njene ružičaste bradavice bile su čvrste poput kamenčića. Prelazio je palcem preko njih i Lejla je osetila kako krv u njegovom krilu pulsira. Naježila se.

Paša je nastavio da nadražuje očvrslе vrhove njenih bradavica sve dok Lejla nije duboko uzdahnula i zastenjala.

Sasvim se naslonila na njega i izvila gornji deo tela kako bi bolje osetila njegovu nežnost.

Dok joj je milovao grudi, paša je naredio: „Odveži pojas i skini pantalone“. Poslušala ga je. Zasvetlucale sunjene već vlažne stidne usne bez ijedne dlačice.

Tamna ruka kliznula je preko njenog stomaka, uronila joj među bedra i ispitivala otvor. Lejla je nagonski raširila noge. Jasna moć rasuđivanja povukla se na neko nepoznato mesto; postojala je samo vatrena čežnja.

Ruka mu se vratila na njene grudi i trljala bradavice rosom njene požude. Bez protivljenja dopustila je da se događaji nižu, samo je prigušenim, nerazgovetnim glasovima iskazivala svoju požudu.

Neočekivano, uz leđa joj se priljubila vrelа gola koža, a kao odgovor na njeno preklinjanje, uvukao joj je koleno među noge. Bestidno se trljala o njegove butine, pokretala je kariku tamo-amo u ritmu nagona.

Paša je palcem i kažiprstom obuhvatio njene vlažne, lepljive bradavice, stiskao ih je i povlačio. Vrtlozi iskričave požude prožimali su joj telo. Čvrsto se držala za njegove podlatkice, jahala mu je na bedrima sve dok prostor oko nje nije eksplodirao u svetlu.

Bez daha se ponovo pribrala. Paša je još uvek stajao iza nje i grlio je otpozadi. U ogledalu mu je videla lice i užarene oči, a na zadnjici je osećala njegov čvrst ud.

Uzbuđenje joj se naglo vratilo. Savila se, raširila mu noge i opipavala rukom između njih, sve dok nije pronašla njegov ud. U

trenu je zaboravila sve što joj je Džamila ikada pričala o prefinjenosti, taktici i erotskim igrama. Želela ga je. Sada. Odmah.

Njeni nestrpljivi prsti vukli su ga i privlačili ka vlažnoj, pohotnoj pećini. Otpuzala je i stisnutih zuba morala da čeka da on ponovo zauzme položaj. Položio je ruku na samo dno njene kičme i oprezno je spuštao. Onda je osetila da je konačno prodro u nju. Bol je trajao samo tren, bio je gotovo neprimetan i neuporediv sa osećajem da je polako ispunjava i širi svojim čvrstim mesom. Zastenjala je i izazovno gurala karlicu prema njemu, a on se pokorno kretao u njoj.

Lejla se pridržavala za zlatni okvir ogledala, jedino za šta je mogla da se uhvati. Dugim i snažnim prodiranjem paša ju je doveo do vrhunca, koji je bio neizbežan poput izlaska sunca i tako snažan da je izgubila svest.

Opružena na krevetu, ponovo se probudila. Paša je ležao pored nje, nag kao što ga je Alah stvorio, oslonio je glavu na ruku i posmatrao ju je s blagim smeškom.

„Lepa moja Lejla, nisi me razočarala. Ali dosta je bilo odmora, želimo da nastavimo naše putovanje.“ Potom se nagnuo preko nje, usnama joj milovao grudi, lizao svetlucave kapljice njenog užitka, a onda se, preko stomaka, spustio do zenita njenih bedara.

Neće svoje seme izliti u nju, obuzdaće se, ubeđivao ju je promuklim glasom. Tek kada njeno zadovoljstvo bude potpuno, tek kada njeno telo bude ispunjeno užitkom, misliće na sebe.

I održao je reč. Milovao joj je telo na sve moguće načine do ranog jutra i podario joj zadovoljstvo koje je prevazišlo sve njene slutnje. Tek kada je u potpunosti bila zadovoljena i kada joj se telo rastočilo u užitku, tek tada je mislio na sebe.

* * *

Danas je znala da je ovo učinio iz čiste muške sujete. Ipak, tada je zaista verovala daje to bilo nešto posebno i ponosno je čuvala u kutijici rubin koji joj je paša dao nakon te noći ispunjene ljubavlju. S puno radosti ulepšavala se za njega kad god bi je ponovo pozivao kod sebe. Drugi put je on bio taj koji se prepuštao, a ona je pružala zadovoljstvo. Pošto je njeno telo uživalo u čulnoj ljubavnoj igri, i ona je u toku noći Doživela vrhunac, ali ni približno snažan kao prilikom prvog susreta. I sve noći koje su usledile, iznova su izneveravale njena očekivanja, sve dok njeno telo nije prestalo da pokazuje bilo

kakve znake požude. Nedeljama i mesecima ponavljali su se pašini pozivi, možda deset, dvadeset ili trideset puta. Potom je izgubio zanimanje za nju.

„Imaš najlepše grudi od svih žena ovde“, šaputala je Džamila promuklim glasom i ponovo vratila Lejlu u sadašnjost. „Čvrste, bele, krunisane ružičastim vrhovima.“

Lejli su ove reči bile poznate i znala je šta znače. Prišla je komodi i izvukla jednu ladicu. Prstima je napipala predmet koji je tražila: nabrekao veštački ud od slonovače, do najsitnijih pojedinosti veran uzoru. Blago je povijen i ovičen debelim venama, koje stvaraju privid života tamo gde ga nema zaista. Svakoj ženi koja će ga koristiti obećavaju nemerljivo zadovoljstvo. Glavić liči na zrelu šljivu s dubokim urezom.

Lejla ga je dobila od Džamile u vreme kada ju je podučavala umetnosti ljubavi. Učiteljica je na njemu pokazivala šta treba raditi rukom, svaki dodir, a na kraju je zahtevala i od svoje učenice da ponovi pokazano. Lejla je naučila koje su tačke kod muškarca posebno osetljive na nežnosti ili kako da klonulog putnika pretvori u čvrstog ratnika. Nakon što je Lejla izgubila nevinost, Džamila joj je pokazala kako sama da se zadovolji igračkom od slonovače i savetovala je da to radi što češće kako bi podstakla strast i upoznala se sa svojim telom. Međutim, bio je to bezuspešan pokušaj, budući da sav njen trud nije bio dovoljan da trajno veže pašu za sebe i tako učvrsti svoj položaj u haremu.

Lejla se polako i izazovno veštačkim udom mazila po obrazima, dok je Džamila gladnim očima pratila njene pokrete. Pre nego što je dotakla usne, Džamila joj je zadržala ruku i okrenula k sebi vrh uda od slonovače.

Jezik joj je klizio po naborima, polako, s uživanjem, dok se njena ruka još uvek poigravala s Lejlinim grudima. Bilo je bezbroj glasina o Džamili. Ljubavnici van harema pričali su svakakve neistine o njoj, jer ona je bila jedina žena koja je bez teškoća i bez pratnje smela da napusti palatu. Drugi su želeli da znaju zadovoljava li ona i evnuhe kojima u potpunosti nedostaje muškost. Ali niko nije tačno znao niti je imao hrabrosti da pita Džamilu o tome.

Kako bilo da bilo, ostale žene su je poštovale, a kada je trebalo zadovoljiti Džamilu, nijedna od njenih štićenica nije odbijala taj

zahtev. Ni Lejla nije bila izuzetak.

Grčevito se trudila da oseti zadovoljstvo ili uzbuđenje, jer znala je da Džamila nije neko ko samo uzima već i uzvraća u istoj meri. Ipak, koliko god se trudila, spretne ruke druge žene ostavile su je potpuno hladnom. Kako bi prikrila nedostatak strasti, gurnula je veštački ud u Džamilina usta.

Kada je Džamila počela da ga sisa, Lejla ga je kratkim, snažnim pokretima pomerala napred-nazad. Njeno stenjanje potvrdilo je Lejli da to radi onako kako treba. Ruka joj je skliznula u Džamiline pantalone i tražila vlažno mesto među njenim bedrima. Polako joj je trljala nabrekle donje usne i gurala prst u procep koji je vapijao od žudnje, u istom ritmu u kome je pomerala veštački ud u njenim ustima.

U sobi je bilo tiho, nije se čulo ništa osim Džamilinog dubokog, prigušenog disanja i šuškanja svile. Lejla se pomerila bliže krevetu i pokazala Džamili da legne, ne prekidajući pritom svoje pokrete. Klekla je pored nje i izvukla joj veštački ud iz usta. Džamila se nije bunila. Kada ju je Lejla pogledala i bez reči joj preko kukova svukla pantalone, obrazi su joj se zarumeneli, a oči sijale od grozničavog iščekivanja.

Lejla je skinula sve sa nje i raširila joj noge. Džamilina koža sijala je kao posuta zlatnim prahom. Prorez ispod stidnice bez ijedne dlačice bio je blago otvoren i otkrivao ružičasto meso, koje se prepušteno i puno žudnje nudilo Lejli.

Vlažan glavić veštačkog uda presijavao se dok je Lejla njime gicala i dražila njeno najsvetije mesto, ne prodirući potpuno. Džamilino duboko disanje pretvorilo se u požudno stenjanje. Kružila je kukovima i izvijala leđa nad čaršavom.

Lejla je posmatrala kako to deluje na nju, osećala se kao posmatrač koji ne učestvuje u tom činu. Tačno je znala šta mora da radi da bi pojačala Džamilino zadovoljstvo do granica izdržljivosti. Nije prodirala u nju, odmah gaje izvlačila, milovala joj glavićem stidne usne i dražila nabrekao klitoris. Onda je ponovo na tren prodirala, okretala ga, ponovno prodirala, pa ga opet okretala kako bi vene sa spoljne strane veštačkog uda povećale nadražaj prilikom prodiranja.

Dok je pružala zadovoljstvo, Lejli su se na čelu pojavile graške znoja, ali sve ostalo na njenom telu bilo je suvo kao barut.

Konačno su prodiranja postala brža i snažnija, drugu ruku joj je spustila na stidne usne i palcem dražila nabrekao klitoris, sve dok Džamila nije doživela vrhunac i vrisnula prigušeno, gotovo životinjski. Nakon poslednjeg izdizanja, telo joj je klonulo i posmatrala je Lejlu poluzatvorenih očiju. Blago se osmehivala dok je gledala veštački ud u Lejlinim rukama.

„Sada je red na tebe. Dopusti mi da te zadovoljim“, rekla je i ustala.

Lejla se udaljila od kreveta u nadi da Džamila ovo neće shvatiti kao beg. Pred muškarcem je lako mogla da odglumi zadovoljstvo i strast, ali ne i pred svojom učiteljicom. „Ne, bolje da se spremim. Ne moraš me pratiti, odmori se još malo. Ovde ti niko neće smetati.“

Brzo je ogrnula komad odeće koji se našao u blizini i odlepršala. Tanka svila bila je protkana čipkom, a veo koji je išao uz nju bio joj je šnalom pričvršćen za kosu. Papučice sa uvijenim vrhovima upotpunile su savršenost njene pojave.

Nakon što je Lejla napustila sobu, Džamila se sklopčala na krevetu i zatvorila oči. Lejla je sada znala kako da dođe do palate, budući da je u međuvremenu veoma često išla tim putem, a ipak joj se uvek činila sve dalja. Koraci su odzvanjali hodnicima sa stubovima, čiju raskoš već izvesno vreme nije ni primećivala.

Pre nego što se domogla krila gde ju je paša primao, morala je da prođe kroz unutrašnji hodnik koji su krasili brojni bunari. Zbog žuborenja vode nije mogla da čuje korake koji su je pratili. Stoga se preplašeno trgla kad ju je neko ščepao za ruku.

„Lejla, dugo te nisam video.“ Glas je bio dubok i baršunast. Dubok i baršunast kao i oči koje su je čežnjivo gledale. „Beje Karime“, uzvratila je drhtavim glasom. „Očekuju me, molim vas, pustite me da prođem.“

Stisnuo joj je ruku još snažnije. Ako tako nastavi, ostaće joj modrice. „Okolnosti će se promeniti, Lejla, vrlo skoro, a onda ćeš biti moja. Ne jednu noć, već zauvek.“

Lejla je pokušala da sakrije strah. Karim je bio najmlađi brat paše Ahmeta. Tajanstven i vlastoljubiv čovek, svestan svoje privlačnosti, nastupao je bez ustezanja. A kada njegova zavodljivost nije bila dovoljna, nije prezao ni od čega, što je Lejla znala iz iskustva. Iako joj se steglo u stomaku, zadržala je prividnu hladnoću. „Samo mi

jedan može naređivati, a to niste vi, beje Karime", rekla mu je odlučno.

„To ćemo još videu", uzvratio je i sagnuo se. I pre nego što je uspela da se snađe, sklonio joj je veo s lica i prešao vrelin, u vini jezikom po njenom obrazu. Potiskivala je sve snažniji osećaj mučnine, jer nije želela da mu pruži zadovoljstvo i pokaže da ju je njegova drskost na bilo koji način dotakla.

„Očekuju me, pustite me", rekla je mirnim tonom i oslobodila se njegove ruke.

„Smeš da ideš, ali pronaći ću te ponovo, Lejla, ne zaboravi. Nikada ne zaboravi." Njegova nedvosmislena pretnja podsetila ju je na siktanje razdražene zmije u telu čoveka.

Lejla se okrenula i skamenjeno nastavila da korača. Kretala se kao marioneta. U strahu je osluškivala slede li je njegovi koraci sve dok se na kraju nije, sa osećajem olakšanja, naslonila na mermerni zid u jednoj niši. Teško je disala i pokušavala da se smiri, ali nije uspevala. Osećala je sve snažniju mučninu, sklupčala se, zastenjala i ispovala se na mermerni pod. Drhtala je i trudila se da se nasloni na zid, ali grč koji je osećala primorao ju je da klekne. A onda je sve oko nje postalo crno.

Drugo poglavlje

Lejla je otvorila oči i treptala, budući daje bila nepriviknuta na svetlost. Ležala je u krevetu u svojoj sobi. Pored nje sedela je Džamila prekrštenih nogu i posmatrala je ozbiljnog izraza lica, koje se sad polako opuštalo. „Neka je slava Alahu, probudila si se“, uzviknula je s vidnim olakšanjem.

„Šta se dogodilo?“ Očigledno je hrkala, grlo joj je bilo brapavo i suvo.

„Mislila sam da ćeš mi ti to otkriti? Našli su te pre tri nedelje onesvešćenu u palati. Ja sam dala nalog da te dovedu ovamo. Imala si temperaturu, nisi bila u stanju da razgovaraš. Sve sam pokušala, ali ti nisi reagovala. Već sam se pribojavala najgoreg.“ Uzela je peškir iz činije u kojoj su plivale ružine latice i iscedila ga.

„Tri nedelje?“, ponovila je Lejla s nevericom, dok joj je Džamila brisala čelo. „Tri nedelje sam bila bez svesti?“

„Tako je, srce moje. Možeš li da se setiš šta se dogodilo?“

Lejla se namrštila. „Krenula sam u palatu... pozlilo mi je... više od toga ne znam.“ Nakašljala se.

Džamila joj je pružila čašu vode. „Pij. I pokušaj da ostaneš budna.“ Podmetnula je ruku Lejli ispod vrata kako bi je pridržala. „Nemaš više temperaturu, bar ne u ovom trenutku.“

Lejla je halapljivo gutala. Osećala se slabo ali ne i umorno. Tri nedelje. Nije mogla da shvati da u njenom sećanju zjapi tako velika praznina. „Je l' mami dobro? Šta se sve dogodilo dok sam bila bez svesti?“, pitala je iako joj je još uvek teško padalo da poveruje u tu činjenicu.

Džamila je uzdahnula. „Štošta. Bolje da ti ne pričam dok ne povratiš snagu.“

Lejlu je obuzela strašna slutnja. „Ne, reci mi šta se dogodilo. Nešto s mamom?“

Džamila je odmahнула glavom. „Nije, tvojoj mami je dobro. Bar joj nije lošije nego poslednjih meseci. Ne brini.“ „Pa šta je onda?“ Lejla je podigla jastuk iza leđa i sela. „Paša Ahmet je mrtav, kao i oba njegova sina. Njegov brat Tarik je na samrti, verovatno neće preživeti današnji dan. „Ali kako je to moguće? Kako...“ Lejla je začutala. „Pretpostavljam otrov. Naravno da nisam bila blizu obo-ležih. Lekari

me nisu puštali." Džamila je slegnula ramenima. „Verovatno ionako ne bih mogla ništa da učinim."

Lejla je u mislima već otišla korak dalje. „To znači... da je Karim novi paša."

Džamila je klimnula glavom, a s Lejlinog lica nestala je boja. *Okolnosti će se promeniti, Lejla, vrlo skoro, a onda ćeš biti moja. Ne jednu noć, već zauvek.* U glavi je čula omraženi glas i zatvorila oči. Dakla, to je bilo to. Karim je naumio da ubije svoju braću i tako se na silu domogne vlasti i sam postane paša. Džamila je rekla, kao da je želela da joj potvrdi: „, Karim se često raspitivao za tvoje stanje."

Lejlu je prožela jeza. *Onda ćeš biti moja. Zauvek.* Ne. Nikad. Pre bi skočila sa zidina palate nego što bi dopustila da je taj čovek još jednom dodirne.

Brzo se trgla i uhvatila Džamilu za ruku. „Nemoj mu reći da sam se probudila. Obećaj mi, preklinjem te."

Džamila ju je gledala zaprepašćeno. „Kako želiš. Ali njegova zabrinutost pokazuje da mu nešto značiš. Smena vlasti u palati sa sobom donosi i smenu vlasti u haremu. Imaš priliku da se uzdigneš, da postaneš pašina miljenica, možda te čak uzme i za ženu. Razmisli, možeš postati majka budućeg paše!"

Lejla je odmahнула glavom. Svaka od ovih misli neizmerno je pojačavala njen strah. „Nemoj mu reći da sam se probudila. To je sve što te molim."

Džamila se namrštila. „Kako želiš."

Ove reči nisu bile ni upola iskrene kao što je Lejla priželjkivala. Jer i Džamila je morala da misli na sebe i nije smela da propusti priliku da učvrsti svoj položaj time što će jednoj od svojih štićenica obezbediti bolje mesto. Lejla je morala da smisli neki izlaz iz ove teškoće, a slutila je da joj nije preostalo još mnogo vremena.

„Hvala, Džamila. Hvala ti", rekla je i nasmešila se, mada ne od srca. Ni Džamili nije mogla da ispriča zašto se plaši Karima i zašto mu nikada neće dozvoliti da je dodirne.

Džamila je smatrala da o ovome više nema šta da se kaže i ustala. „Jesi li gladna? Doneću ti laganu zakusku. Hatisa već nestrpljivo čeka da te poseti. Reci mi ako želiš da je vidiš."

„Želim, pošalji je ovamo." Na kraju krajeva, morala je da skupi snagu da se odupre Karimu i razmisli kako da mu umakne.

Tek što je progutala poslednji zalogaj, već se pojavila Hatisa. S olakšanjem je klekla kraj njenog kreveta. „Hvala Alahu“, uzviknula je, „što si se probudila.“

Lejla je sačekala da se Hatisa smiri. „Slušaj me, Hatisa“, rekla je pre nego što je devojka započela izlaganje svoje teorije o ubistvu i trovanju. „Hoću da pobegnem i potrebna mi je tvoja pomoć.“

Hatisa je buljila u nju raskolačenih očiju. „Da pobegneš?“, zaječala je ne shvatajući. „Zašto?“

„Ne mogu ovde više da izdržim. Moram da odem, inače ću poludeti.“ Smatrala je daje to dovoljno dobro objašnjenje.

Hatisa je ćutala trenutak, a onda je rekla neočekivano mirno: „Kako to misliš da izvedeš?“

„Još ne znam, ali nešto će mi već pasti na pamet. Hoćeš li mi pomoći?“ Hatisa je bila jedina koju je mogla da zamoli da joj pomogne. Ni u jednu drugu ženu ovde nije imala poverenja.

„Da, pomoći ću ti. Bar ću pokušati.“ Hatisa nije dugo okolišala. To je bio jedan od razloga zbog kojih ju je Lejla cenila.

„Hvala. A sad mi ispričaj šta se sve dogodilo poslednjih nedelja. Džamila mije napomenula da je Karim otrovao svoju braću i njihove potomke. Ima li istine u tome?“

„Pogubili su kuvara, jer gaje Karim okrivio daje pripremao pokvarena jela. Sve drugo su glasine koje niko kome je stalo do života ne izgovara naglas.“

Lejla se namrštila. „I decu je... odstranio?“

„Da, a žene njegove braće morale su već da počiste svoje arđaje. Odabraće svoju miljenicu nakon slavlja na kome će zvanično biti proglašen pašom“. Hatisa je zvučala ravnodušno, ali Lejla je u njenom glasu prepoznala neizgovorenu nadu da bi ona mogla postati jedna od njih. Hatisa je bila ambiciozna i postavljala je sebi visoke ciljeve. „Kada je slavlje?“

„Za tri dana. Čitava palata je vidno uzbuđena i zauzeta pripremanama. Trgovci dolaze i odlaze, komedijaši se okupljaju ispred ulaza, astrolozi prave horoskope. Strani poslanici već su došli da iskažu poštovanje. Kao u golubarniku.“

Lejla je sklopila oči. *Kao u golubarniku*. To je rešenje! Ako se već sada toliko ljudi zadržava u palati, može da se umuva u gomilu i tako se možda dokopa slobode. Potrebna joj je odeća, neupadljiva... ne,

ne neupadljiva. Upravo to bi možda privuklo pažnju straže. Mora se kretati kroz gomilu visoko uzdignute glave. Stražari moraju da je vide a da je ipak puste da neometano prođe.

Postojala je samo jedna žena koja je bez teškoća i bez potvrde na papiru mogla da napusti palatu: Džamila.

Lejla se uzbuđeno primakla Hatisi. „Potrebni su mi Džamilini crni ogrtač i crni veo. Tako ću moći da se utopim u gomilu i napustim palatu.”

„A kako ćeš doći do njenih stvari?”

„Ne smemo je više ispuštati iz vida. Možda nam pođe za rukom da joj uzmemo odeću dok spava, ili kada je... zauzeta.” Što je Lejla više razmišljala o ovom naumu, to joj se više dopadao. Svi su znali ko je osoba sa crnim velom i niko se neće usuditi da je zaustavi. Osetila je ushićenje i srce joj je ubrzano kucalo.

„Zar neka druga odeća ne bi bila bolja?”, usudila se Hatisa da se umeša. „Mogli bismo da ukrademo odeću nekog evnuha. To bi bilo mnogo jednostavnije.”

„Kao evnuh ne mogu da sakrijem lice. Osim toga, evnusi su međusobno bliski. Odmah bi me prepoznali.” Lejla je zamišljeno nakrivila glavu. „Najbolje rešenje bi bilo da prođem kapiju obučena kao Džamila. Ako me ipak uhvate, onda je to Alahova volja. Njoj moram da se pokorim.”

„Dakle, usredsredimo se na to da se dočepamo Džamiline galabeje i vela.” Hatisa je klimnula glavom. „Odmori se, biće ti potrebna snaga. Počeću da pratim Džamilu.” Ustala je i pogledala Lejlu. „Ne opterećuj se previše, ja ću se pobrinuti oko svega.”

* * *

I to je i učinila. Već naredne večeri imala je vesti za Lejlu, koja se ponovo osećala snažno i zdravo. Srele su se u zabačenom kutku vrta koji je pripadao haremu.

„Džamila ima četiri galabeje i još više velova. Uopšte nisam mislila daje tako. Svi izgledaju isto, dakle, neće odmah primetiti da jedan nedostaje.” Izgovorila je ovo i izvukla svežanj ispod širokog kaftana.

Lejla nije mogla da sakrije zaprepašćenje. „Već si uzela jedan?”

„Zašto da čekamo?”, uzvratila je Hatisa.

Lejla je uzela crni svežanj i brzo ga ugurala pod svoju odeću. „U pravu si. Zašto da čekamo?” Potpuno ju je zbunilo to što joj se

namera tako brzo ostvaruje. Međutim, bilo bi bolje da Hatisa to ne primeti. „Hvala ti. Ako nešto pođe tliopako, sve preuzimam na sebe. Ti nećeš morati da ispaštaš zbog moje propasti.“

»Ništa neće poći naopako, Lejla. Znam to. U mislima sam uz tebe. Kada nameravaš da ostvariš svoj naum?“

„Džamila ne srne da sazna da joj nedostaje galabeja, dakle, uskoro. Ali moramo biti sigurne daje zauzeta ili dane namerava da napusti palatu kada ja to budem radila umesto nje.“

Hatisa je klimnula glavom. „Dobro. Pokušaću da saznam šta će raditi sutra i prekosutra.“

Zajedno su se vratile u haremsku palatu. Na mermernom slepeništu su srele Džamilu. Ona je pokretom ruke dala Hatisi znak da se udalji i otpratila Lejlu do njenih odaja.

„Karim je saznao da si se probudila. Ne pitaj kako - ja mu nisam rekla. Želi sutra uveče da te vidi. Kod njega.“

Hladna ruka straha kliznula je Lejli niz leđa. Shvatila je da nema više vremena za pažljivo planiranje bega. To se mora dogoditi sutra.

„Okušaj svoju sreću, Lejla. Ako to pametno udesiš, provešćeš predstojeću svečanost pored Karima - kao njegova miljenica. Ostaće ti samo da taj položaj i zadržiš“, nastavila je Džamila. „To je cilj svih ovdašnjih žena, a tebi je nadohvat ruke. Iskoristi svoju priliku.“

Lejla je klimnula glavom kao ošamućena, nadala se da Džamila neće primetiti kakva bura besni u njoj.

„Dobro, znala sam da ćeš se prizvati pameti“. Džamilin glas otkrivao je zadovoljstvo. „Imam mnogo posla oko priprema, ali sutra uveče ću doći kod tebe i pomoći ti da se spremiš za Karima.“

„Hvala“, uspela je da kaže Lejla i spustila se na krevet.

„Ne treba da mi zahvaljuješ, mačkice. Znaš da si mi u srcu. Nijednoj ženi ne želim više da postane kaduna nego lebi, ili čak valida¹.“ Nakon što je to izgovorila, Džamila je napustila sobu.

Lejla je se sklupčala i obgrlila telo rukama. Tad se setila svežnja ispod kaftana i izvadila ga. *To je moja prilika za budućnost na slobodi*, pomislila je dok je gledala crnu tkaninu. *Uz tvoju pomoć, nikada se više neću pokoravati naredenjima niti morati da krijem sopstvene želje.*

Gotovo su je omamila razmišljanja o svim mogućnostima koje su se otvarale pred njom. I ta omama potiskivala je strah da neće uspeti u

svojoj nameri.

Privukla je hoklicu noćnom stočiću i otvorila zlatnu kutijicu. Nju neće poneti, ali njen sadržaj svakako hoće. Dragulji će joj obezbediti bezbrižan početak novog života.

Posmatrala je sobu. Neće poneti ništa. Ni skupu odeću, ni ukrasne bočice, ni papuče ukrašene vezom. Ipak, sećanja će je pratiti, htela ona to ili ne. To ju je podsetilo da će morati da se rastane od majke.

Sama pomisao na to ispunila ju je nekim čudnim osećajem. Nije to bio bol, jer otkako su pre dvanaest godina stigle u palatu, bliskost između majke i kćeri polako se izgubila. Nakon što je i ona sama postala žena i uništila majčine ambiciozne planove za njenu budućnost, nemoguće je bilo prevazići razdor koji je nastao između njih. Uprkos svemu, Lejla je bila tužna što će morati da ostavi Anvar.

Sobu njene majke osvetljavao je samo plamen uljane lampe. Anvar je okrenula glavu. S obzirom na okolnosti, oči su joj bile čak bistre, zapazila je Lejla s olakšanjem kada joj se približila.

„Budi mi pozdravljena“, rekla je tiho i sela na krevet. Polako je uhvatila majku za ruku. I prsti su joj bili naduveni, a umesto košćica, na nadlanici je imala jamice. Ruke su joj bile meke i beživotne kao da su joj se kosti odavno istopile.

„Dete moje, drago mi je što mi konačno dolaziš u poseru“. Nikada se nije sećala da joj Lejla svakog dana dolazi i neko vreme sedi pored nje. Opijum i hašiš pomutili su joj um. Sasvim je izvesno da će brzo zaboraviti i ovaj razgovor.

„Majko, otići ću odavde.“ Čak i ako ne uspe da pobegne, ovo nije laž. U tom slučaju zatvoriće je u tamnicu, možda čak i ubiti. Kako god bilo, majku više neće videti.

Anvar je potpuno mirno primila vest, kao da je već računala na to. „Dobru si odluku donela, dete moje. Uvek sam te savetovala da napustiš harem. Potraži svog dedu, on će ti sigurno pomoći. Veoma te je voleo, toga se verovatno sećaš.“

Lejla je klimnula glavom, iako je sećanje na dedu bilo vrlo nejasno. Bio je visok čovek, retke, prosede kose, blago povijen, a oko njega se uvek osećao miris konja i duvana. Kao devojčica uvek bi začepila nos dok bi sedela u njegovom krilu ili kada bi je stavljao na nekog od svojih džinovskih konja. Radovala se kad je odlazila od njega.

Iako je čvrsto odlučila da pobjegne, još nije razmišljala o tome šta će biti posle. Njena majka nije imala rodbinu, dakle, mogla je samo da se vrati u očevu kuću. Ali ostaje otvoreno pitanje da li bi tamo bila dobrodošla.

„Bila sam sebična što sam te dovela ovamo“, tiho je nastavila Anvar. „Trebalo je da te ostavim kod oca. Kada ga sretnješ, reci mu...“ Zastala je. Teret tišine koja je nastala pretio je da uguši Lejlu. „Reci mu da mi je žao“, konačno je prošaptala Anvar. „I da sam platila zbog toga. I telom i dušom.“

Dakle, to je bio oproštaj. Majka je sklopila oči i okrenula glavu u stranu. Lejla joj je pustila ruku, a Anvar se nije bunila. Tiho je ustala i posmatrala osobu koja je ležala na krevetu, njena bezobličnost bila je milostivo prekrivena brojnim slojevima tanke svile.

Pred vratima je stajao aga Saad i gledao je. Na njegovom licu nije se moglo videti šta oseća, čak ni kad se Lejla nagnula ka njemu. „Aga Saade, čuvaj je kada ja više ne budem moda“ rekla je odlučnim glasom.

Evnuhove tamne oči gledale su je mudro, a onda je položio ruku na srce i bez reči se naklonio.

Treće poglavlje

Džastinovi prsti stezali su ogradu palube. Gledao je prema obali s koje je isplovljavao njihov brod *Sea Witch*. Još uvek nije mogao da poveruje u sve što se dogodilo poslednjih nekoliko dana.

Kada mu je aga Daud rekao da ga novi paša zove na razgovor, bilo mu je teško da poveruje u to. Ali još neverovatnije bilo je ono što mu je paša Karim saopštio u nekoliko reči: zbog promene vlasti mnogi zatvorenici će, kao izraz njegove velike dobrote, biti oslobođeni. I tako je on, s malo lične imovine, dospeo na brod koji je istog dana napustio Aleksandretu².

Džastin se okrenuo i leđima naslonio na čelično uže koje se protezalo od vrha jarbola do ograde palube. Pogled na otvoreno more oduzimao mu je dah. Deset godina nije gledao ništa drugo osim zidova prostorije u kojoj je bio zatočen. Petnaest koraka u jednom pravcu, dvadeset u drugom. Vrtelo mu se u glavi od prostranstva na koje nije navikao i u odnosu na koje se osećao izgubljeno i beznačajno, imao je utisak da pada u crnu provaliju. Sklopio je oči i duboko disao. Sve će to doći na svoje. Sad kad su okončane beskrajne godine njegovog zatočeništva. Zapravo, još nije ni imao vremena da kuje planove, ali sledeće nedelje, kad brod pristane u Londonu, biće dovoljno vremena za razmišljanje o budućnosti.

Ponovo je otvorio oči i posmatrao jedro pod azurnoplavim nebom. Nekoliko galebova koji su piskavo kričali kružilo je oko jarbola kao da ga čuvaju. Bilo mu je toplo oko srca. Prvi put je shvatio da je zaista slobodan.

„Gospodine Grenvile, ako želite, doneću vam stolicu s naslonom na palubu“, rekao je kapetan Džejms Haris, koji je stajao kraj njega. „Kao što znate, *Sea Witch* nije putnički brod, ali mi ćemo, naravno, učiniti sve da vam put bude što prijatniji. Brodski kuvar se već raspituje šta biste voleli da jedete.“

Ove reči bile su Džastinu dokaz da je paša bogato nagradio kapetana za njegovu službu. Jedino se pitao zbog čega. Da li je njegovo pomilovanje zaista samo znak „dobrih diplomatskih odnosa“, kao što je paša naveo?

Nije znao ništa o odnosima Britanske krune i Osmanskog carstva. Zapravo, pošto je znao vrlo malo o svemu što se događalo poslednjih deset godina, osećao se kao da je krenuo bez kompasa u jedan potpuno nov svet.

„Nije mi potrebna stolica, kapetane. Ali zahvaljujem na ponudi. Kuvaru možete reći da nemam posebnih želja što se tiče obroka." Nadao se da su njegove reči zvučale i ljubazno i odlučno. Prošlo je mnogo vremena od kada je pričao na engleskom. Aga Daud ga je naučio osmanski jezik, a on je zauzvrat pokušao da evnusima prenese svoj maternji jezik.

Daud je bio marljiv, ali ne i preterano talentovan učenik. Zato su uglavnom razgovarali na osmanskome.

„Kako želite, gospodine Grenville. Stojim vam na raspolaganju ako vam nešto zatreba." Nakon tih reči kapetan se udaljio i pustio Džastina da se bavi svojim mislima.

Sve se dogodilo tako naglo da se nije ni oprostio od Dauda onako kako dolikuje. Aga Daud je bio nubijski evnuh koga je stari paša postavio za tamničara. Ovaj čovek bio je godinama jedina osoba koju je Džastin viđao svakog dana i, na neki poseban način, između njih se, umesto odnosa ispunjenog mržnjom koji je uobičajen između čuvara i zarobljenika, razvilo prijateljstvo puno obostranog poštovanja.

Daud ga nije naučio samo jezik već je, takođe, brinuo i o tome da stalno podstiče njegov duh. Ohrabrivao ga je da uvede red u svakodnevicu, podsticao ga da radi telesne vežbe i slušao ga kada se bezizlaznost njegovog položaja pretvarala u agresiju ili depresiju. Daje imao zlobnijeg ili ravnodušnijeg stražara, ni telesno ni duhovno ne bi bio u stanju u kakvom se sada nalazi. Verovatnoća da će nakon deset godina tamnice završiti kao duhovni bogalj znatno je veća nego da će ostati bistrog uma. Zbog toga je on, kako i priliči, rado mislio na agu Dauda.

Džastin je savio glavu jer su sunčevi zraci, koji su mu naj-pre bili prijatni, sada pržili njegovu bledu kožu nenaviknutu na svetlost. I nadlanice su mu već pocrvenele. U sećanju mu se pojavila nejasna slika.

„Džastine, uzmi maramu, moraš da zaštitiš lice. Sunce će ti napraviti opekotine“ Majčin glas prodirao je kroz treperavu svetlost oko njega. „Ili se vrati u šator i sačekaj veće.“

Pružala mu je pamučnu tkaninu, ali on je odmahivao glavom. „Ne treba mi. Hoću samo na pola sata da odjašem i vidim da lije tata pronašao nešto.“ Odgalopirao je, nije se ni osvrnuo. Za sobom je čuo majku kako ljutito viče: „Čekaj, Džastine. Sačekaj.“

Nije sačekao. Koji bi četrnaestogodišnjak, na samom pragu muškosti, u ovoj prilici poslušao majku? U svakom slučaju, u tom trenutku nije znao da poslednji put čuje majčin glas. I da oca neće zateći živog.

Dubokim uzdahom potisnuo je sećanje. Predugo je živeo u sećanjima. Sada mora da se srodi s mislima o budućnosti.

Već je i koža na prstima ruku počela da ga peče i Džastin je odlučio da ode u kabinu. Biće dovoljno prilika da se tokom putovanja navikne na sunce.

Pošto je *Sea Witch* bio teretni brod, osim kapetanove kabine postojala je još samo jedna u koju su smestili njega. Prostorija je bila niža i manja od one u kojoj je proveo poslednjih deset godina života. Imala je, međutim, jednu veliku prednost - u svakom trenutku mogao je da otvori vrata i napustiti je, kad god poželi.

Svetlost je unutra dopirala kroz dva okrugla prozora i pretvarala trunke prašine koja je lebdela vazduhom u sve-tlucavu zlatnu maglu.

Džastin se ispružio na krevetu i gledao oko sebe. Osim jednog, stola i stolice koji su bili postavljeni ispod prozora, tu je bio samo još drveni pregradni zid, pokraj koga se, ispred umrlijanog ogledala, nalazio porcelanski lavor. I jedna nestabilna hoklica. Nekoliko odevnih predmeta koje je poneo sa sobom i još uvek su bili u kitnjasto izrezbarenju škrinji koju je poneo iz palate. Dok je preturao po ladici, naišao je na nekoliko starih novina i knjiga koje su ostavili njegovi prethodnici.

Ležao je na krevetu s rukama ispod glave. Sklopio je oči i pokušao da se opusti, ali svaki živac u njemu je treperio. O smirenosti nije bilo ni govora. Dakle, gledao je u tavanicu i pustio da mu misli lutaju.

Njegovo sanjarenje prekinuo je šum otvaranja vrata. Ušla je prilika potpuno odevena u crno. Pošto je krevet bio u najtamnijem uglu

kabine, imao je prednost u odnosu na nepoznatog posetioca, koji se leđima naslonio na zatvorena vrata i na trenutak nepomično stajao, kao da mora da dođe do daha.

Džastin je napregnuo mišiće. Da li mu je paša poslao plaćenog ubicu? Skočio je bez reči i, kad se našao na dva koraka od nepoznate osobe, zgrabio ju je za ramena.

Začuo se prigušen glas kada je hitrim potezom uljeza okrenuo ka sebi. Gledale su ga širom otvorene preplašene ljubičaste oči, a onda joj je najednom skliznuo veo s lica.

Kao opečen, Džastin je oslobodio ženu. Stotinu misli proletalo mu je kroz glavu, ali nijednu od njih nije uspevao da uhvati. Zurio je u bledo, besprekorno lice, nesposoban da sroči makar jednostavnu rečenicu.

„Nemoj me odati, preklinjem te.“ Zvonkost njenog glasa toliko gaje očarala da nije shvatio sadržaj njenih reči. Zapanjeno ju je posmatrao dok je skidala veo. Video je gustu crnu kosu, skupljenu u dve pletenice. „Molim te, nemoj da me odaš“, molećivo je ponovila.

„Ko...“, morao je da se nakašlje, „... .ko si ti?“

„Ja sam Lejla. Pobegla sam iz pašinog harema.“

Džastinu su se osušila usta. Prostorija u kojoj je boravio kao zarobljenik nalazila se u delu palate postavljenom tik uz haremski vrt. Umesto prozora, visoka prostorija imala je na tavanici samo pravougaone otvore s umetnički izrađenim rešetkama. Kroz te otvore do njega je dopirao ženski smeh, kao odjek nekog drugog života.

Što je bio stariji, čežnjivije je osluškiavao glasove i veselo kikotanje. Uz pomoć mašte stvarao je slike, a snovi su mu sve više kružili oko susreta sa tim devojkama.

Nagovarao je Dauda da mu dovede neku od njih. Ali evnuh je odbio, kao što nije hteo ni da mu nabavi njihove portrete. Tako mu nije preostalo ništa drugo osim sećanja na žene koje su sedele u salonu njegove majke i pile čaj, žene na koje nikada nije obraćao posebnu pažnju.

Ipak, poslednjih godina njegovi snovi su se promenili, i to toliko da je očajavao zbog stida koji je osećao zbog njih. Video je sebe usred otmenog salona, gde je čaj posluživan u velikim srebrnim čajnicima. Bio je nag, okružen ženama bez lica u krutim, zatvorenim haljinama, kakve su uvek nosile majčine prijateljice.

Dodirivale su ga, mazile mu telo prstima pokrivenim rukavicama i usnama milovale njegovu kožu. Kada bi želeo da ih dodirne, odbijale bi ga zvonkim smehom. Ovi snovi su ga neopisivo uzbuđivali. A ipak, nije uspevao da ih usmeri u željenom pravcu. Žene su uvek bile obučene, nikad nage. Možda zato što on nije ni znao kako izgleda naga žena. Milovale su mu celo telo, ali nikada mu nisu ispunile suštinsku želju - da dodiruju i miluju njegov nabrekao ud. Zato je to radio sam i dopuštao da ga posmatraju i promuklim glasovima i čulnim smehom podstiču vatru u njemu. Da ga grle i ljuljuškaju, dok on konačno ne bi zastenjao prilikom doživljavanja vrhunca.

I ponovo ruke pokrivenne crnim somotom miluju njegovo telo, najpre smireno, a potom ga sve više nadražuju, dok opet ne dođe do tačke kada mora da ih moli da mu konačno podare ispunjenje.

Obično se budi na ovom mestu. Obliven je znojem, srce mu ubrzano kuca, a plahta je umrljana njegovim stidom.

Haremske žene vladale su njegovim danima i noćima, iako to nisu ni slutile. Ipak, nikada nije video nijednu od njih. Do ovog trenutka.

Džastin je pokušao da se pribere. Žena - Lejla, kako je primećivao - gledala ga je i iščekivala. Morao je nešto da kaže. Ali, dođavola, nije znao šta.

Osim toga, njegovo telo reagovalo je na njenu blizinu. Već mu se od same činjenice da pred njim stoji žena, ud ukrutio kao da je od mermera. Duboko je disao kako ne bi potpuno izgubio vlast nad situacijom. Pogrešio je jer ju je omirisao. Jasmin, amber, ruže. Ali još nešto se s tim pomešalo. Miris straha.

Već je hteo da joj kaže da nema potrebe da se plaši, ali onda mu je postalo jasno šta znači to što se ona njega boji. Što je upućena na njega. Nalazila se potpuno u njegovim rukama. Njena sudbina zavisila je od njegovog ponašanja. Kada bi obavestio kapetana, ovaj bi verovatno promenio pravac i vratio se u Aleksandretu. Nisu ni odmakli tako daleko. A on ili, bez sumnje, bio bogato nagrađen zato što je paši vratio odbeglu robinju.

Nije to, međutim, bilo ono što je želeo. Želeo je... Želeo je da zna kako je dodirivati ženu. Kako ona izgleda ispod slojeva odeće koju nosi. Kako bi bilo da ona njega dodiruje. Želeo je da sazna šta muškarac i žena rade između četiri zida spavaće sobe. I mogu li i muškarci i žene da pruže isti užitak kakav je tako često doživljavao u

snovima. Pomisao na to da je blizu ovom cilju, da treba samo da ispruži ruku da bi ga dohvatio, bila je zavodljivija od svega čemu se ikada usudio da se nada.

Odmakao se korak unazad od nje kako bi napravio odstojanje i kako bi ponovo mogao jasno da razmišlja. „Krala si? Jesi li lopov ili ubica?“, pitao ju je bez okolišanja, nije dozvolio da ona primeti njegovu unutarnju pometenost.

Odmahnula je glavom. „Ne. Nisam ni lopov ni ubica. Bila sam zarobljenica.“

Zarobljenica. Bilo mu je teško da ostane smiren. I on je bio zarobljenik.

„Jedino što sam uzela je sloboda.“

Sloboda. Sama ta reč još uvek ga je omamljivala poput nekog opijata. Ipak, nijednu od misli nije izgovorio naglas. Umesto toga mirno je rekao: „Dakle, paša neće poslati mornaricu koja bi te tražila?“

Ona je ćutala neko vreme i preko ramena prebacila pletenice na leđa. „Harem je pun žena. Zašto bi tražio baš mene?“

To nije bio odgovor na njegovo pitanje, ali zaključio je da je dovoljan. „Dobro, reći ću kapetanu da sam te poveo kao svoju... pratilju.“

„Hvala, ja...“

Pokretom ruke prekinuo je odgovor kojim je ona izražavala svoje olakšanje. „Naravno, zahtevam protivuslugu za to što sam ti izašao u susret.“ Njegov glas nije odavao nesigurnost i napetost koju je osećao.

S njenog lica nestala je boja, kao daje ugasio svecu. Gledala ga je nepomično, a on je primetio da mu se steglo grlo. U glavi je smišljao reči koje bi izgovorio, ali nikako nije uspevaio da ih prevali preko usta. *Bio sam zarobljenik kao i ti. Dopusti da te gledam. Dopusti da te dodirujem. Poduči me ljubavi, poduči me kako da primim i pružim zadovoljstvo.*

Umesto toga rekao je: „Želim da mi za vreme putovanja budeš na raspolaganju“. Nakašljao se kako bi nastavio, ali ona je čeličnim glasom presekla tišinu koja je zavladao. „Ne treba da ti budem na raspolaganju ja, već moje telo. Na to si mislio, zar ne?“

Četvrto poglavlje

Lejla je pokušala da sakrije razočaranje. Kako je i mogla da poveruje da će biti tako jednostavno? Kako je i na trenutak mogla da pretpostavi daje ovaj tuđinac iz čiste samilosti neće odati i da će se zadovoljiti tek njenom zahvalnošću?

Haremska pravila važila su i ovde. *Ako nešto želiš, daj mi nešto zauzvrat.* Uspravila se i i ćutke ga gledala. U polumraku kabine kosa mu je imala crvenozlatan odsjaj. Nosio je osmansku seosku nošnju koja je skrivala njegov stas. Videla je samo uzane šake koje su neverovatno snažno stezale njena ramena. Nije mogla da dokuči boju njegovih očiju, ali glatko lice odavalo je utisak da ne može biti mnogo stariji od nje. U svakom slučaju, to ga nije sprečavalo da se kreće kao balavi starac spreman da beskrupulozno iskoristi svaku priliku da se domogne mladog mesa. Ipak, nije imala izbora. U suštini, nije ni bilo važno. Pašina nagrada za zadovoljenje njegovih potreba nije joj donela ništa drugo do nekoliko komada nakita. U poređenju s tim, činilo joj se podnošljivim da istrpi ovog čoveka nekoliko noći u zamenu za slobodu.

„Smeš da poseduješ moje telo za vreme putovanja, ako se zakuneš u život da me nećeš odati ni kapetanu niti ikom drugom, sve dok ne stignemo u London. Kada pristanemo, slobodna sam i pustićeš me.”

On je klimnuo glavom.

To joj nije bilo dovoljno. „Zakuni se životom svoje majke.” „Moja majka je mrtva”, mirno je odgovorio. „Kunem se svojim životom da te neću odati. Ni kapetanu niti ikom drugom.”

Gledala ga je sumnjičavo. Međutim, nije joj preostalo ništa sem da mu veruje. Ovde nije bilo sudije. Mogla je samo da se nada da će održati reč. Čim brod stigne u London, mora se usredsrediti na to da što brže nestane - bez traga.

„Neću u kabini da provedem ceo put. Zato neka ti kapetan obeća da ću moći nesmetano da se krećem palubom”, rekla je i duboko udahnula. „Biću tvoja kurva, ali ne svačija.”

Pocrveneo je. Otvorio je usta kao da želi nešto da kaže, ali ih je ipak ponovo zatvorio. Klimnuo je glavom.

Čekala je, a pošto se ništa nije desilo, podbočila je ruke na kukove. „Šta čekaš?”, pitala gaje. Morao je da zna da ona neće tako lako

popustiti. „Reci kapetanu da u kabini imaš ženu koja će tamo i ostati za vreme putovanja i koja želi, kada se pojavi na palubi, da se prema njoj ponašaju sa istim poštovanjem kao i prema tebi.“

„Zar ne bi bilo pametnije da sačekamo da se još malo odmaknemo od obale? Ako kapetan bude nepoverljiv, nikakve lepe reči neće ga ubediti da se ne vrati nazad.“ Govorio je mirno i promišljeno.

Nevoljno je morala da prizna da je bio u pravu. „Dobro. Ali obavesti ga najkasnije sutra.“ Gledala je oko sebe, a onda sela na obližnju hoklicu. Snaga koja ju je ispunila i ohrabrila da pobegne iz harema, nestala je, i jedino stoje ostalo bila je iscrpljenost. Glava ju je zbolela, bila je to posledica neprospavane noći i proživljenih uzbuđenja. Zbog haremskog života bila je troma, nenaviknuta na fizički rad. Put od palate do luke izgledao joj je beskrajn, a tanke svilene papuče nisu je štatile od prljavštine i kamenja.

Stopala su je bolela, a mišići na listovima brideli. Izula je obuću, povukla dimije i posmatrala popucale žuljeve na nožnim prstima.

Dok je ona bila zauzeta posmatranjem, Džastin je uzeo lavor i napunio krčag vodom. S tim u rukama, stao je neodlučno ispred Lejle.

Podigla je glavu. Sve više ju je iznenađivao. „Hvala.“ Uništenu obuću brzo je odgurnula u stranu da bi mogao da stavi posudu na pod pred nju.

Htela je da uzme krčag, ali on je bio brži i sipao je vodu u lavor. Malo je oklevala, a onda je spustila stopalo u hladnu vodu i prigušila uzdah zadovoljstva dok je u vodi mrdala nožnim prstima. Džastin je doneo sapun i kleknuo pored lavora.

Lejla je iznenađeno posmatrala kako savija rukave na svom kaftanu i zaranja sapun uvodu. Onda joj je uzeo stopalo. Mesta na kojima su žuljevi popucali zbolela su je snažno, mada kratko.

Nije zadržala vazduh zbog toga.

Okolnosti su je zbunile. Koliko je često ona prala pašu, ali on joj to nikada nije uzvratio. Zaprepašćeno je pratila pogledom njegove tanke prste koji su joj nežno klizili preko nožnih prstiju i blagim pritiskanjem uklanjali sasušenu krv i prljavštinu. Radio je temeljno i potpuno usredsređeno. Lejla je gledala njegovu gustu, svetlucavu kosu i tad joj je palo na pamet da mu ni ime ne zna.

„Kako se zoveš?“, pitala ga je i zaključila da joj glas zvuči promuklo.

„Džastin.“ I njegov glas je zvučao promuklije nego ranije.

Vratio joj je stopalo u vodu i isprao penu. Onda je uzeo drugo stopalo i njega temeljno nasapunjao. Lejla je sklopila oči. Navikla je da je ženske ruke masiraju i mažu uljima, i svaki put je uživala. Lekoviti dodiri ovog tuđinca, koje je doživela veoma čulno, zatekli su je nespremnu.

Kada je sela na hoklicu, bila je umorna i ljuta. Umor je popustio, ali ne i ljutnja. Nakon otrežnjujućeg iskustva s pašom Ahmetom, promenila je odnos prema svojim osećanjima u takvim situacijama. Kada je pozivao nakon što joj je oduzeo nevinost, nije dozvoljavala izlive bliskosti. Nikada više nije dozvolila da njegovi postupci u njoj pobude osećanja. Ni gnušanje ni čežnju. Osećanja od nas prave slabiće, to je i Džamila pokušavala da joj utuvi. Ona nije bila slaba. Uvek je vladala situacijom. Ona je određivala. Ona je uzbuđivala. Ona je davala. Ali nije osećala.

Lejla je duboko udahnula i stegla zube. Dok ga je posma-trala, prstima je stezala sedalo hoklice.

Izgleda da on nije primetio da je ona duboko zamišljena, budući da je neometeno nastavljao da radi ono što je započeo. Na kraju je uzeo peškir i obmotao njeno stopalo. Oprezno je njim tapkao po tabanu i risu. Potom joj je sušio prst po prst, odvajao nežno jedan od drugog i zavlačio između njih laku tkaninu. Nije znala da joj je koža na ovim mestima tako osetljiva na dodir, morala je da se sabere kako ne bi pokazala nikakvu reakciju.

A onda joj je blagim pritiskanjem masirao svaki nožni prst od korena do nokta obojenog kanom. Sve to vreme glava mu je bila pognuta, pa mu Lejla nije videla lice.

U kabini je bilo sasvim tiho. Džastin joj je suvo stopalo položio kraj latora. Onda je uzeo drugo i oprezno ga ispirao. Kada je završio s tim, nije ga ostavio, već je slobodnom rukom otkopčao dugme na kaftanu.

Lejla se namrštila. Šta se dešava? Želela je da on podigne glavu da može da mu vidi lice. Ali nije to učinio. Umesto toga, nežno je prslonio njen taban na svoje nage grudi.

Prsti su prelazili preko njenog risa, gležnja, pratili liniju lista, milovali blago poput pera. A potom su se vraćali istim putem nazad.

Lejla je pod tabanima osećala njegovu toplu, glatku kožu i otkucaje srca. To je bila veza koju nikad ranije nije osetila i čijoj snazi nije mogla da se suprotstavi.

Dok se još borila da ostane prisebna, podigao je glavu. Lice mu je gorelo kao da ima temperaturu, a oči su mu bile nedokučive kao crno more. Na trenutak su se gledali, a onda je on pognuo glavu i Lejla je na svojoj koži osetila njegove usne.

To ju je povratilo u stvarnost i otklonilo maglu koja se trenutak pre nadvijala nad njenim razumom. Nije sumnjala u to da će odmah početi da traži nagradu za svoje ćutanje. Obuzela ju je hladnoća, ali razmišljala je o najvažnijem. O onome što su je naučili u beskrajnim podukama. Polako je podigla drugo stopalo i stavila mu ga u krilo. Nožni prsti su joj klizili preko njegove čvrste muškosti, kao što je njegov jezik klizio po njenom risu.

Rukama se pridržavala za sedalo hoklice kako ne bi izgubila ravnotežu. Polako i nežnim pritiskom kroz tanku tkaninu pantalona masirala mu je ud. Pritiskala mu je stopalo na grudi, čula je kako zadržava vazduh i u sledećem trenutku teško izdiše. Srce mu je bubnjalo pod njenim tabanima.

Dok je gurala nožne prste u njegovo međunožje, Lejla se pitala koliko dugo još želi da se zadrži na ovakvoj predigri. Spremno je raširio noge i Lejla je tabanom pritiskala njegove testise, dražila ga je kružnim pokretima.

On je zastenjao i lagano se povio napred, kao da želi da joj se ponudi. Prstima je snažno obuhvatio njen gležanj i privio se uz nju, bez reči ju je podsticao da nastavi. Poslušala ga je, nožnim prstima pritiskala mu je međicu i pomerala zglob kako bi ga i dalje zadovoljavala.

Trgla se kad je on neočekivano cimnuo glavom, a telo mu kratko i snažno zadrhtalo. Ispustio je nekakav promukao uzdah iz dubine grla, a onda je prostorijom ponovo zavladała tišina.

Lejla je polako odmakla stopalo. Nije mogla da veruje da je zaista doživeo vrhunac samo kao posledicu masiranja nožnim prstom. To je samo uzbudljiva predigra, ništa drugo. Namenjena da uzbuđi i pojača zadovoljstvo.

Ovlaš je bacila pogled na njegovo međunožje, ali on je brzo ustao i uzeo peškir koji je stajao pored porcelanskog latora.

Lejla je ćutala i posmatrala svoje ruke u krilu. Džamila joj je jednom rekla da muškarci sa Zapada nisu izdržljivi kao osmanski muškarci. Jedan od razloga je to što nisu obrezani, ali i zato što traže brzo zadovoljenje svojih potreba. Nije im stalo do veština koje podstiču zadovoljstvo i čežnju, i nije im stalo do toga da se celu noć posvete zadovoljstvu ljubavi. Streme samo i isključivo vrhuncu. To je bilo sve što im je važno. I ćim ga dozive, podignu pantalone i pobegnu.

„Jedu kao svinje i pare se kao svinje.“ Džamila nije krila gađenje prema nevernicima.

Krajićkom oka Lejla gaje videla kako se briše. Sklopila je kapke i skupila ruke. U njoj su rasli gađenje i prezir i primoravala je sebe da ovlada tim osećanjima. Narednih nedelja biće zatoćena s njim u ovoj majušnoj kabini.

S njim i njegovom slabošću, koja mora postati njena snaga. Peto poglavlje

Dok je slagao odeću, Džastin je priželjkivao da i misli sredi na isti naćin. Ni sam nije znao šta ga je spopalo te je prao stopala toj ženi. Još manje je sebi mogao da objasni zašto je položio njene tabane na svoje grudi.

Ćinilo mu se sasvim prirodno da tako postupi, ali sada nije imao objašnjenje za taj postupak. Osim, možda, da ga je na to naveo prizor njenih lepo oblikovanih stopala kroz ćiju belu kožu se ocrtavala mreža vena. Nokti na nožnim prstima bili su joj ukrašeni kanom i blistavi, tabani somotni, zglobovi vitki, a listovi blago zaobljeni. Ovaj savršen sklad na jednom potpuno neverovatnom mestu i ćinjenica da je dodirivao njenu nežnu kožu kao daje to nešto što se samo po sebi podrazumeva, saterali su ga u ćošak iz koga nije znao da izađe nakon što je njegovo zadovoljstvo dostiglo vrhunac.

Ni u najhrabrijim erotskim snovima nije mu padalo na pamet da ga žena stopalima može ne samo uzbuditi već i zadovoljiti. Šta li je onda tek sve moguće između muškarca i žene?

Bez reći se okrenuo. Lejla je sela na stolicu ramena povijenih ka napred. Kad se naglo udaljio od nje, bio je previše uplašen da bi ostao nag pred njom i da bi je gledao u lice.

Nagnuo se nadAVOROM i pokušao da iskoristi priliku i pogleda je u oći, ali ona je piljila u prazno. Bez reći je napustio kabinu i prosuo

vodu preko ograde gornje palube.

Kapetan je stajao nekoliko koraka dalje i Džastin je odlučio, uprkos pređašnjem mišljenju, da ne okoliša.

„Kapetane Harise“, obratio mu se i pre nego što je prišao. „Dobro je što ste tu.“

Peto poglavlje

Dok je slagao odeću, Džastin je priželjkivao da i misli sredi na isti način. Ni sam nije znao šta ga je spopalo te je prao stopala toj ženi. Još manje je sebi mogao da objasni zašto je položio njene tabane na svoje grudi.

Činilo mu se sasvim prirodno da tako postupi, ali sada nije imao objašnjenje za taj postupak. Osim, možda, da ga je na to naveo prizor njenih lepo oblikovanih stopala kroz čiju belu kožu se ocrtavala mreža vena. Nokti na nožnim prstima bili su joj ukrašeni kanom i blistavi, tabani somotni, zglobovi vitki, a listovi blago zaobljeni. Ovaj savršen sklad na jednom potpuno neverovatnom mestu i činjenica da je dodirivao njenu nežnu kožu kao daje to nešto što se samo po sebi podrazumeva, saterali su ga u ćošak iz koga nije znao da izađe nakon što je njegovo zadovoljstvo dostiglo vrhunac.

Ni u najhrabrijim erotskim snovima nije mu padalo na pamet da ga žena stopalima može ne samo uzbuditi već i zadovoljiti. Šta li je onda tek sve moguće između muškarca i žene?

Bez reči se okrenuo. Lejla je sela na stolicu ramena povijenih napred. Kad se naglo udaljio od nje, bio je previše uplašen da bi ostao nag pred njom i da bi je gledao u lice.

Nagnuo se nad lavorom i pokušao da iskoristi priliku i pogleda je u oči, ali ona je piljila u prazno. Bez reči je napustio kabinu i prosuo vodu preko ograde gornje palube.

Kapetan je stajao nekoliko koraka dalje i Džastin je odlučio, uprkos pređašnjem mišljenu, da ne okoliša.

„Kapetane Harise“, obratio mu se i pre nego što je prišao. „Dobro je što ste tu. Želim da razgovaram sa vama.“

Kapetan se nervozno češkao po bradi. „Da li je sve u redu, gospodine Grenvile? Kabina? Treba li vam nešto, jer.“

„Sve je savršeno“, prekinuo gaje Džastin. „Samo... moram vam nešto priznati.“ Pokušao je da ga pridobije osmehom. „Imate putnika više nego što mislite, kapetane Harise. I to mojom krivicom. Molim vas da me razumete.“

„Putnika više?“, ponovio je Haris kao da ga nije razumeo.

Da, imam slepu putnicu u kabini.“ Čekao je sagovornikov odgovor.

Kapetanovo lice, koje je uvek bilo pomalo zajapureno, iznenada ga je podsetilo na zreo patlidžan. „Ne znam šta da mislim o tome, gospodine Grenvile! Žena na palubi donosi nesreću. A da ne pominjem dodatne troškove.”

„Hoće li ovo biti dovoljno da odagna nesreću?”, upitao je zvonak glas, i njih dvojica su se uzmuvala.

Ispred njih je stajala Lejla. Ispružila je dlan prema kapetanu, a na njemu se nalazio masivan zlatan prsten sa smaragdom. Pričala je na osmanskom, ali i bez Džastinovog prevoda, kapetan ju je razumeo.

Haris je najpre pogledao nju, a onda prsten. Polako je ispružio ruku ka njoj. „Mislim da hoće”, promrmljao je i stavio nakit u džep.

Džastin, koji se osećao suvišnim budući da je Lejla preuzela vlast nad situacijom, bio je prisiljen da uhvati Harisa za ruku. „Kapetane, Lejla će biti moja pratilja tokom celog putovanja. Neće često izlaziti na palubu, ali kada to bude činila, očekujem daje vaši ljudi poštuju kao i mene.”

Kapetanovo lice ostalo je nepomično. „Kako želite, gospodine Grenvile.”

Ovim rečima se oslobodio Džastin i otišao s rukama prekrštenim na leđima. Kada se malo odmakao, pljunuo je na brodski pod i tako stavio do znanja šta misli o tome.

Džastin je osećao kako bes u njemu tinja.

„Trebam limun”, rekla je Lejla. „I sunder. I oštar nož.”

Džastin se zaprepašćeno okrenuo prema njoj. „Šta će ti to?”

„Da ne bih stigla u London s kopiletom u stomaku.” Glas joj je zvučao kao da priča o nečemu što nema veze s njom, kao da govori o nekoj dalekoj, nepoznatoj obali. I gledala ga je kao da on mora znati o čemu ona govori. Ali on, naravno, nije imao blage veze.

„Otići ću do kuvara da vidim ima li toga u zalihama brodske kuhinje”, odgovorio je kao najveća sveznalica, nesvestan prethodno izrečenog. Nije ni korak odmakao, a čuo je njen glas: „Ako nema limuna, može i malo sirćeta. Ono služi istoj svrsi, samo ne volim njegov miris.” Nesvesno je uvukao glavu među ramena i nastavio dalje. Zagonetka će se razrešiti, u to je bio ubeđen. Samo nije bio siguran želi li zaista da zna odgovor.

Lejla je gledala za njim. U polutami kabine nije mogla dobro da ga vidi. Ipak, bila je u pravu u proceni: on je - ako je uopšte - jedva

nešto stariji od nje. Šta radi mladić bez pratnje na ovom kraju sveta? Da li je trgovac? Diplomata? Nastavnik? Ili umetnik koji je svojim delima ukrašavao paši-ne i kalifove palate?

Uzdahnula je. Nije ni bitno. Važno je bilo jedino održati ga u koliko-toliko dobrom raspoloženju i vladati okolnostima - a da on to i ne primeti.

Mornar je protrčao odmah pored nje ka pramcu broda, pa je bila primorana da mu se skloni s puta i pribije se uz ogradu palube. Nebo joj se činilo plavije nego u haremskom vrtu. Nigde ni oblačića. Zabacila je glavu, i čitav svet je bio azurnoplav.

Nadala se da će to sa limunom biti delotvorno. Džamila ju je tome naučila, ali kada je mogla da bira, uvek bi popila napitak koji je sprečavao začecće. U svakom slučaju, ovog puta nije imala izbora.

„Hoće li ovo biti dovoljno?”

Lejla je spustila glavu. Ispred nje je stajao Džastin. Na dva mesta je podigao kaftan kao da je kecelja. Ispod je bilo nekoliko zlatnožutih limuna, parče sunđera i nožić.

„Za početak hoće”, uzvratila je Lejla. Još nije želela da se vrati u kabinu, ali nije bilo ni razloga da ostane ovde. Gledala ga je kao da nešto očekuje. Oči su mu bile boje mahovine koja je rasla u senovitom kutku vrta oko palate. Trepavice boje peska; izgledao je neobično i egzotično i bilo joj je teško da skrene pogled s njega.

„Poneću ih u kabinu”, rekao je. „Kuhar će nam tamo doneti večeru. Izgleda da smo prokockali tu čast da sedimo za stolom s kapetanom.”

Smeškao se, a taj osmeh milovao je unutrašnju stranu njenog čela nežno poput pera. Progutala je knedlu. Nije to želela. Nije želela daje dodirne, ni da joj se približi, ni fizički ni osećanjima.

„Ostaću još malo na palubi”, promrmljala je i okrenula se. Bilo joj je teško da uskladi osećanja i razum. Nikada ranije nije je privlačila neka osoba, a kamoli muškarac. Učili su je da zadovoljava telesne potrebe, ali su joj objasnili i da nije važna osoba o kojoj je tu reč.

Nije znala kako da izađe na kraj s tim. Odstojanje te snaži, osećanja te slabe. Pridržavala se tog jasnog gesla, koje joj je omogućio da preživi prethodnih godina. Razmišljala je o tome. Nije smela da zaboravi osnovne postulate samo zato što je ovaj

muškarac izgledao i reagovao drugačije. U osnovi, on je isti kao paša Ahmet ili njegov brat Karim. To je dokazao svojim zahtevom.

Plavetnilo neba smetalo je njenim očima. Zatvorila je kapke i prekrstila ruke. Iako nevoljno, odlučila je da se vrati u kabinu. Uostalom, pre ili kasnije moraće da bude pored njega.

Vrata su se odškrinula i ona je ušla. Džastin je bio zauzet pokušajem da otvori zaglavljenu ručku prozorčeta i nije je primetio.

Prvi put je shvatila koliko je prostorija majušna. Mala za jednog, premala za dvoje. Nema privatnosti, nema mogućnosti za osamu. Čak je i krevet bio za jednog, dvoje bi morali čvrsto da se pribiju jedno uz drugo da bi mogli da spavaju zajedno.

Još nikada nije čitavu noć prespavala pored muškarca. Nakon što bi obavila dužnost, vraćala se u svoju odaju - s olakšanjem što je ponovo sama i što joj niko ne smeta. To ovde neće biti slučaj. Od neočekivane panike steglo joj se u grlu, shvatila je da nije bilo izlaza. Bila je prepuštena milosti ili nemilosti ovog muškarca na svaki mogući način. Ni kapetan, ni bilo ko od posade neće moći da joj pomognu ako zatreba. Nikoga se ne tiče šta se dešava iza vrata kabine, i nije bilo mesta gde bi se mogla vratiti da prikupi snagu.

Lejla je sela na klimavu hoklicu koja je stajala ispred stola na kome su bili limunovi. Zamišljeno ih je odgurnula u stranu. Tek sad je Džastin primetio njeno prisustvo i prišao joj bliže. U ruci je držao nož koji je doneo od kuvara.

Stavio ga je među limunove. „Pokušao sam da otvorim prozorče, ali, po svemu sudeći, razglavio se okvir.“

Lejla nije znala šta da kaže. Tišina se isprečila između njih kao zid. Prekinulo ju je kucanje na vratima. Džastin je otvorio vrata i pustio čoveka unutra. Na izlizanoj drvenoj dasci stajale su dve porcelanske činije i krčag s vodom, a pored toga nekoliko lepinja i dve kašike. Čovek je sve spustio na sto pored limunova i nestao bez reči.

Lejla je primakla činiju. Creva su joj krčala i opominjala je da ceo dan ništa nije jela. Činija je bila puna povrća s nekoliko komada mesa. Jelo nije budilo naročito poverenje, ukus je bio očajan, ali ipak podnošljiv.

Džastin je primakao drugu stolicu i seo pored nje. Kada ju je dodirnuo laktom, suzdržala se da se ne odmakne od njega. Ipak nije želela da oda svoju slabost. Za razliku od nje, Džastin je

nezainteresovano čeprkao po jelu, i na kraju je ostavio sa strane polupraznu činiju.

Lejla, koja je halapljivo potamanila svoj obrok, bez ustezanja je dohvatila njegov i počela da trpa u sebe sve povrće. Kada je završila, odgurnula je praznu činiju u stranu. Primetila je da je Džastin posmatra.

Brzo je progutala poslednji zalogaj. „Od juče ništa nisam jela. Zar želimo da naljutimo kuvara time što ćemo mu vratiti jelo?" Tek kad je ovo izgovorila, postala je svesna da se brani.

„Ne, naravno da ne želimo." Ponovo se neodoljivo nasme-jao, a to je u njoj izazivalo nešto što joj se uopšte nije dopadalo. I ne samo to, u njegovim očima je bilo očigledno čuđenje, te je ona spustila pogled.

Ojačala je posle obroka. Dobro se osećala. Vreme je da se posveti onome što je zaista važno. Polako je ustala i svukla crni ogrtač koji je sve vreme imala na sebi. Nemarno ga je zbacila u stranu. Na sebi je imala kratak brokatni prsluk, a ispod njega košulju od batista do kukova i široke pantalone. Prsluk se na grudima zakopčavao bisernim dugmićima.

Otkopčavala je dugmiće prslučeta sve dok ga nije sasvim otkopčala. „Pre nego što počnem da ti delima zahvaljujem zbog ćutnje, pomoglo bi ako bi mi rekao šta voliš", rekla je hladno i vrlo poslovno.

Ispružio je noge i leđima se naslonio na sto. Divljenje koje se moglo prepoznati u njegovom pogledu mešalo se sa izrazom lica koji je jasno upućivao na to da ne razume postavljeno pitanje.

„Šta volim?"

Skinula je prsluče. „Voliš li više ležeći ili stojeći? Spređa? Otpozadi? Voliš li da si gore? Ili daje žena na tebi?" Prestala je s pričom. Nadala se bar nekom nagoveštaju odobravanja, ako ne otvorenom odgovoru. Ali nije dobila ništa od toga, gledao ju je kao da ni reč ne razume. Obrazi su mu postajali sve crveniji.

Uzdahnula je. „Onda bi možda bilo najbolje da ja počnem, a ti mi kaži šta ti se dopada."

Čim je izgovorila ovo, svukla je bluzu od batista preko glave. Ispod je imala grudnjak od gaze koji ništa nije prikrivao. Sagnula se, sakupila ostatak odeće i stavila ga na stolicu. Onda je prišla stolu i

uzela sunder. Nožem je odsekla deo i uobličila ga kako bi bio više-manje okrugao. Na kraju je prepolovila limun i iscedila sok na sunder, sve dok nije bio potpuno natopljen.

Pošto nije bilo ni niše ni paravana iza kog bi mogla da se sakrije, nije joj preostalo ništa drugo nego da skine pantalone i stavi nogu na hoklicu. Ugurala je parče sundera u matericu i namestila ga. Iako je bila leđima okrenuta Džastinu, znala je da je posmatra. Duboko je uzdahnula, spustila je nogu na pod i okrenula se.

Još uvek je sedeo na hoklici. Polako mu je prišla i stala između njegovih nogu. „Spremna sam. Možemo početi.”

Džastin je gledao njeno telo prekriveno tkaninom. Hteo je da pruži ruke ka njoj, ali hladnoća u Lejlinom glasu ga je zadržala. Nešto nije bilo u redu, ali nije znao šta. Pogled na njeno nago telo, toplota i njen miris otežavali su mu da trezveno razmišlja. Video je stajati radila sa sunderom i limunom i tek je naslućivao čemu bi to moglo da služi.

Savila se i počela da otkopčava dugmad na njegovom kaftanu. Tada su im se pogledi sreli. Džastin je progutao knedlu, onda je podigao ruku i zaustavio njenu. Nadao se da će moći da izbegne priznanje, mada nije bio siguran ni da li bi to nešto promenilo. Znao je samo da mora da otopi led u njenim ljubičastim očima. Čak i ako to nosi opasnost da se izloži podsmehu, sažaljenju ili preziru.

Skupio je hrabrost i mirno rekao: „Nikada do sada nisam... video nagu ženu. Kada sam prao tvoja stopala, prvi put sam dodirnuo ženu. Ne znam šta znači: *šta više volim*. Takođe pojma nemam šta će se desiti kad oboje budemo goli.”

Ona se uspravila i zurila u njega s nevericom. „Ali... kako je to moguće?”

„Imam dvadeset četiri godine i deset godina sam bio zatvorenik u palati paše Ahmeta. Njegov brat je doneo odluku o mom oslobađanju. Naglo i neplanirano. Dovedi su me na ovaj brod pravo iz palate.”

Led u njenim očima zaista se topio i nisu ga, na njegovu sreću, zamenili podsmeh ni sažaljenje, već isključivo i samo preneraženost. Otvorila je usta i ponovo ih zatvorila - očigledno su joj nedostajale reči.

Ponovo je posegnuo za njom, obuhvatio joj ruku obema rukama odupirući se njenom pogledu. „Hoću da znam šta se dešava između

muškarca i žene iza zatvorenih vrata. Hoću da te gledam. Hoću da te dodirujem. Hoću da me naučiš kako da primim i pružim zadovoljstvo. Nauči me da volim, Lejla."

Pogledao je limunove na stolu. „Nauči me ljubavi i svemu što ide uz nju."

Šesto poglavlje

Lejla se osećala kao da se mermerna ploča srušila na pod pored nje. Čovek koji nikada nije video ni dodirnuo ženu? Neverovatno! Kroz maglu se sećala glasina o zatvoreniku za koga je paša tražio otkup. Nije znala ništa više o tome, jer se nikad nije posebno zanimala za to. A sada je stajala preko puta njega.

„Bio sam zatvorenik poput tebe“, izgovorio je u tom trenutku kao da joj je čitao misli. „Neću ti učiniti ništa... hoću samo da znam... zar je to tako strašno?“ Glas mu je bio sve tiši.

Verovatno za njega nije bilo ništa loše u tome što zahteva odgovarajuće usluge od haremske robinje. Lejla je morala da se sabere kako mu ne bi postavila pitanje da li bi smatrao „strašnim“ kada bi neko takvu uslugu zahtevao od njegove sestre? Međutim, ova tiha pobuna samo joj oduzima vreme. Ne menja ništa. Niti mu je ona sestra, niti ju je na bilo koji način, po svojim vrednosnim merilima, mogao poštovati.

Ruka joj je zadrhtala i ona ju je izvukla. „Naučiću te svemu što znam“, mirno je rekla. „Neću ti se podsmevati, neću biti ni nestrpeljiva ni pakosna. To i jeste ono što bi želeo, zar ne?“

Klimnuo je glavom. „A šta sad želiš, u ovom trenutku?“ Udahnuo je duboko, obrazi su mu se zarumeneli. „Želim da ti skinem košulju i da te dodirujem.“ „Onda to i učini.“

Ustao je. Pošto je bio samo pola glave viši od nje, mogla je da ga gleda u oči kada je posegnuo za rubom košulje i polako ga povukao. Podigla je ruke da bi mu pomogla.

Konačno je neodlučno držao tanku tkaninu i odložio je na ostatak odeće. Onda se ponovo okrenuo ka njoj. Pogled mu je klizio od njenog lica ka vratu i grudima, preko stidnih usana bez ijedne dlačice, do nogu.

Lejla je osetila kako joj bradavice postaju čvrste. Toplina joj je oblila telo, a on je još nije ni dodirnuo. Poželela je da to konačno učini i odagna napetost iz nje. Ali on je polako kružio oko nje, dok se ona mučila da ostane mirna. Ni u malom napuklom ogledalu iznad umivaonika nije mogla da vidi šta radi iza nje. Srce joj je lupalo brže nego što je bilo primereno situaciji.

Šta on, dođavola, radi? Pokušala je da oseti neki pokret iza sebe, ali nije bilo ničeg. Ne stoji, valjda, samo iza nje i gleda je?

Činilo se da temperatura u kabini raste svakim udisajem. Napetost je bila nepodnošljiva. Trgla se kada je osetila njegov prst na kičmi. Oprezno joj je dodirivao pršljen po pršljen od vrata do trtične kosti. Onda je osetila kako joj dodiruje pletenicu, skida kopču iz kose, a zatim je prstima raščešljava.

Nihotice je protresla kosu i podigla ruke kako bi popravila nestašne pramenove. Ponovo je stajao ispred nje. Polako je ispružio ruku, a Lejla je i dalje popravljala kosu. Grudi su joj, zbog položaja tela, još više štrcale i izgledale punije nego što su zaista bile.

Džastinovi prsti pratili su liniju njenih ramena do grudi. Malo se pomerio u stranu, pa je stajao pored nje. Prislonio je ruku na njene meke obline. Na obrazuje osetila njegov dah.

Lejla mu je stavila ruku na rame da ga ohrabri, da nastavi da istražuje. „Koža ti je tako meka i svilenkasta, potpuno je drugačija od moje“, promrmljao je. Naslonio je čelo na njenu slepoočnicu.

Mislila je da će joj stiskati grudi, ali njegovi prsti krenuli su dalje. „Tako lepo, tako neopisivo, tako prelepo.“ Dodirivao je njene kukove, stomak i ruka mu se zaustavila na venerinom bregu.

Lejla je malo raširila bedra, ali on nije reagovao, već je zaneseno milovao njen stomak i kukove. Dlanovi su mu bili poput toplog somota, a nežan dodir kojim su klizili po njenoj koži delovao je na nju tako hipnotički da nije mogla da mu odoli. Pribila se još snažnije uz njega i zatvorila oči. Misli su joj se rasplinule poput vodenih boja na vlažnom papiru. Sve je sasvim drugačije nego što je očekivala. U njegovim dodirima bilo je nežnosti s kojom se ona, u takvom obliku, nije susrela. Znala je za požudu, strast i zadovoljstvo, ali niko je nikada do sada nije tako nevino milovao. Nije mogla da obuzda poriv da se jednostavno prepusti osećanjima. Kada je shvatila da se okolnosti razvijaju u pravcu kojim više nije mogla da vlada, okrenula se ka njemu.

Oči su mu ličile na tamno jezero, a pod obrazima je strujala vrelina. Napipavala je dugmiće na njegovom kaftanu, dok je on nastavio da joj miluje kukove.

„Skinuću te“, rekla je. „Želim i ja tebe da gledam. I želim da te osetim.“

Njegovo telo je drhtalo. Setila se da je ona prva žena koja ga dodiruje. Prva žena koju će imati i prva žena koja će mu pružiti zadovoljstvo da doživi vrhunac. Obuzeo ju je osećaj moći i potisnuo sve druge osećaje koji su se mogli razviti u njoj.

Pustio ju je da vodi i nepomično stajao ispred nje. Lice mu je bilo sasvim crveno. Ipak, nije skrenuo pogled sa njenih očiju.

Prvo što joj je zapalo za oko dok ga je posmatrala bili su mišići na njegovom telu. Isklesani i čvrsti kao kost. Na njegovom telu nije bilo ni trunke sala. Njegova bleđa koža, prekrivena tankim slojem znoja, sijala je poput alabastera. Nije mogla da se ne zapita otkud njemu, bivšem zarobljeniku, atletske telo.

Na grudima i stomaku nije imao dlaka. Njegov deo ud podigao se do pupka, žile su otkrivale uzbuđenje, kao i glavić koji se već nestrpljivo probio napolje. Dok ga je gledala, svetlucava kap požude pojavila se na tamnocrvenom vrhu.

Odbacila je pređašnju nameru da ga još malo muči. Zato će kasnije biti dovoljno vremena. Njegova čežnja govorila je sasvim jasnim jezikom.

Lejla je podigla glavu i pogledala ga. Od plamena požude u njegovom pogledu razgorela se vatra i u njenom telu. Ponovo se zapitala zašto tako snažno reaguje na njega. I ponovo nije našla odgovor.

„Lezi na krevet“, naredila je otresitije nego što je htela.

On je poslušao i opružio se na krevetu. Ona je pošla za njim. Gledao ju je s puno poverenja.

Lejla je mislila na noć kada joj je paša oduzeo nevinost. Njegov zadatak tada bio je da ona oseti radost i čežnju - bez obzira na to šta su mu bili pravi motivi. Bez obzira na to šta će biti posle.

Od nje je zavisilo da li će njegova sećanja na prvo iskustvo biti lepa ili će ga obeležiti za sva vremena. Ali kakav je ona, uopšte, razlog imala da bude ljubazna prema njemu?

Opterećivalo ju je poverenje koje je videla u njegovim očima. Kako je mogla da mu obeća da neće biti ni zlobna ni nestrpljiva? Kako je mogla da nasedne na njegove dobro promišljene reči: *i ja sam bio zarobljenik, baš kao i ti?*

Kako bilo. Održaće obećanje. Uvešće ga u umeće ljubavi i neće ga slomiti, već ojačati. Jer ona je, kao i on, bila zarobljenik. I nije želela

da se nađe u ulozi čuvara, nikada.

Ne skidajući pogled s njegovog lica, sela je na njega. „Ništa ne moraš da radiš. Pusti da se samo od sebe desi i uživaj. Kasnije ću ti pokazati... druge mogućnosti, a sada iskusi ovo što radim s tobom.”

Grkljan mu se pomakao, ali umesto odgovora samo je klimnuo glavom. Pogled mu je s njenih grudi skrenuo na blago otvorene stidne usne, koje su lebdele nad njegovim čvrstim udom. Lejla ga je objmila prstima i vlažan glavić usmerila ka svom otvoru. Onda je sklonila ruke i polako sela na njega.

Oči su mu se raširile, borio se za vazduh. Kada gaje potpuno primila u sebe, zastenjao je. Rukama je gužvao ćebe.

„Dopada ti se?”, upitala ga je Lejla. Glas joj je zvučao drugačije.

„Da.” Jedna jedina promukla reč.

„Dobro je, jer biće još bolje.” Počela je da pomiče kukove. Pravila je njima male kružne pokrete, dok joj je gornji deo tela ostao nepomičan. Bio je tako krut da joj je bilo lako da održi ravnotežu.

Oči su mu bile ispunjene zadovoljstvom. Lejla je zaboravila sve misli koje su je opedale. Ovo je bila njena misija.

Probuditi čežnju, rasplamsati strast, pružiti zadovoljstvo. Bila je kraljica noći, vladarka čula ovog muškarca. U ovom trenutku za njega nije postojalo ništa drugo osim golog užitka, a ona je bila ta koja mu ga je pružala. Ponovo je osetila moć od koje joj je krv brže proticala venama. Moć, zahvaljujući kojoj je mogla da podnese sva poniženja.

Pustio je pokrivač i obuhvatio joj rukama bedra. Snažno ju je stegao. U istom trenutku osetila u sebi njegov sok. Nije ispustio ni glas, ali žile na njegovom vratu iskočile su poput tankih konopaca.

Lejla je prestala da se kreće, a kosu je zabacila na leđa. Drhtavo je izdahnuo i polako pustio njena bedra. Pogledi su im se sreli, a Lejla je podigla obrve.

Oklevao je, ali ipak se nasmejao, a oči su mu sijale. Mišići u njenom donjem stomaku odjednom su se stegli i izmamili mu jedno čudnovato „Oh”.

Lejla se borila sa sobom. Svaka rečenica, svaka njena reč stvorila bi vezu koju ona nije želela. Dakle, svesno je stegla mišiće i masirala mu ud kako bi sprečila da omlitavi.

Raskolačio je oči. Gledao ju je s nevericom, budući da je nepomično sedela na njemu. „O, bože“, prošaputao je promuklo. „Šta mi to radiš?“

Stisnula ga je čvršće i primetila njegovu zaprepašćenost. „Pružam li zadovoljstvo, kao što sam ti i obećala“, odgovorila je sa olakšanjem jer vlada situacijom. „Tako smo se dogovorili.“

Posegnuo je za njenim rukama i pre nego što je mogla da ga spreči, upleo je svoje prste u njene. Dopustila mu je to i nastavila s kružnim pokretima. Ali ovog puta on se snašao bolje. Osrtla ga je snažno u sebi, jer je sve dublje i dublje prodirao u nju.

Draž koju je ovaj čin imao za njega, bila je neopisiva. Stenjao je, uvijao se pod njom i svršio još brže nego prvi put. Lejla je oslobodila prste iz njegove ruke. Dok je posmatrala njegovo zajapureno lice i sićušne bisere znoja na grudima, zaključila je da je zasad dovoljno. Daće mu nekoliko sati da sabere utiske.

Podigla se s njega i otišla da se opere. Ako se dobro sećala Džamilinih reči, sunder mora da ostane u telu nekoliko sati posle odnosa. Ipak je želela da se bar površno opere.

Kad je to obavila, uzela je drugi peškir i pokvasila ga. Vratila se u krevet. Izraz zaprepašćenja na Džastinovom licu nestao je. Oči su mu bile bistre. Sela je na krevet pored njega i peškirom tapkala po njegovim grudima, a potom mu je oprala ud. Obavila je svoj zadatak trezveno i bez trunke nadmenosti, ali on je ipak u njenim rukama počeo ponovo postajao čvrst.

„Dostaje za danas“, rekla je bez okolišanja i savila peškir. „Neka se odmori.“ Trudila se da joj lice ostane bezizražajno. Ako bude savladao sve tajne telesne ljubavi i ako ostane ovako potentan, Engleskinje će se tući da odu s njim u krevet.

Uzeo je njenu ruku i stavio je na svoje usne, ne gledajući je. „Hvala.“

Obrazi su joj se usijali i naprasno je ustala. Šta se to dešava s njom? Šta ju je to pogodilo?

„Umesto što mi zahvaljuješ, bolje se seti svog obećanja da me nećeš odati.“ Čak je i sama pomislila da te reči zvuče previše samosažaljivo.

„Naravno da ga neću zaboraviti, Lejla. Ja ću se svog obećanja držati, to mi možeš verovati.“ Po tonu njegovog glasa dalo se

zaključiti da ga je povredila.

Sa fotelje je uzela košulju od batista i skočila. Ugasila je uljanu lampu na stolu i u prostoriji je zavladao sumrak. Neodlučno je prišla krevetu. Delovao je još manji s Džastinom u njemu.

„Moraćemo da se stisnemo“, predložio je ne odajući utisak da mu to smeta.

„Moraćemo“, složila se s njim i sela na ivicu. Nimalo mu nije smetalo da se pomeri ka zidu.

Uzdahnula je i legla na stranu, ali je odmah shvatila da je to greška. Gledala je pravo u Džastinove oči.

„Laku noć“. Nije želela da priča. Ni sad ni posle. Učinila bi sve što ima veze s dogovorom, ali ne više od toga. Zato ga je gledala što je hladniji mogla. Obrnula se na drugu stranu i okrenula Džastinu leđa.

Sedmo poglavlje

Džastin je osluškivao Lejlino ravnomerno disanje. Čudio se što je uopšte mogla da spava. Verovatno je sve što se dogodilo za nju svakodnevna pojava. Za njega su ovo, međutim, bili nepoznati svetovi.

Činjenica da je konačno saznao šta se dešava između muškarca i žene, pružila mu je novo samopouzdanje. Kada se našao pred Lejlinim nagim telom, bio je tako uzbuđen i napet da nije mogao jasno da razmišlja. Ipak, uspeo je da sredi misli.

Koža joj je bila nezamislivo nežna. Nije mogao da se seti da je ikada dodirnuo nešto tako meko. Satima bi mogao samo da je gleda i miluje. Njena sjajna kosa bila je poput svile koji klizi među prstima, a grudi su joj se lepile za njegove šake.

Pri samoj pomisli na to, ud mu se ponovo ukrutio i pokrenuo novo sećanje - kako je sela na njega i svojim mu telom poželela dobrodošlicu. Taj osećaj nije mogao ni sa čim da se uporedi. Zatvorila se oko njega kao vrela, vlažna narukvica, koja ga je masirala i usisavala, sve dok u nju nije izlio snažnu bujicu.

Nikada nije ni pomislio da postoji tako sveobuhvatno zadovoljstvo i pitao se šta li se moglo kriti iza „drugih mogućnosti“ o kojima je Lejla govorila. Postoji li zaista nešto još bolje?

Pomerala se u snu i pribijala svoju čvrstu, oblu zadnjicu uz njegovu nabreklu muškost. Nečujno je uzdahnuo. Nije mogao ni da zamisli kako će ikada moći da zaspri u ovom uzanom krevetu dok Lejla leži kraj njega.

Prepustio se situaciji i zagrlio ju je, osluškivao je njeno disanje. Njegov krevet u palati bio je širi. I mekši. Bez obzira na to, za sve zlato ovog sveta ne bi ga menjao s ovim.

Sigurno je u nekom trenutku zaspao, jer kada je otvorio oči, u prvi mah nije znao gde se nalazi. Lice mu je bilo prekriveno tamnim pramenovima njene kose, a ruka mu je bila na njenom toplom telu.

Polako se uspravio. Kroz oba prozorčeta sunčevi zraci su dopirali u kabinu. Lejla je ležala na krevetu, spavačica joj se podigla, a njegova ruka bila je na njenom nagom kuku. Bela, obla zadnjica delovala je izazovno, te nije mogao da odoli da je ne pomiluje vrhovima prstiju.

Meso ispod glatke kože bilo je čvrsto. Zadivljeno se nagnuo i prislonio usne na njenu oblinu.

Pomerila se, ali on se nije povukao i ona se u snu okrenula na leđa. Tako se našao tik uz njene stidne usne bez ijedne dlačice. Pre nego što je stigao da razmisli, usne su mu bile na nežnoj oblini stomaka, koji je, u poređenju sa zadnjicom, bio mekan kao vata.

Nešto je promrmljala i on je podigao glavu. Gledala ga je pospanim očima. „Znači, nisam sanjala. U mom krevetu je muškarac. Muškarac kog treba da podučim ljubavnom umeću.” Rukama je privukla njegovo lice k sebi. Kao da se još nije probudila. „Pa, hajdemo.”

Gledao ju je. Nazirao se osmeh na njenim blago otvorenim usnama. Prvi put ju je video kako se osmehuje. Izgledala je kao mlada, srećna devojka.

Polako, kao da ga privlače nevidljive niti, sagnuo se i svojim usnama dodirnuo njene. Uzdahнула je zatvorenih očiju i obavila ruke oko njegovog vrata. Tako obodren zagrlio ju je još snažnije, ali se iznenadio kada mu je gurnula jezik u usta.

Dodirnuo je jezikom njegov jezik, i oni su se upleli u zavodničkom plesu zahvaljujući kome je ona na stomaku osetila njegov nabrekao ud.

Ne prekidajući s poljupcima, Lejla je zavukla ruku između njihovih tela i uhvatila ga za muškost. Malo se pomerila i, dok je on kružio jezikom po unutrašnjoj strani njenog obraza, iznenada je osetio da je u njoj.

Naglo je podigao glavu. Gledala ga je poluotvorenih očiju kao mačka koja prede. „A sada si ti na redu.”

Ruke su joj se uplele u njegovu kosu i on je bio sve dublje u njoj. Srce mu je ubrzano kucalo. Podbočio se rukama kraj njene glave i radio ono što mu je telo naređivalo. Kada je prvi put prodro u nju, plašio se da joj ne zada bol. Ali ona je samo zastenjala i izvila leđa. Kada je drugi put prodro u nju, obavila je noge oko njegovih kukova. Njene tamne oči su se otvorile. „Tako je dobro, dugo, duboko prodiranje.”

Ohrabren, poslušao ju je i uživao u tunelu od vlažne svile kroz koji je klizio glavićem. Oblila ga je nepodnošljiva vrečina. Snažnije je prodro u nju i posmatrao njenu reakciju.

Tromo se okrenula i obema rukama mu milovala nadlaktice. Prstima je klizila preko njegovih mišica i zagrebala mu kožu kada je ponovo prodro. Zadihao se i osetio da je nadomak vrhunca. Sve se tako brzo dešavalo, mnogo brže nego kad je bio sam. Zabacio je glavu i svršio, a zatim je ostao da leži na njoj.

Glava mu je bila na njenom ramenu. Provlačila mu je prste kroz kosu. Zatvorio je oči i uživao u mirisu i podatnosti njenog tela. „Sledeći put pokušaj da ne svršiš odmah, odlazi vrhunac što duže možeš”, tiho je rekla.

Reči su polako pronalazile put do njegove svesti. Podigao je glavu da bi je pogledao u lice. „Da li je ovako kako sam uradio pogrešno?”

Oči su joj sijale. „Nije pogrešno. Samo, onako ćeš još više uživati. Cilj je da povećaš užitak, da uzdigneš strast na viši nivo, a ne da svršiš za tren oka.”

U prvi mah je osetio da mu izmiče tlo pod nogama. Njene reči su svemu što se dogodilo dale novo značenje. Dakle, nije vladao situacijom ni danas ni juče, već je doživeo tužan neuspeh. Tražio je odgovor, ali ga nije pronalazio.

Njeni prsti nisu prestajali da se igraju s njegovom kosom. „Tražio si da te uputim u veštine vođenja ljubavi. Da te podučim telesnoj ljubavi na sve moguće načine. Ovo je prva lekcija - ne dopusti da se vrhunac jednostavno desi, upravljaj njim svojom voljom. Nećeš zažaliti.”

Pokušao je da pronade nešto ohrabrujuće u ovoj izjavi, ali nije uspevao. Ovog trenutka najradije bi se povukao da u tišini i osami leci rane koje su njene reči nanele njegovom egu, međutim, u ovom prostoru nije bilo mogućnosti za tako nešto. Dakle, skotrljao se u stranu i ustao kako bi sakrio neraspoloženje i istovremeno izbegao odgovor.

Bezvoljno se oprao vlažnim peškirom, uskočio u panta-lone i napustio kabinu s laborom punim vode.

Posada je već užurbano radila na palubi. Kapetan Haris je stajao pored kormilara i posmatrao vedro nebo. Kada je ugledao Džastina, polako mu je prišao. „Da li je sve u redu, gospodine Grenvile? Dao sam nalog kuvaru da ispeče slaninu i jaja i pristavi kafu. Mislio sam da će vam prihvatiti nešto jako.” Poverljivo je namignuo putniku.

Ponašao se kao da njegovo jučerašnje negodovanje nikada nije ni postojalo.

Džastinu nije bilo do razgovora, pa je samo rekao: „Hvala, neka donese u kabinu.“

„Naravno, gospodine Grenvile.“ Klimnuo je glavom Džastinu i otišao u pravcu brodske kuhinje.

Kada se vratio u kabinu, Lejla je još uvek ležala na krevetu. Sklupčala se ispod tankog pokrivača s rukom pod obrazom. On je stajao kraj kreveta udubljen u svoje misli. Obrazi su joj bili rumeni, a pravilne obrve kao iscrtane na njenom besprekornom licu. Nos joj je bio prav, brada obla, a usta puna. Delovala je opušteno dok spava, i on se setno setio smeška koji mu je jutros poklonila. Trebalo bi to da radi češće. Šta li se dogodilo pa je ona izgubila osmeh, a u očima joj je bila hladnoća umesto radosti? Šta ju je učinilo tako tvrdom? Da li je njeno zarobljeništvo bilo gore od njegovog?

Njegove pretpostavke o haremskom životu bile su posledica nejasnih slutnji i erotskih snova o nagosti i neobuzdanom razvratu, koje zbog nedostatka iskustva nije mogao bliže da objasni. Ali smeh koji je prodirao do njega iz vrta mogao je značiti samo da su se žene zabavljale. Smele su da se slobodno kreću po haremskim odajama, čak i da primaju posete. Putujućim trgovcima iz svih krajeva sveta bilo je dozvoljeno da nude svoju robu u dvorani predviđenoj za to.

Paša je sve plaćao, bilo da je reč o odeći, nakitu ili slatkišima. Kada su priređivali velike svečanosti, žene su pozivane u palatu kao gošće i gledaoci. Sve to je tokom vremena izmamio od age Dauda.

Neko je pokucao na vrata i trgnuo ga iz misli. Otvorio je i uzeo tacnu na kojoj su bila dva tanjira, dve napukle porcelanske šolje i bakarna džezva. Dok je sve ovo redao po stolu, Lejla je sela i iz sve snage zevnula.

„Namirisala sam kafu“, rekla je. „Živ bio kuvar. I kapetan, i ko god je odgovoran za ovo.“

Napunio je solju i krenuo ka njoj, ali kad se okrenuo, već je stajala pored njega. Usta su mu se osušila od prizora razbarušene kose, širokog izreza na košulji i nagih nogu.

Bezбриžno je ispružila ruku i uzela šoljicu. Pogled joj se zaustavio na posudici sa šećerom. „Volim slatku.“

Poslušno joj je pošećerio kafu, a potom seo na stolicu. Od mirisa pržene slanine zakrčao mu je stomak. Tek sad je primetio koliko je gladan.

Lejla je sela na hoklicu pored njega. Uzela je dva zalogaja jaja na oko i krišku prepečenog hleba, a onda je pomerila tanjir u stranu. „Tek moram da se naviknem na ovakav doručak rano ujutru“.

„To je tipičan engleski doručak“, rekao je i tek kad je izgovorio ove reči, primetio je da se ta činjenica podrazumeva. Pritom je prošlo mnogo vremena od kada je jeo *engleski doručak*.

Doručak u palati sastojao se od različitih kolača i peciva sa šećernim prelivom, od sutlijaša ili mariniranog prepelič-jeg belog mesa.

Ovo je bio korak dalje u njegov novi život, nešto što mu je razjasnilo u kojoj meri mu se promenio život.

„Mislila sam da je ovsena kaša tipičan engleski doručak“, odgovorila je i ponovo dosula u solju.

„I ja, ali u poređenju s njom, više volim slaninu i jaja.“

„Uzmi moje.“ Primakla mu je svoj tanjir, a on se nije bunio već je prionuo na jelo.

Jedu kao svinje i pare se kao svinje. Lejli je ova rečenica sevnula u glavi bez upozorenja. Zaista, Džastin je, kao da je danima gladovao, trpao u sebe masnu slaninu i bljutava jaja. Mast, koja mu je curila iz uglova usana, obrisao je rukavom.

Lejla se zamišljeno okrenula. Gledala je svoju odeću. Pitala se da li da se obuče ili da nastave tamo gde su započeli. Verovatno su mu njene neuvijene reči povredile sujetu, ali sigurno će se drugim lekcijama posvetiti predano, kao ovom jelu. Uzdahnula je. U svakom slučaju mora da ukloni sunđer i zameni ga novim. Pitanje je bilo samo ima li na brodu dovoljno limuna koji će zadovoljiti njegovu nezasitost.

Lejla se odmakla od stola i legla na krevet. Spavala je bolje nego što je očekivala. Možda zato što je bila iscrpljena nakon uspešnog bekstva. Pogledala je ka tavanici, a onda je osmotrila i zidove kabine. Koliko dugo će ovde biti zatočena? Sigurno nekoliko nedelja. Kako da ispuni vreme? Jelo i seks. Seks i jelo. Izgleda da se sve vrti oko toga.

Mogla je da razbije ovu dosadu samo ako počne da razgovara s njim. Pogled joj je pao na njegova gola leđa. Mišići na ramenima ocrtavali su se podjednako jasno kao i sama kičma. Kako je tokom svih tih godina zarobljeništva razvio ovakvo atletsko telo? Kako je uopšte dospao u zarobljeništvo? A ako je tačna glasina o otkupu - zašto niko nije platio otkupninu za njega?

Bilo je mnogo tema o kojima su mogli da razgovaraju, morala je samo da odustane od svoje odluke da neće dozvoliti bliskost. A opet, sve što bi saznala o njemu zbližilo bi ih, a to nije želela. Već je osetila da ju je privukao, htela ona to ili ne. Ponekad su haremske žene pričale o tome kada je paša nameravao da pronađe supruga za neku od njih. Razmatrale bi sve takmace, raspravljale o njihovim vrlinama i manama. Raspredale bi o tome da li im je sudbina namenila nekog privlačnog muškarca. Muškarca koji bi se brinuo o njima i kome bi one poklonile svoje srce. I koji bi znao da ceni taj poklon.

Lejla se nikada nije zanosila ovakvim snovima, smatrala je opasnim da muškarca pusti preblizu jer bi mogao da traži više od njenog tela. U svakom slučaju, nikada nije sreća čoveka koji bi je na ovaj ili onaj način osvojio. Čak i u početku s pašom, kada nije bila ni ravnodušna niti joj se gadio, svog gospodara je, u najboljem slučaju, doživljavala kao oruđe koje zadovoljava njeno gladno telo. Ali pod kožu joj se nije uvukao ni neki muškarac niti *odnos* koji je imala s njim.

Ipak je nekako morala da izađe na kraj s tim daje Džastin privlači. Tu je, s jedne strane, bila činjenica da mu je ona prva žena. To ju je dirnulo, iako nije umela sebi da objasni zašto. Njegova mladost, telo od kog zastaje dah i neiskvarena želja koju je osećao i nije se ustručavao daje pokaže. A onda, s druge strane, tu je način na koji ju je posmatrao - kao da je nešto neopisivo dragoceno što se mora nežno i oprezno dodirivati da se ne bi razbilo.

Lejla je prigušila gorak smeh. Da je samo znao da je ona sve osim dragocena i da je već dugo slomljena...

Međutim, on to verovatno ne bi tako video. Ona je za njega stvorenje o kome je godinama sanjao, te stoga uopšte nije mogao da vidi stvarnost koja se krije iza snova. Osim toga, kakve ima veze što popušta i prepušta se neobjašnjivoj privlačnosti i što je prestala da ga na silu drži podalje od sebe?

Da, zahvaljujući tome, putovanje i njihov zajednički život mogli bi da budu znatno jednostavniji. Džastin bi uvek video samo ono što želi da vidi, ali ne i stvarnost. A ona bi mogla sve da posmatra kao izlet u međusvet, kao nekakav predah između starog i novog života koji neće ostaviti posledice na njenu budućnost, ako to izvede na pravi način. Čim stignu u London, otići će i više ga nikada neće videti. I sve što se dogodilo između njih, neće biti ništa drugo do lep san.

Džastin je pomerio prazan tanjir i okrenuo se ka njoj. Pogled mu je klizio preko njenih nagih nogu. Ona je to osećala tako jasno kao da je miluje.

„Lepa si.“ To je ustanovljavanje činjenice. Nije pitanje, nije kompliment.

„I ti“, odgovorila je istim tonom.

Smejao se u neverici. „Ja sam muškarac.“

„Jesi. I lep si.“ Pomerila je kosu iza uha. Pritom se setila da nema ni češalj ni četku. Kada je bežala, ušila je samo nakit u crni ogrtač, ništa drugo nije ponela.

„Ima li ovde neki češalj?“, pitala je bez velike nade, ali Džastin je klimnuo glavom i ustao. Bio je na dva koraka od izrezbarenog sanduka i podigao je poklopac. Nakon malo preturanja pružio joj je pribor za negu kose koji se sastojao od češlja, četke i ručnog ogledalca od slonovače sa srebrnim šarama.

Lejla ga je uzela i skočila s kreveta. Rastresla je kosu i počela češljem da razdvaja zamršene pramenove.

Džastin je bliže primakao stolicu, opkoračio je i obgrlio naslon. Zadivljeno ju je posmatrao. Počela je s vrhovima, a zatim je lagano raščešljavala kosu sve do temena; četkala je i češljala kosu sve dok nije postala kao crna svila na njenim ramenima i grudima, koje je prekrivala košulja. Bio je to neopisivo prisan prizor, a sama činjenica što se podrazumeva da srne daje posmatra, ispunila gaje osećanjem zahvalnosti, sreće i usijane žudnje.

Uhvatila je njegov pogled. „Moram da promenim sunder.“

U prvi mah nije shvatao o čemu govori, ali kada je razumeo, pocrveneo je. Od naslona na stolici nije mogla da vidi da se uzbudio. Kako je onda znala o čemu razmišlja? „Da li je tako očigledno?“

„Jeste. Probadaš me pogledom.“ Dok se češljala, srebrne šnale u njenoj kosi svetlucale su na sunčevom svetlu. „Ionako nemamo šta

drugo da radimo."

Pokušao je da na njenom licu otkrije naznaku da se našalila, ali nije je našao. Dakle, klimnuo je glavom.

Odložila je češalj, ustala i prišla stolu. Pokreti su joj ličili na mačje, bili su istovremeno gipki i buntovno lenji. Okrenuo joj je leđa jer je pretpostavio da bi joj bilo drago kada bi barem ponekad mogla da uživa u privatnosti. Ipak, radoznalost ga je gotovo razdirala, pohlepno je upijao sve šumove koji bi pred njegovim očima mogli da ožive slike prethodne večeri.

Zbog toga se sa iznenađenjem trgnuo kada su ga ruke pomilovale po leđima i kada mu je njen meki obraz dodirnuo vrat. „Spremna sam."

Srce mu je brže zakucalo. Skinula je košulju, osećao je njene vrele grudi na svojoj koži.

Njena desna ruka kružila je po njegovom stomaku i nestala u pantalonama. „I ti si spreman", promrmijala mu je na uho nerazgovetnim glasom dok mu je milovala testise. „Uvek se tako brzo uzbudiš?"

Raširio je noge da bi joj olakšao pristup i pokušao da nađe dobar odgovor dok je svaka misao iščezavala iz njegovog mozga. „Trebalo bi nadoknaditi deset godina", konačno je promrmijao i trgao se kada je ona počela da mu prstima druge ruke vrti bradavice. Konačno je piskavim glasom ispustio dah koji je zadržavao.

„Za dvadeset četiri časa?", pitala ga je, a ovog puta joj je glas zvučao veseliije.

„Misliš da će zaista trajati tako dugo?", promuklo je izgovorio.

„Ako uvažiš ono što sam ti jutros rekla, postoji nada." Ruka joj je klizila po njegovoj butini i čvrstim, spretnim stiskom stegla je njegov ud. Zastenjao je.

Bradavice su mu, čini se, desetostruko otekle i gorele poput vatre. Lejla ih je konačno pustila, ali pre nego što je osetio olakšanje, na njih je prislonila vrele, vlažne usne i somotni jezik.

Mrsio joj je kosu, želeo je da je odgurne od sebe, a ipak, pritiskao je njenu glavu uz svoje telo pošto nije mogao da se zasiti slatkih muka. Jezikom ga je golicala i kružila oko njegovih bradavica, usnama ih je sisala, a zube tako snažno zarila u njegovu kožu da je pomislio da je krv u njegovim venama buknila i pretvorila se u tečni plamen.

Dok mu je sisala bradavice, palcem je kružila po vlažnom glaviću. Sve oko njega počelo je da se gubi u vrtlogu šarenog svetla. Zastenjao je tako duboko da gaje grlo zboleo, a telo mu se izvilo od zadovoljstva. Više ništa nije bilo važno, ništa osim neposrednog zadovoljstva, teško je disao, zario je prste u njenu crnu kosu, i dalje je teško disao... *pokušaj da odložiš zadovoljstvo...* otvorio je oči i zagledao se u prozorče. Ruke je stegao u pesnice. Bila mu je potrebna ogromna snaga da se uzdrži od preranog vrhunca, sa čela su mu se slivale graške znoja. Disao je plitko; od usredsređenosti su mu iskočile vratne žile.

Lejla je podigla glavu. „Dobro“, prošaputala je s odobravanjem. „Vrlo dobro. Ne posustaj.“

Palac joj je još uvek kružio po njegovom nabreklom glaviću. Stavio je ruku na njenu kako bi prestala, osetio je da, uprkos svemu, preti opasnost da više neće moći da se obuzdava. Na njegovo iznenađenje, poslušala ga je i zaustavila se, spustila je glavu na njegovo rame.

Disanje mu je ponovo postalo ravnomerno, napetost je popustila. Milovao joj je ruku i nesigurno se smeškao. „A sad?“

„Sada ćemo nastaviti tamo gde smo stali.“ Bez prethodnog upozorenja, promenila je položaj, opkoračila ga, stavila mu ruke na ramena i sela mu u krilo. „Tačnije, skoro tamo gde smo stali.“

Uhvatio se za naslon stolice. „Samo se nadam da se stolica neće slomiti.“

„Pa šta i ako se slomi? Imamo još jednu.“

Osmo poglavlje

Jednim pokretom Lejla se nasadila na njegov ud, i to ne samo zbog toga što mu je glavić bio dovoljno klizav zahvaljujući kapljicama zadovoljstva već je i ona bila vlažna. Njegovo promuklo stenjanje još je više pojačavalo njeno zadovoljstvo. Odlučila je da uzme sve što joj ovo putovanje nudi i da se više ne opterećuje sumornim mislima. Ionako je i do sada živela od danas do sutra i nije bilo neophodno da to baš sada menja.

Dok ga je polako jahala, priljublivala je svoje telo uz njegove mišićave grudi. U njenom vidokrugu bilo je samo njegovo lice, davila se u njegovim očima. Uzdahnula je, otvorila usta i već su njegove usne dodirnule njene.

Bez daljeg podsticanja, njegov jezik je podražavao čulne pokrete njenog tela, a kretanje kukova usklađivalo se sa njenim pokretima. Lejla se još više pribila uz njega. Prestala je da razmišlja. Želela je samo da oseća. Zarila je prste u njegovu kosu. Dopustila je da joj obuhvati zadnjicu i upravlja pokretima, daje podiže i spušta i pritom stiska meko meso. Usnama je kružio po njenoj bradi i vratu. Izazovno se naslonila da bi mogao da joj ljubi grudi. A on je to i učinio. Naizmenično joj je lizao i sisao očvrsle pupoljke, onako kako je i ona njemu to radila.

Ruke su joj klizile po njegovim žilavim leđima i čvrsto ga je obgrlila kada je osetila njegove zube na jedrim vrhovima grudi. Zastenjala je. Kao da joj je celo telo težak, zreo plod koji će pući pri narednom dodiru. Pokušala je da ubrza pokrete izmičući se od njega, ali čvrsto ju je držao.

Neumorno mu je prstima mrsila kosu i povlačila mu glavu unazad. Gladno je naslonila svoja usta na njegova kako bi mu svim svojim veštinama izmamila sve što može da joj pruži. Vlažan, topao saten pod njenim usnama, dah koji se mešao sa njegovim i gipko telo kog je bila prenaplašeno svesna, do te mere su podsticali vrhunac da je promuklim jecajem pritiskala njegovu glavu na svoje rame, dok su snažni trzaji prožimali njeno telo.

Prsti su joj klizili po njegovim znojnim leđima kad je ponovo pokušavala da ujednači disanje i jasno razmišlja. Dobro je, tako neopisivo dobro. Skoro je zaboravila kako veličanstveno može biti

kad se vrhunac doživi s muškarcem a ne s veštačkim udom ili uz pomoć spretnih ruku druge žene.

Usne su mu kružile od njenih ramena ka uhu. Uplašila se i izvila unazad. Naslon stolice joj se urezao u kičmu. Nevoljno je otvorila oči.

Strast je izmenila njegove crte lica, a jagodice na obrazima bile su mu prenaplašeno istaknute. Osetila je da je još tvrd i duboko u njoj. Izgleda da se prva lekcija zaista urezala duboko u njegovom mozgu.

Milovala je palcem njegovu kao somot meku donju usnu. „Dovoljno dugo si čekao. Nagradi se.”

Umesto odgovora, usisao je njen palac i jezikom kružio preko njega. Kada je počela da kruži kukovima, zatvorio je oči. Naslonila je obraz na njegov i prstima mu milovala nežnu kožu ispod brade. „Hajde, svrši, dovoljno si čekao.”

Telo mu se ukočilo od uzbuđenja. Okretala je palac u njegovim ustima, milovala nepce i zube. „Hajde”, šaputala mu je na uho. „Ne mogu da dočekam da svršiš u meni.”

Izvadio je njen palac iz usta i otvorio oči. Lice mu je izgledalo izmučeno. „Ne mogu”, izustio je. „Jednostavno ne mogu.”

Lejla se namrštila. Očigledno je preterao sa samosavlađivanjem. Živci na njegovom telu bili su prenadraženi, a svaki dalji podsticaj beskoristan. Dakle, morala je da pronađe drugi okidač kako bi doživeo vrhunac. Naslonila je glavu na njegovo rame i razmišljala.

„U haremu smo imali sopstveni hamam. Svakog dana sam tamo provodila nekoliko sati”, počela je da mu priča tihim glasom i usporila pokrete kukovima, ali nije sasvim prestala. „Ležala sam u toploj, mirisnoj vodi, često satima. Zajedno s drugim nagim ženama. Smejale smo se, upoređi-vale grudi. Ponekad smo trljale bradavice ili ih sisale jedne drugima da bismo videle čije su veće. Farine bradavice bile su najduže i najdeblje, izgledale su kao mali nabrekli penisi. Alimine su bile ljubičaste kao borovnice, a Samirine male i šiljate kao bodeži...” Osetila je kako je zadrhtao i lagano je vrhovima prstiju prešla preko njegovih grudi. „Mnoge žene na taj način dozive vrhunac, mnoge samo gledanje uzbuđi toliko da se zadovoljavaju prstima.” Ućutala je i lizala mu vrat vrhom jezika. „Nakon kupanja često su me masirale toplim ružinim uljem. Ruke robinja klizile su po mom telu toplom od igrarija za vreme kupanja; moja koža je od ulja

postajala glatka i meka. Volela sam kada mi stiskaju grudi, masiraju stomak i kada im ruke slučajno zalutaju među moja bedra. Iznova i iznova, sve dok se ne bih našla na mermernom stolu i preklinjala ih da me rasterete napetosti." Kratko je zastala. „Onda su dublje uranjale, klizile u moj prorez i milovale moje vrelo, gladno meso. Ponekad je robinja sipala tanak mlaz toplog ulja pravo preko mog venerinog brega, a odatle je ono teklo niz moje stidne usne. Druga robinja masirala je unutrašnju stranu mojih bedara i klitoris, ne prodirući u mene sve dok od požude ne ostanem gotovo bez svesti." Ponovo je zastala. „Pritom sam zamišljala da je tvrd, debeo ud na mom prorezu i da konačno prodire u mene, širi me i pričinjava mi zadovoljstvo..." Prekinulo ju je prigušeno, životinjsko disanje koje se pretvorilo u isto tako prigušen vrisak. Čitavo Džastinovo telo potresali se takvi grčevi da je malo nedostajalo da se prevrne stolica. Hitro ga je zagrlila kako ne bi izgubili ravnotežu. Napetost njegovih mišića popuštala je i ona je osetila kako svršava u nju i kako trzaji uopšte ne prestaju.

Najednom ju je omlitavelo telo pritiskalo na naslon stolice, osetila je težinu njegove glave na svom ramenu. Bio joj je potreban trenutak da shvati da je izgubio svest.

Milovala mu je leđa i pokušavala da se pribere. Nije ni pomislila da muškarac može da bude tako emotivan. To ju je duboko pogodilo. On je u njoj dodirnuo nepoznate dubine.

Poljubila ga je u kosu i spustila glavu na njegovu. Srce mu je kucalo ubrzano ali pravilno, ustanovila je donekle smireno. Dakle, moraće samo da sačeka. Stoje rado i učinila, iako joj je drveni naslon pritiskao leđa, a unutrašnja strana bedara je bolela od rastezanja.

Konačno se pomerio u njenom naručju i ona je podigla glavu. Pogledi su im se sreli. „Izgleda da sam...", nakašljao se jer rmu je glas zvučao promuklo, „...da sam se onesvestio."

Lejla je klimnula glavom. „Da, ali sada si opet tu i sve je u redu."

Nasmejala se i primetila da mu je pogled i dalje prikovan :za njeno lice.

„Kaida se smeješ, ne mogu da prestanem da te gledam." Ova rečenica ju je zatekla potpuno nepripremljenu. Njegov glas zvučao je tako ozbiljno i iskreno da nije znala šta da kaže. Oslonila se rukama na njegova ramena i ustala, kako bi se udaljila od njega.

Mišići na nogama su joj podrhtavali, pa se oteturala do kreveta. Bez oklevanja se bacila na madrac. Džastin ju je sledio isto tako nesigurnim pokretima, a onda je legao pored nje.

Prekinuo je tišinu rečima: „Šta je to bilo? Šta mi se dogodilo? Zašto sam izgubio svest?”

Lejla je rukom podbočila glavu. „Bio si suviše uzbuđen. Predujgo si čekao, i...”

„Alli ti si rekla da treba da čekam”, prekinuo ju je s negodovanjem.

Nasmejala se. „Da, ali ako pređeš granicu, ništa se neće dogoditi. Uzbuđenje splašnja, ne doživljavaš vrhunac.”

„Ali... svršio sam, iako, jer... ti... ti si...”

Uzdahnula je. „To je bio pokušaj. Nisam znala da li će uspeti, da li će te to osloboditi grča u glavi.”

„A zašto jednostavno nisi stala i moje uzbuđenje bi, kako si rekla, splaslo?” Stavio je ruku na njen stomak i palcem kružio oko pupka.

Lejla je razmišljala o pitanju. „Jer to nisam želela. Želela sam da doživiš potpuno zadovoljstvo, zato sam pokušala.

„Da li je tačno to što si mi ispričala?”, prekinuo ju je. „To šta ste radile u haremu? Ili si mi predočila te slike samo da bi otklonila moj grč?”

„Da li je to važno?”, uzvratila je pitanjem.

„Voleo bih da znam”, mirno je odgovorio. „Štošta sam pretpostavljao, ali nikada mi nije palo na pamet to što si mi ispričala.”

Neko vreme je ćutala. Ovakva vrsta razgovora stvorila bi bliskost koju je, u stvari, želela da izbegne. „Nešto je tačno. Nešto.”

„Šta? Da ste milovale jedna drugoj grudi dok ste se kupale? Da su te robinje mazile? I da si pritom zamišljala kako te muškarac *voli*?”

Kako te muškarac *voli*?

Sigurno nije rekla da je muškarac *voli*. Govorila je o debelom ud u koji prodire u nju. Njegovo prepričavanje vrlo je jasno pokazivalo koliko im se gledišta razlikuju. Ali nije želela da započinje raspravu.

„Zabavljale smo se za vreme kupanja, ali nikada nije došlo dotle da se neka od nas zadovoljava pred drugima. Za to su postojale privatne odaje u kojima se to dešavalo bez gledalaca.” Glas joj je zvučao oštrije nego što je nameravala, ali izgleda da ga to nije zbunilo.

Umesto toga, on joj je ispričao svoja sećanja. „Aga Daud me je dvatri puta nedeljno vodio u hamam kada tamo nije bilo nikog. Dok sam se kupao, nije bilo rodbinja, ni...“, nasmejao se, „...robinja koje bi mi to radile. A ni ulja.“

Pogled mu je žudno klizio po njenom telu. „Sigurno je prelep osećaj kada te masiraju toplim uljem. Ili kada ti nekog masiraš.“

Dok ga je posmatrala, morala je da se složi s njim. Sigurno bi bio poseban osećaj masirati njegovo vitko, žilavo telo nauljenim rukama. „Tvoje telo je u besprekornom stanju za jednog zarobljenika. Kako to?“

Pogled mu se vratio na njeno lice. „Jedna od nebrojenih zasluga age Dauda. Osim što je bio čuvar ključa prostorije u kojoj sam bio zatvoren, mnogo mi je pomogao. Naučio me je svoj jezik, naučio me je da ne očajavam i naučio me je da cenim ono što je moje - moje telo i moj duh.“

Lejlu nije čudila činjenica što je Džastin bio učenik jednog evnuha. Mnogi evnusi bavili su se naukama poput matematike, filozofije ili astronomije. To i objašnjava zašto zarobljeništvo nije od njega napravilo emocionalnog bogalja.

„Daud mi je pokazao vežbe pomoću kojih sam mogao da održavam svoje telo u dobrom stanju. U početku mi je to bilo važno zato što sam tada još verovao da mogu da pobegnem. A kasnije je to postala svakodnevna rutina, plan kog sam se pridržavao kako ne bih izgubio nadu.“

Priznanje nije zvučalo plačljivo, već je iznosilo činjenice. Kada se setila kako se ona jednostavno predala i do Karimo-vog preuzimanja vlasti prepuštala sudbini, nije mogla a da mu se ne divi. Iz svih tih godina on je nešto izvukao, dok se ona ograničila samo na preživljavanje. Živela je od danas do sutra, nije kovala nikakve planove. Čak ni u ovom trenutku nije znala šta će dalje sa svojim životom.

Kada je ovo saznanje uporedila sa Džastinovom nepo-kolebljivošću i odlučnošću, osetila je kako joj raspoloženje splašnjava. Uspravila se i sela. „Idem na palubu. Treba mi svežeg vazduha.“

Obukla se ne čekajući njegov odgovor. Iako je, naravno, primetila da je posmatra, više ga nije gledala i nije ga ni pitala hoće li on s

njom. Takode nije ni primetila daje zalupila vratima snažnije nego što je potrebno.

Za razliku od prethodnog dana, duvao je vetar, postalo je znatno hladnije. Lejla, koja je ostavila ogrtač u kabini, pokušala je da se zagreje trljanjem nadlaktica. Ali ni za šta na svetu neće se vratiti da ga uzme.

Posmatrala je talase čija je bela pena udarala o trup broda i pokušavala da se oslobodi svih neveselih misli. Nažalost, pojavljivale su se jedna za drugom, svaka neveselija od prethodne.

Iza nje su se mornari užurbano kretali po palubi. Čula je zvuke jarbola i vetar koji šiba jedro. Širina mora naglašavala je skučenost broda. Činjenica da ovde treba da provede mnogo dana i noći, kidala joj je živce. Osećala se zarobljeno bez najmanje mogućnosti za beg. Nije tako zamišljala slobodu.

Kretala se gornjim delom palube ka krmi. Ipak, nakon prvih nekoliko koraka uvidela je daje mornari gledaju i znala je da ovo nije dobra ideja. Bili su to otvoreni pozivi, iako se niko nije usuđivao da joj se obrati. Lejla se nije obazirala na njih i sela je na sanduk. Bilo joj je drago što je bar Džastin ostao u kabini i što je ne opterećuje svojom pažnjom.

Ali nakon nekog vremena zapitala se zašto ga nema. Da li je se već zasitio? Da li je opet negde pogrešila? Da li je već počeo da se povlači, kao nekad paša? Oslonila je laktove na kolena, a glavu na ruke. Zar njene sposobnosti nisu dovoljne ni da zavede potpuno neiskusnog muškarca?

Osećala je sve veći bes na sebe, svoju sudbinu, na pašu, na Džastina. Povremeno je masirala slepoočnice. Mora da prestane da se svađa s prošlošću. Treba da razmišlja o budućnosti. Da kuje planove.

„Evo.“

Lejla je otvorila oči. Pred njom je bio Džastin koji je u ruci držao džezvu s kafom. Ponovo nije imao na sebi ništa osim svetlih pantalona, a njeno srce odmah je snažnije zakucalo.

„Hvala“, rekla je loše raspoložena i posegnula za kafom.

„Sipao sam ti mnogo šećera.“ Osmehnuo joj se. Sunčeva svetlost se prelamala na svetlim vrhovima njegovih trepavica, a vetar mu je

razbarušio crvenkastoplavu kosu. Trudila se da skrene pogled s njega.

Bezbrizno je seo kraj nje. „Još uvek ne mogu da verujem da sam slobodan.“ Pogledao je ka nebu. „Divan je osećaj osetiti sunce. I vetar. Ne mogu da dočekam kišu.“

Lejla je srknula vrelu, tamnu tečnost. Njegova dečaćka radost, pomešana s njenim lošim raspoloženjem, navela ju je na to da ga povredi tamo gde ga najviše boli. „A zašto niko nije platio otkup za tebe? Mogao si ranije da budeš slobodan.“

Osetila je da se uzbudio i rastužio. „Ne znam. Ali saznaću.“

Nikome nije bio važan otkup, to je morao da joj objasni. Takvo saznanje moglo je potpuno čoveku da uništi samopouzdanje. Ipak, nije bilo uništeno.

„Kako si dospao u zarobljeništvo?“, pitala je dalje, jer se naprasno postidela zbog svog poslednjeg pitanja.

Zagledao se u neku tačku na horizontu. „Moj otac je radio na arheološkim iskopinama nedaleko od Aleksandrete. Iako je imao sve potrebne dozvole, iznenada su ga optužili za pljačku groba.“ Zastao je i sklopio oči kao da ga sunce zaslepljuje. „Ubili su ga besni meštani. Kao i majku i sestru. Sa mnom nisu bili tako temeljni, samo su mi polomili noge. Onda je vođa hajke odlučio da me dovedu u palatu. Paša Ahmet me je zadržao kao zarobljenika, a uz otkup sam mogao da budem slobodan.“

Lejla je začutala. Šta je i mogla da kaže na ovako nešto. „Žao mi je“, rekla je na kraju, a i sama je bila svesna kako ove reči jedno zvuče.

Pognuo je glavu i gledao u drvene daske na palubi. „Davno je to bilo. Ništa se ne može promeniti. Ne treba da brineš o tome.“

Namrštila se. Onda je shvatila. Bila je jedna od dama iz pašinog harema. U njegovim očima pripadala je onima koji su mu ubili roditelje. Osušila su joj se usta. Rado bi nešto rekla da ga uteši, ali da bi se zaštitila, zatvorila je duboko u srcu i ono malo reči koje je imala na raspolaganju.

Umesto toga uhvatila gaje za ruku. I on nju. „Pregurao si najteže, od sada će tvoja sudbina krenuti u nekom boljem pravcu.“

Gledao je najpre njene ruke, a potom lice. „Moja sudbina je već krenula u nekom boljem pravcu. Onog trenutka kad sam te prvi put

ugledao. Od tada sam ubeđen da će sve biti dobro." U njegovim očima bilo je toliko iskrenosti i poverenja daje to Lejlu pogodilo. Ruke su joj zadrhtale. „Džastine, još ništa ne znaš o meni. Ako slepo budeš verovao svim ljudima koje ćeš upoznati, doživećeš brojna razočaranja."

Nije posedovao ni znanje ni životno iskustvo, svaku nevažnu ljubaznost smatrao je izrazom naklonosti, a običan seksualni odnos velikom ljubavi. Gledao ju je i nije video ništa iza maske njene glatke kože i besprekornog tela. Ali kako da ga upozori kad ni sama ne shvata na šta pokušava da ga upozori?

Bezбриžno se nasmejao. „Nisam se prevario, Lejla. Ne kada si ti u pitanju."

U deliću sekunde bila je u iskušenju da mu kaže istinu o sebi, o svom životu, prošlosti. Ali uprkos neobjašnjivoj potrebi da ga zaštiti, nije mogla da preskoči sopstvenu senku.

I ona je njega pogledala. „Volela bih da si u pravu."

Deveto poglavlje

Ostali su na palubi do ranih večernjih časova. Kapetan ih je upleo u neki beznačajan razgovor dok je odgovarao na Džastinovo pitanje postoji li mogućnost da se nabavi drveno bure i donese u kabinu, kako bi se okupali. Inače, Haris je bio veoma uzdržan, mada se prema Lejli ophodio izuzetno ljubazno.

Džastinova razdraganost prenela se i na Lejlu. Tražili su oblike i lica u oblacima, posmatrali mornare kako spretno barataju konopcima dok im podoficir pokazuje kako se vezuju najrazličitiji mornarski čvorovi. Više ili manje uspešno pokušavali su da slede njegova uputstva, ali, naravno, rezultati njihovih pokušaja nisu bili ni blizu onome što bi trebalo da budu.

Konačno ih je kapetan pozvao da večeraju s njim, i tom prilikom ih je uveseljavao nizom anegdota iz mornarskog života. Tako su do kasno u noć sedeli zajedno, Haris je čaše dopunjavao rakijom i jednu za drugom nazdravljao s Džastinom. Zbog toga je Džastin do kabine stigao oslonjen na Lejlu i samo se stropoštao na krevet. Ona mu je izula cipele, pokrila ga i legla kraj njega.

Tokom sati koji su usledili nije baš uspela da se odmori, jer se Džastin ispružio i zaposeo veći deo kreveta. Osim toga je i hrkao. S teškom mukom Lejla je uspela da odspava nekoliko sati pre nego što su prvi sunčevi zraci počeli da se naziru kroz prozorče.

Protegnula se, zevnula i po dvadeseti put odgurnula Džastinovu ruku ispruženu preko njenih grudi. Ovog puta ispustio je nekakav mrzovoljan, nerazgovetan glas. Posmatrala ga je namrštenog čela. Bio je neobrijan i razbarušene kose. Pravilno je disao. Pogled joj je skrenuo dalje ka njegovim blago otvorenim usnama. Ne prvi put, zapazila je punačku donju usnu. Prisećala se kako su je te usne dodirivale i nehotice je podigla ruku da ih dotakne.

Ali onda se zaustavila. Nije joj se dopadalo što oseća takvu nežnost. Nije želela takva osećanja, nije želela da tako *mnogo* oseća, dovoljno je bilo što je fizički privlači. Kada bi ga još zavolela, loše posledice bi za nju bile neizbežne.

Neko je pokucao na vrata i Lejla je ustala iz kreveta. Doručak je bio isti kao prethodnog dana. Lejla je postavila sto. Ponovo joj je bilo muka kada je osetila miris pržene slanine.

Pokušala je da prenebregne ovu činjenicu i otpočela s jutarnjim umivanjem. Kada se vratila u kabinu sa ispražnjenim lavorom i nokšiom, Džastin je sedeo na ivici kreveta; mučila ga je strašna glavobolja. Lejla ga je posmatrala neko vreme i nasula kafu u obe šolje. Prišla mu je i pružila jednu.

Uzeo ju je sklopljenih očiju. „Šta se, dođavola, dogodilo?“, izustio je.

„Pio si rakiju s kapetanom a, kako mi se čini, ne podnosiš alkohol baš dobro.“ Srknula je kafu. „Nikome nisi naneo zlo osim sebi samom, i spavao si kao mrtvac.“

Saslušao ju je ćutke i gledao u sto preko puta. „Možda bi trebalo nešto da pojedem da bi mi bilo bolje.“

Lejla nije tačno znala, ali slutila je da se njegov stomak u trenutnom stanju ne bi baš radovao jajima i slanini. Zbog toga je ćutala kada je počeo da trpa hranu u sebe u nadi da će ostati tamo gde treba da ostane.

„Pitala sam kapetana Harisa hoćemo li, kao što je obećao, danas moći da se okupamo“, rekla je i sela na krevet.

„Dobra ideja. Kada će nam doneti korito?“, pitao je Džastin između dva zalogaja.

„Neće ga doneti. Danas kasno po podne stižemo u Valetu i tamo ćemo ostati jedan dan i jednu noć. Kapetan smatra da treba da naručimo kupku u prenoćištu u kome ćemo odsesti.“

„Da tako rasipam novac? To nisam imao na umu.“ Džastin je odgurnuo prazan tanjir od sebe. „Zar zaista nećeš ništa jesti?“

„Možda malo hleba i još jednu kafu.“

Doneo joj je lepinju i sipao kafu. „Pa, odlazak na kopno je u osnovi dobra ideja. Ali nemam novca za prenoćište. Možda mogu na pijaci da prodam pribor za negu kose ili pribor za brijanje.“

Lejla je razmislila da li da mu ispriča o nakitu koji je zašila u ogrtač. Zasad je odlučila suprotno. „Imaš pribor za brijanje? Onda treba i da ga koristiš“, rekla je šaljivo. „Da te ja obrijem?“

Prešao je prstima preko brade. „Zar je tako loše? Ni ranije se nisam brijao češće od dva do tri puta nedeljno.“

„Ovo nam je treći dan na putu. I, da, neophodno je.“

Gledao ju je nesigurno, a onda je prišao kovčegu i neko vreme preturao po njemu. Konačno je izvukao kožnu futrolu i pružio je Lejli.

Očekivala je nešto nalik priboru za negu kose koji je već imala priliku da vidi i koristi, ali drška britve bila je zlatna, baš kao i drška četkice i okvir ogledala. Čak se i komad sapuna nalazio u zlatnoj kutijici.

„Trebalo bi da za to dobijemo prikladnu nadoknadu“, rekla je, „ali pre toga ću ga upotrebiti, ne bih li te ulepšala za izlet.“

Dok je pripremala pribor, Džastin se oprao i iz sanduka izvukao čiste pantalone i kaftan. Kosu je zalizao i pun iščekivanja seo na stolicu. „Sigurno si to već radila, jesi li?“

Lejla je prinela porcelansku posudu u kojoj je umešala sapun i napravila penu. „Da, brijala sam pašu“, uzvratila je dok mu je nanosila penu na lice. „Za to sam gajena, da mu pružim sve moguće usluge.“

„Zašto si pobešla?“

Lejla je uzela britvu. „Zato što mi je bilo svega dosta“, lagala je. „Da uvek moram da budem spremna na njegov poziv, da budem jedna od preko četrdeset žena, jedna kojoj je možda i ime zaboravio.“

„Ali kako...“

„Nisam mogla da ga vežem za sebe.“ To je bila istina. Namrštio se. „Ali zbog čega?“

„Zato što su druge bolje znale da mu ispune želje, zato što...“

„Ne mogu da zamislim da je to tačno“, prekinuo ju je Džastin, a ona se pribrala da joj ruka u kojoj drži britvu ne bi zadrhtala.

„Mnogo šta ti ne možeš da zamisliš“, odgovorila je potišteno. *Bol, poniženje, strah.* „Ne želim da pričam o tome.“

Cutao je pokorno dok mu je sečivom strugala po obrazima. Konačno mu je obrisala lice vlažnim peškirom i postavila ogledalo ispred njega. „Veoma lepo.“ Klimnuo je glavom s odobravanjem.

„Hvala.“ Lejla je očistila pribor i vratila ga u futrolu kako bi ga odnela u sanduk. Kada se okrenula, Džastin je stajao ispred nje.

„On je bio uobražena budala ako te je ostavio u uverenju da ne možeš da udovoljiš njegovim željama. A još je veća budala što je više cenio druge žene.“

Lejla je duboko uzdahnula, želela je da ga pita je li on to u proteklih nekoliko dana postao stručnjak za erotska pitanja, budući da dozvoljava sebi da izražava mišljenje o tome, ali pre nego što je to uradila, privukao ju je k sebi i poljubio tako strasno da su čak i kosti počele da joj se tope. Njihova međusobna strast se rasplamsala i

Lejla odjednom nije želela ništa drugo osim da ona bude ta koju će on ceniti više od drugih žena. Uronila je šake u njegovu kosu, tiho zastenjala i nežno ga poljubila u vrat.

Misli joj je obuzela smešna želja da je on nikada ne zaboravi, bez obzira na to koliko će žena imati posle nje. Zavukla mu je spretno ruke ispod kaftana, ljubila mu grudi i, na kraju, počela da mu odvezuje ućkur na pantalonama. Spretnim pokretom ih je spustila, a onda je i sama čučnula.

Ud mu je nestrljivo iskočio i ona ga je zgrabila i sigurnim pokretom ruke povlačila mu kožicu. Već u sledećem trenutku sklopila je usne oko somotastog glavića. Čula je isprekidan zvuk koji je imao izvesne sličnosti s njenim imenom i koji se pretvorio u promuklo stenjanje.

Jezikom je lizala zadebljanje na glaviću, kružila oko njegovih ivica. Osetila je njegovo zadovoljstvo. U istom ritmu kao ustima, jednom rukom ga je muzla, a drugom masirala osetljivo mesto iza testisa.

Leđima se oslonio na zid, a kukove isturio napred. Prigušeno teško disanje prekidao je stenjanjem. Prste joj je uranjao u kosu.

Lejla je usporila kako bi mu dala malo vremena, ali čim mu se disanje ustalilo, usisala gaje duboko kako je samo ona umela, opustila je mišiće ždrele i tek blago pomicala glavu.

Tek kada je osetila prve trzaje, dozvolila mu je da ga povuče unazad da bi mogla da popije njegovo seme. Bilo je veoma obilno, jedva je sve progutala. Pohotno je jezikom očistila glavić. Ne sme da se protraći ni kapljica onoga što je očigledan dokaz njenog umeća.

Kada je završila, podigla je glavu.

Gledao ju je. U očima su mu bile nedokučive dubine koje nisu otkrivale ništa od onoga o čemu je razmišljao. Polako je ustala, a u osmehu joj je bila mešavina pobede i izazova. Ne skidajući pogled s njega, olizala je prste, jedan za drugim, pohotno, drsko, izazovno. „Možda si u pravu“, tiho je rekla. „Možda je paša stvarno bio budala koja se plašila da prizna da sam i te kako umela da ga zadovoljim. Ti nikada nećeš napraviti takvu grešku, zar ne?“

„Hoćeš li onda ostati sa mnom?“

Pitanje ju je otreznilo. „U Engleskoj? Kao tvoja robinja? Kao tvoja ljubavnica ili kako god to u tvojoj zemlji nazivali?“

„Ne mogu ti reći u kom svojstvu bi bila sa mnom, jer ne znam ni sam šta ću zateći. Jednostavno želim da znam hoćeš li ostati sa

mnom."

Posmatrala ga je. Poriv da jednostavno kaže „da“ bio je primamljiv. Ali onda je pobedio razum. Paša ga ne bi držao u zarobljeništvu deset godina da nije računao na to da Džasti-nova porodica raspoláže materijalnim sredstvima kojima bi platila njegov otkup. Ovaj čovek bez sumnje pripada visokom društvu, možda čak i plemstvu. Kako god u tim krugovima nazivali ono što je ona, uvek bi bila samo robinja. Možda bi joj zatvor bio prostraniji, ali to bi još uvek bio zatvor.

Snaga njegovog pogleda stezala joj je grlo. „Ostaću s tobom za vreme puta“, počela je. „Šta će biti u Londonu, to ćemo još videti. Sam kažeš da ne znaš šta ćeš zateći.“

Namrštio se. „To nije odgovor.“

„To je jedini odgovor koji ti mogu dati.“ Sagnula se, podigla mu pantalone i svezala ih. „Mislim samo od danas do sutra. To mi je pomoglo da ne poludim. I to je odnos prema životu koji bih želela da zadržim. Sve ostalo će mi zagorčati sadašnjost.“ Osmehnula mu se, ovog puta bez koketiranja, više sa neprikrivenom privrženošću.

Ćutao je, a ona je osećala da mu se nisu dopale njene reči. Ipak, to nije mogla da promeni. Nije želela da ponovo bude zavisna od blagonaklonosti jednog čoveka - čak i ako ga voli, čak i ako joj je privlačan, da, čak i ako uživa u erotskim igrama kao nikada do sada.

„Dakle, samo ono što smo se dogovorili. Ništa više od toga?“, konačno je upitao.

Lejla je klimnula glavom. Ako on želi to da izrazi tako, neće mu protivrečiti.

„Dobro.“ Prekrstio je ruke na grudima. „Onda moraš da imaš na umu da nije reč o tome da mi ispunjavaš telesna zadovoljstva.“

Podigla je obrve.

„Tačnije, nije samo o tome“, ograničio se. „Molio sam te da me naučiš da volim. Da me naučiš kako da zadovoljim ženu. A to je nešto čemu se do sada nismo dovoljno posvetili.“

Lejla se naslonila na sto. „Ne možeš da naučiš da trčiš pre nego što staneš na obe noge. Moraš da budeš siguran u sopstveno telo i njegove reakcije pre nego što naučiš da procenjuješ reakcije drugog tela. Zbog toga sam čekala. Ali naravno da ću ti pokazati sve što znam, imamo još mnogo vremena“, naglasila je.

„Onda predlažem da počneš, i to odmah." Glas mu nije bio nimalo topliji od njenog.

Ali neće se ona preplašiti tako lako. „Ako zahtevaš."

Bestidno mu je otkopčala dugmad košulje i skinula mu je preko glave. Onda je spustila svoje pantalone i iskoračila iz njih.

Stavila je ruke preko grudi ne skidajući pogled s njega. „Ženine grudi osetljive su na svakakva milovanja." Palcem je opipavala bradavice. „Čim vrhovi očvrsnu, žena je uzbuđena. Ovlaži se." Govorila je polako i bez strasti. „Osetljivost bradavica razlikuje se od žene do žene. Za mnoge one ne predstavljaju naročito osetljivo mesto, dok mnoge druge žene, opet, mogu doživeti vrhunac već samim draženjem grudi."

„A kako je kod tebe?"

„To ćeš sam morati da otkriješ", odgovorila je i neprestano prstima kružila oko svojih bradavica. „U tome i jeste čar, u istraživanju ženinog tela, u saznavanju šta u njoj raspiruje strast. Ženama je potrebno mnogo više vremena da se uzbude nego muškarcima. Treba ih mnogo više podsticati nego muškarce." Njene očvrsle bradavice odvojile su se od bele kože kao zrele borovnice. „Zato sam ti i rekla da moraš da ovladaš vrhuncem. Dvaput unutra-napolje premalo je da se žena zadovolji."

Palcem i kažiprstom obuhvatila je otekle vrhove grudi i polako ih uvtala. „Čak i kad prodreš u ženu, podstiči njeno uzbuđenje milovanjem bradavica."

„Jesi li sad uzbuđena?" Ispružio je ruku i uhvatio je za desnu dojku. Prstima je obavio ispupčenje ne dodirujući tvrd pupoljak. „Kako da znam da li je žena uzbuđena?"

„Zenice joj se šire, grudi se uvećavaju, a bradavice se ukru-le. A dole se ovlaži da bi ga lako primila u sebe."

Dok je ona išla ka krevetu, a onda i legla na njega, činilo se da on razmišlja o njenim recima. Podigla je noge i raširila ih. „Klekni između mojih bedara i uzmi jastuk."

Sačekala je da joj priđe. „A sad stavi jastuk ispod moje zadnjice. Tako ćeš lakše videti šta treba da vidiš."

Deseto poglavlje

Gledao ju je i stiskao jastuk u rukama. Posmatrao je njeno lice, ne njen otvor koji je zjapio pred njim. Prošla ga je ljutnja iako ga je posmatrala hladnim, nadmenim pogledom od koga je uzbuđenje moglo da mu splasne. Što se, naravno, nije dogodilo.

Lejlino odbijanje da mu veselo padne u zagrljaj i da planiraju zajedničku budućnost, povređivalo je njegov ego. Mnogo bolnije rane zadavala mu je činjenica da su ga njene reči podsetile na njihov sporazum i da su svi ostali povodi koji su mogli da posluže kao razlog zašto su uopšte zajedno najobičnija mašta.

Primoravao se da polako skrene pogled s njenog blago rumenog lica, preko vrata do grudi, do isturenih bradavica i stomaka. Kada je stigao do njenog međunožja, još je snažnije stegao jastuk.

Lice mu je oblila toplina. Hladno, gotovo razvratno, nudila mu je svoje najtajnije mesto. Trebalo je da digne ruke, da je prezrivo odbije, ali nije mogao. Čak ni kada je podrugljivo rekla: „Šta čekaš? Neće ti se često pružiti ovakva prilika, dakle, iskoristi je.”

Prišao joj je bliže i gurnuo joj jastuk ispod zadnjice. Pre nego što je počela nov napad recima, naslonio je ruke na njena kolena i raširio joj bedra. Nije ovo učinio grubo, ali ni naročito nežno.

Stegla je usne.

Tek sada se usudio da zaista pogleda mesto koje mu je bestidno nudila. Ovičen beličastim mesom, nudio se ružičasti prorez kao okvir oko ulaza u tamni bezdan. U njemu je sijao skriven mali ovalni biser. Sve ovo što je gledao nije mogao da uporedi ni sa čim što je do tada video, koliko god prebiraio po pamćenju. Cvet, voće - ali koje? Njegovom udu, tvrdom kao kamen, bilo je svejedno. Bolno je otkucavao i zahtevao zadovoljenje.

Lejla je prstima prešla preko venerinog brega do malog bisera. „Ovo ovde je najosetljivije mesto, klitoris. Dok ga dodiruješ, moraš imati istančan osećaj u vrhovima prstiju, jer na određenom stepenu uzbuđenja nadražaj može prouzrokovati bol.” Gurnula je kažiprst malo dublje. Kad ga je izvukla, bio je prevučen svetlucavom tečnošću koju je nanela na ružičasto meso i mali biser.

Na njegovo čuđenje, biser se uvećao, a urez je postao jedriji i tamniji. Ispružio je ruku i kažiprstom prelazio duž ureza, razmazivao

vlažnost iz njega i dodirivao mali dragulj koji je Lejla opisala kao najosetljivije mesto.

Oslonila se na jastuk i još više raširila noge dok je njegov prst kružio po njenom klitorisu i oprezno uranjao u nju. Unutrašnjost je bila topla i mekana. Mada i znatno uža nego što je očekivao. Smelije je ugurao i drugi prst i osetio kako se širi i prilagodava. Zaustavio je disanje, opipavao je, istraživao i ostao je unutra kad je ona, na njegovo zaprepašćenje, stegla mišiće i zadržala ih u tom položaju. Njegov ud je žustro poželeo da zauzme mesto prstiju, ali on nije želeo da mu udovolji tako brzo.

Povukao je ruku, legao na stomak i glavu joj stavio na bedra. Prizor ga je iz ovog ugla samo još neposrednije uvukao u ljubavnu igru. Upijao je njen miris, opijao ga je kao rakija. Sanjivo je šetao prstima po unutrašnjoj strani njenih butina, opipavao debljinu stidnih usana i ponovo trljao po njenom klitorisu.

Čuo ju je kako stenje i nagonski povio glavu. Jezikom je dodirivao vrelo, glatko meso, opipavao biser i lagano ulazio u vaginu. Tek sada je shvatio smelost svog delanja, ali nije mogao da prestane. Njeno meso je tako prijalo njegovim usnama. Dopao mu se njen ukus, istovremeno slan i sladak, nije mogao da ga se zasititi. Obgrlio joj je kukove kako bi je još snažnije privukao k sebi. U njegovom sećanju pojavila se slika kako joj je svršio u ustima, pa je dospeo u stanje ekstaze koje je potisnulo sve trezvene misli. Želeo je da ona oseti isto zadovoljstvo kakvo je i on osetio. Jezikom je kružio po njenom vrelom mesu, lizao ga je i sisao, kao da mu život od toga zavisi.

Zastenjala je i uzviknula nešto što je prigušilo šuštanje u njegovim ušima. Uzdigla je kukove takvom žestinom da se pomučio daje zaustavi. Meso pod njegovim usnama snažno se grčilo i delićem svesti shvatio je da je doživela vrhunac.

Vrhunac koji joj je pružio svojim ustima. Bez daha je ponovo položio glavu na njena bedra i posmatrao poslednje trzaje neopisive lepote, magiju ovog tajanstvenog, skrivenog mesta. Mogao bi satima samo daje gleda. U svakom slučaju, njegov ud je pulsirao i podsećao ga na sopstvene potrebe.

„ Pusti me da ustanem. Sada si ti na redu“, šapnula je promuklim glasom, kao da mu je pročitala misli.

Podigao je glavu. Gledala ga je poluzatvorenih očiju, lenjo se osmehujući. Pitao ju je kako da zna kada je žena uzbuđena. Sasvim sigurno nije morao da pita kako da zna da li je zadovoljena. Ili, bolje rečeno, da li je on zadovoljio ženu.

„Treba mi sunderčić sa limunovim sokom“, rekla je jer je još uvek ležao između njenih nogu.

„Lezi, ja ću to uraditi“. Rekavši ovo, otkotrljao se s kreveta i otišao do stola. Natopio je parče sundera sokom od limuna, a onda se vratio do Lejle kako bi joj ga pružio. Ali u trenutku je zastao. Hrabra zamisao prošla mu je kroz glavu. „Pusti mene.“

Ona se namrštila i pre nego što ga je odbila, dodao je: „Molim te.“

Izraz na njenom licu odavao je sumnju, ali na kraju je ipak klimnula glavom. „Dobro onda.“

Ponovo je kleknuo između njenih raširenih nogu i smotao sunder. Potom ga je ugurao u nju.

„Moraš ga staviti što dublje“, rekla je. „Poravnaj ga prstima.“

Poslušao ju je i pritom posmatrao njeno lice, plašio se da joj ne nanese bol. Ali ona je ostala smirena i konačno je klimnula glavom. „Ti se skini, ja ću proveriti da li je dobro namešten.“

Dok je svlačio odeću, uspravila se i stavila ruku među noge. Prirodnost ovog čina i podrazumevanje s kojom je prihvatila njegovo prisustvo i pomoć, ispunili su ga osećanjem divlje sreće.

Legao je kraj nje i rukama joj obgrlio lice. Palčevima joj je milovao obraze pre nego što ju je poljubio, dugo i duboko, nakon čega se privila uz njega. „Mirišeš na mene“, prošaputala je kada joj je oslobodio usta. Od ovih reči ud mu je narastao i on je zastenjao.

Obuzdavao se koliko god je bilo moguće, a onda se nadvio nad njom oslonjen na podlaktice. Glavić je sam utonuo kroz prorez i skliznuo u nju. „Tako je dobro“, promuklim glasom je izrazila šta oseća. „Tako ti je velik i jak da možeš u potpunosti da ispuniš ženu. Tako je divno.“ Priljubila se sasvim uz njega, a on je ugurao ud dokle god je mogao. Oboje su zastenjali tako da je vazduh oko njih zatreperio.

Usnama joj je milovao vrat, uposlio je i jezik i zube i polako se spustio do grudi. Potom je polako, bez žurbe, prodirao u nju, bez prekida, pritom joj naizmenično šišajući grudi.

Rukama je neumorno mrsila njegovu kosu i glasno se smejala. „Zaista si zapamtio sve što sam ti govorila.“

Umesto odgovora, grickao joj je očvrсле bradavice i osetio kako ga steže stidnim usnama. Nit na kojoj je visilo njegovo samosavlđavanje očigledno je bila sve tanja. Uspravio se i pre nego što je stigao da odreaguje, podigla je noge i stopalima se naslonila na njegove grudi. Promenjen ugao povećao je uzbuđenje do te mere da mu je krv konačno uzavrela.

Nabijao se sve snažnije u nju i pritom joj milovao unutrašnju stranu nogu, a onda se njeno stopalo našlo u njegovim ustima. Nožni prsti su joj kliznuli između njegovih usana i on je sasvim prirodno počeo da ih sisa. U njegovim ušima odzvanjao je vrisak, pred očima su mu igrale šarene zvezdice koje su se raspršile kada je eksplodirao.

Nesposoban da prestane, nastavio je da uranja u nju sve dok se konačno nije rasplinuo u njoj, a njene noge opuštено pale na krevet. Teško je disao, pluća su mu gorela, znoj mu je golicao oči. Ipak, osećao se dobro kao nikad do tada.

Pomerio se malo u stranu, ali je i dalje nije puštao. Nežno mu je milovala leđa. Kada je progovorila, osećao je njen dah na ušima. „Izgleda da si zaista za dvadeset četiri časa naučio nešto za šta su drugima potrebne godine.“ Glas joj je bio promukao.

Podigao je glavu. „I ništa više od toga?“, rekao je s deti-njastim razočaranjem.

Nasmejala se, a njegovo srce bolno je bubnjalo i lupalo o rebra. „Za sve ostalo potrebna ti je ljubavnica, ne učiteljica.“

Pogledao je u njene ljubičaste oči, sjajne kao drago kamenje. Rado bi je upitao hoće li ona da bude ta ljubavnica, ali nije želeo da trči pred rudu. Dakle, zadovoljio se time da spusti glavu na njeno rame i zagrlj je.

Dremali su priljubljeni jedno uz drugo i uživali u blizini i toploti onog drugog.

Džastin je sanjao.

Sedeo je na podu u uglu jedne sobe u palati i slušao žene kako se smeju i brbljaju. Glavu je podbočio rukama. Onda se začuo ključ u bravi i u sledećem trenutku vrata su se otvorila. Okrenuo se i ugledao Lejlu.

Na sebi je imala prozirnu košulju ispod koje su joj se ocrtavale grudi. Svetlucava kosa dopirala joj je do kukova, oko kojih je svezala širok vezeni pojas. Pantalone od tirkizne svile prekrivale su joj noge. Listovi su joj bili otkriveni. Bila je bosa.

Pritrčao joj je, pao na kolena i prislonio lice na njen topao stomak. Obgrlio ju je i mislio samo na želju da milostivi Bog čuje njegove molitve.

Držao ju je čvrsto i osećao njene ruke u kosi. Obuzeo ga je neopisiv osećaj sreće.

„Šta ti pada na pamet, Lejla, pa dopuštaš ovom neverniku da te dodiruje?“ Tišinu je prekinuo pašin ledeni glas. „Za kaznu ćeš dobiti dvanaest udaraca. Po stopalima, da ne trpi tvoje besprekorno telo. Aga Daud će se pobrinuti da never-nik to posmatra; to će ga naučiti da ne dira moje žene svojim prljavim rukama.“

Dva evnuha uhvatila su Lejlu za nadlaktice i odvela je od Džastina. Pružala je ruke prema njemu kao da ga preklinje, ali aga Daud ga je zadržao čvrsto.

„Lejla“, viknuo je. „Lejla, izbaviću te. Niko ti neće naneti zlo, veruj mi, ja ću...“ Ali ona ga više nije čula, vrata su se zatvorila, a Daud gaje oslobodio. Kretao se po sobi uplakan. „Ne smeju da joj naude, Daude. Nemoj dopustiti da joj nešto učine. Pomozi mi, preklinjem te. Volim je, tako je volim...“ Otvorio je oči. Srce mu je ubrzano kucalo, disao je brzo kao da je satima trčao. Nakon nekog vremena shvatio je da je to samo san. Više nije bio zarobljenik, a Lejla je mirno ležala i dremala kraj njega. Sve je bilo u najboljem redu.

Ipak, taj san mu je i više nego jasno osvestio nešto što je ionako već slutio. Voli Lejlu. Sve bi dao za nju, čak i sopstveni život. Ali ona ne želi ništa od njega, osim da čuti - do Londona. Za nju je on samo dogovor, za koji je on verovao da će mu umiriti telesne potrebe i pomoći mu da nađe mir. Umesto toga, Lejla je u njemu sve više budila nove potrebe. Želeo je da spavaju zagrljeni i da se budi kraj nje. Voleo bi da češće vidi osmeh na njenom licu, kao i izraz zadovoljstva koje će s njim doživeti. Želeo je da oseti njene prste u svojoj kosi i njene usne na svojoj koži. Ili na njegovom...

„O čemu razmišljaš?“, Lejla je zevala i lenjo se protezala.

Uvijao je oko prsta pramen njene kose. „O tome koliko si promenila moj život za samo nekoliko sati.“

Namrštila se. „Ne izgledaš kao da te je to usrećilo.“

„Jeste, veoma sam srećan. Zbog svoje slobode i zbog toga što te je bekstvo dovelo baš u maju kabinu. Želeo bih...“, zastao je i, kao što je i očekivao, Lejla nije nameravala da ga pita šta bi želeo.

Jedanaesto poglavlje

Sunce je bilo visoko na horizontu kad je *Sea Witch* uplovio u luku u Valeti. Džastin i Lejla bili su naslonjeni na ogradu gornje palube i zajedno uživali u prizoru. Obezbeđenje je šarenim zastavicama pozdravljalo novopridošle. Brojni jedrenjaci koji su ovde prispeli svedočili su omiljenosti ovog ostrva u Sredozemnom moru.

Kapetan im je saopštio da će već sutra ponovo moći da isplove, čim se istovari stara i utovari nova roba. Preporučio je Džastinu i Lejli da u drugom delu luke pronađu prenoćište. Pošto je Malta bila pod britanskom vlašću, ali ipak mešavina raznih kultura, imala je javna kupališta koja su ličila na istočnjačke hamame. Kapetan im je predložio da u selu potraže kupatilo, ako im je potrebno, a da posadu poštede dodatnog posla. Izgleda daje Haris polazio od pretpostavke da Džastin i Lejla raspolažu dovoljnom količinom gotovine, mada nije imao načina da se raspita o tome.

Tako su njih dvoje, pomalo izgubljeni, stajali na obali i posmatrali okolinu. Džastin je pod rukom držao futrolu s priborom za brijanje. Lejla je na sebi imala ogrtač i veo. Još uvek nije rekla ni reč o nakitu koji poseduje.

„Šta misliš, gde ćemo prodati pribor?“, upitao je Džastin.

„Hajdemo jednostavno do grada, možda naletimo na pijacu ili zalagaonicu.“ O tome je čula iz priča drugih žena. U Aleksandreti je palatu napuštala samo prilikom zajedničkih izleta do reke ili kada bi izašla negde u samu okolinu pala-te. Trgovci su robu donosili u palatu; bila je to svima draga rasonoda u inače dosadnoj svakodnevicu.

Džastin je klimnuo glavom i zajedno su krenuli kaldrmom ka starom gradu. Ljudi koje su sretali bili su uglavnom Evropljani obučeni u zapadnjačku odeću i istočnjaci u nošnjama raskošnih boja. Sve u svemu, bilo je manje žena nego muškaraca, i Lejla se nagoniski privila uz Džastina, koji je stiskao futrolu sakrivenu ispod svog beduinskog ogrtača.

U uskim, krivudavim ulicama nizala se radnja za radnjom i ubrzo su naišli na jednu pored čijih vrata se nalazila tabla na kojoj je na nekoliko jezika pisalo da se tu trguje nakitom i plemenitim metalima.

Začulo se zvonce kada je Džastin otvorio vrata i oni su ušli. Iza dugačkog stola sedeo je čovek kome je seda brada dopirala čak do grudi. Ispred njega se nalazio mehanizam rasklopljenog sata. Na desnom oku bilo mu je uveličavajuće staklo, koje je blesnulo pod svetlom uljane lampe kada je podigao glavu.

Džastin mu je prišao s oklevanjem. „Budite pozdravljeni, majstore Ingrame“, rekao je. Ime je pročitao na tabli ispred ulaza.

Čovek je odložio uveličavajuće staklo i upitno ga pogledao. „Šta mogu da učinim za vas, poštovani gospodine, poštovana gospodo?“

Lejla je primetila da je Džastinu bilo nelagodno kada je izvukao futrolu iz ogrtača. „Ponudio bih vam nešto na prodaju“, počeo je bez okolišanja i stavio futrolu ispred trgovca.

Trgovac je ispitivački posmatrao Džastinovu odeću i prste bez nakita. Tek onda je uzeo futrolu i otvorio je. Po njegovom izrazu lica reklo bi se da nije bio uzbuđen.

Poredao je stvari po stolu. Okretao ih je i obrtao bez reči i konačno ponovo uzeo uveličavajuće staklo, kako bi još jednom sa svih strana osmotrio komade. Lejlini živci treperili su zbog tišine koja je zavladała prostorom.

„Zaista se čini da su ovi predmeti izliveni u zlatu“, konačno je rekao. „Još jednom ću ih proveriti.“

Nestao je u stražnjoj sobi i vratio se sa smeđom bočicom. Iz fioke je izvadio pipetu. Zatim je uzeo četku za brijanje i nakapao neku tečnost iz bočice na zlatno postolje.

Sve troje su gledali svetlucavu kap, ali ništa se nije dogodilo. Lejla je pretpostavila da Džastin, kao ni ona, pojma nema šta sve to treba da znači.

Majstor Ingram je odložio uveličavajuće staklo na stranu i vlažnom krpom obrisao kapljicu. Onda je ponovo spakovao predmete u futrolu.

„Koliko tražite?“, glas mu je zvučao hladno i nije se moglo dokučiti šta misli.

„Dakle, zaista je u pitanju zlato?“, izletela se Lejla. „Da“, kratko je odgovorio majstor Ingram. „Inače vas ne bih ni pitao koliko tražite.“

Lejla je pogledala u Džastina koji je, kao i ona, izgledao kao da pojma nema šta da izgovori. „A koja je vaša ponuda?“

Čovek je uzdahnuo. „U kojoj valuti biste želeli da budete isplaćeni? Engleskim funtama, francuskim francima, osmanskim kurama?”

„Engleskim funtama”, odgovorio je Džastin bez oklevanja.

„Dobro. Spreman sam da otkupim ovaj pribor za 500 funti. Novac možete dobiti sutra.”

Džastin je razmišljao. i, „Računao sam na više. Najmanje na 1000 funti.”

Lejla se trudila da prikrije uzbuđenje. Hteo je da poveća cenu, ali novac im je bio potreban. Šta ako im trgovac samo pokaže gde je izlaz?

„600”, rekao je majstor Ingram.

„900”, protivrečio mu je Džastin.

Čovek se počeošao po bradi, podigao je britvu i uzvratio: „Pribor je već korišćen, приметni su tragovi upotrebe. To, naravno, umanjuje vrednost. Nudim vam 700. To je moja poslednja cena.”

Džastin je razmenio pogled s Lejlom, kao da je želeo da kaže da je bolji vrabac u ruci nego golub na grani. Ona je neprimetno klimnula glavom.

„Prihvatamo vašu ponudu”, rekao je Džastin trgovcu nakon kratke tišine. „Možemo li odmah dobiti novac?”

„Mogu vam odmah dati dvesta, a petsto rano ujutru”. Ponovo je njegovo lice ostalo bezizražajno.

Lejla je primetila da Džastinu ceo ovaj događaj uopšte ne prija. „Moramo najpre potražiti prenoćište za večeras. Dok nam ne isplatite celu sumu, ostavićemo vam samo jedan predmet iz pribora. Ostatak ćemo doneti sutra ujutru.”

„Treba vam prenoćište?”, zainteresovano se raspitivao trgovac. „Onda budite moji gosti. Imam veliku kuću, a živim sam. Biće mi čast da vas ugostim, a sutra ujutru dobićete ostatak novca. Tako nećete morati da brinete o tome da će vam futrola nestati.”

„A i vi imate brigu manje”, zaključio je Džastin.

Starac se nasmejao. „Da, tako smo obojica zbrinuti. Nerado jedem sam uveče. Možda mi možete ispričati priču o ovom prelepom priboru?”

Džastin je neodređeno odmahnuo rukom i s Lejlom se udaljio nekoliko koraka od stola. „Šta misliš? Da pristanemo?”

„Ne izgleda kao neko ko odrubljuje glave“, prošaputala je Lejla. „Naravno, možemo pitati i ostale trgovce, ali ako sam dobro shvatila, pribor je toliko vredan da će teško neko imati toliko novca uza se da nam isplati sve odmah. A ako nam u nekom prenoćištu ukradu futrolu, tek onda nećemo imati ništa. Meni je kupanje potrebno, neka nam isplati dvesta funti, pa da se pozabavimo tim.“

Džastin je prišao majstoru Ingramu, koji je skrštenih ruku čekao iza stola.

„Dogovorili smo se. Ako nam odmah isplatite dvesta funti i ako možete da nam jemčite bezbedno mesto za futrolu do sutra.“

„Naravno da mogu. Pa ja sam častan čovek“, uzvratio je trgovac s приметnim olakšanjem. „Onaj ko ovde igra prljavo, ne doživi starost.“ Ponovo je nestao u stražnjoj sobi, a kada se vratio, u rukama mu je bio svežanj novčanica. Uredno je na stolu izbrojao dogovorenu sumu. „Dvesta. Kao što je i dogovoreno.“ Majstor Ingram je pružio Džastinu knjigu u kojoj je ispisao iznos, i tražio od njega da potpiše priznanicu. „Neću uzeti od vas nijedan komad pribora kao jemstvo. Prepoznajem prevarante čim ih vidim. A vi niste jedan od njih, gospodine Grenvile.“ Ingram je pružio futrolu Džastinu, požurio ka ulaznim vratima i snažno povukao kako bi ih otvorio. „Pođimo.“

Izgleda da su starca mučili nagoveštaji nepoverenja njegovih mušterija, jer nekoliko puta je pomenuo da vodi radnju još od očeve smrti, a ovaj ju je pre toga vodio skoro pedeset godina.

Lejla i Džastin su ga sledili po krivudavim ulicama do njegove kuće, koja se spolja nije razlikovala od ostalih kamenih građevina. Ugurao je u bravu ulaznih vrata obloženih kovanim gvožđem povelik ključ i otvorio ih.

Ušli su u dvorište, a Lejla je očarano gledala oko sebe. U sredini dvorišta nalazio se bunar napravljen u tipično arapskom stilu, a čitavo mesto bilo je uokvireno hodnikom koji su krasili stubovi i lučni svodovi. Majstor Ingram ih je uveo u predsoblje. Odmah im je pritrčala neka devojka.

„Keira, imamo goste. Gospodin...“, činilo se da je zaboravio imena svojih posetilaca, jer gledao ih je očekujući pomoć.

„Grenvil“, požurio je Džastin da kaže kako bi preduhitrio Lejlin odgovor, „gospodin i gospoda Grenvil.“

„Želim da pokažeš gospodinu i gospođi Grenvil naše gostinske sobe; neka izaberu onu koja im najviše odgovara." Duboko se naklonio. „Gospodine, gospođo, Keira će se pobrinuti oko svega, a ja moram da se vratim u radnju, vidimo se za večerom. Radujem se tome."

Lejla i Džastin su zbunjeno gledali starca kako odlazi. „Molim vas, pođite za mnom." Devojčin glas povratio ih je u stvarnost. Popeli su se do potkrovlja umetnički izrezbarenim stepenicama. Posvuda debeli tepisi s motivima raskošnih boja. Besprekorno uređene prostorije podsetile su Lejlu na pašinu palatu; zbog toga se sva naježila.

Od raskoši koja je ispunjavala odaje koje im je Keira pokazala, zastao im je dah. Vaze ljudske visine, škrinje od slonovače, svetiljke sa svećama debelim kao ruka i jastuci za sedenje od svile u svim duginim bojama. Veličanstven, ogroman krevet, zauzimao je veliki deo prostorije.

Odlučili su se za prvu sobu koju im je Keira pokazala. Lejla je skinula veo s lica i okrenula se ka devojci: „Možeš li nam reći gde je najbliže kupatilo ili hamam?"

Keira je gledala Lejlu, pa Džastina, kao da ne razume šta je pitaju. „Ali mi imamo kupatilo u kući. Razume se da vam je na raspolaganju."

„To je dobra vest. Rado ćemo prihvatiti vašu ponudu", tekao je Džastin. „Molim vas, pripremite sve."

Keira je pognula glavu. „Mogu li još nešto da učinim za vas?"

„Hvala, to bi bilo sve." Džastin se osmehnuo devojci i prišao prozoru.

Ali Lejli je još nešto ležalo na srcu. „Meni treba odeća. Ima li ovde neki trgovac ili krojačica koja bi bila spremna da svrati?", pitala je devojku dok je otkopčavala ogrtač.

Keira je posmatrala njenu košulju, pantalone i cipele koje su se gotovo raspadale. „I obućar vam treba", dodala je devojka.

„To bi bilo predivno."

„Videću šta mogu da učinim." Devojka se poklonila i napustila odaju.

Lejla se izula. Tek sad joj je palo na pamet da bi bilo pristojno da se izula još u predsoblju.

Prišla je Džastinu i gledala s prozora. Iza krovova kuća u daljini se naziralo more. „Izgleda da će sve ispasti kako treba.“

„Da, izgleda da hoće“, složila se Lejla. Skinula je veo i bacila i njega i ogrtač na hoklicu. Pritom je razmišljala kako da udesi da sama plati novu odeću. Možda joj i pođe za rukom da proda nakit bez Džastinovog znanja.

Prišao je širokom krevetu i bacio se na leđa. „Ovde ćemo sigurno dobro spavati.“

„Posle onog sinoć, može biti samo još bolje.“ Lejla mu je prišla, a on se oslonio na podlaktice. „Jesam li bio tako loš?“

„Zavisi. Ako ti ne smeta da spavaš pored bačve rakije, koja uz to hrče, biće nam kao u raj.“ Gledala ga je i pokušavala da odoli njegovom osmehu. Ali pošto joj je srce galopiralo, napor je propao.

„Neće se ponoviti.“ Zaista se trudio da izgleda kao da je svestan krivice. „Obećavam.“

Lejla je uzdahnula. „Želim da ti verujem.“ Podigla je bokal s vodom s kitnjastog stočića i usula vodu u dve čaše. Sela je kraj njega. Uzeo joj je jednu čašu iz ruke i popio naskap.

„A ako ne...“ Iznenada ju je zgrabio i oborio na krevet, ona je vrisnula, a poluprazna čaša joj je ispala iz ruke. „Onda smeš da me probudiš u bilo koje doba i ti meni uskratiš san.“ Gledala gaje kako se smeška. „Kao da to nisam pokušala...“ „Možda nisi bila dovoljno uverljiva?“ Njegovi prsti igrali su se s pramenom njene kose.

„Da, da, okrivim mene“, promrmljala je i gledala ga povređeno. „Kako sam mogla da te probudim?“

Spustio je usne na njene. „Možda ovako.“

„Tako sigurno ne“, protivrečila mu je i privukla njegovu glavu k sebi. „Ako sam i mogla, onda ovako.“

Poljubila ga je tako snažno da se svaki živac u njemu napeo. Saten njegovih usana topio se pod njenim i pretvorio u tečnu vatru koja se ulivala pravo u njene vene. Jezikom je kružio po njenim ustima, golicao je i milovao istovremeno. Osetila je zadovoljstvo koje je u njemu izazvao njen poljubac, a on ga je spremno podelio s njom.

Celom težinom pritiskao ju je uz madrac, a ona je uživala u ovome kao nikad do tada. Polako je istraživao svaki ugao njenih usta i ostavljao joj dovoljno vremena da uživa u svakoj sekundi. Bilo je

božanstveno ljubiti ga, neopisivo i neuporedivo s bilo čim što je do tada doživela.

Konačno je podigao glavu i pogledao je užarenim pogledom. Sam pogled na njegove vatrene, pomalo napućene usne, odveo ju je u neki drugi svet.

Podigla je ruku i dodirnula mu usne. „Stvarno si siguran da nisi ljubio stotine žena do sada?”

Na vrhovima prstiju osetila je njegov dah. „Jesam.”

„Kako se onda tako bestidno dobro ljubiš?”

„Imao sam odličnu učiteljicu.” Uhvatio ju je za ruku. „Jednu koja mi je nedavno držala veoma uzbudljiva predavanja.”

„Ipak...”

Džastin joj je zatvorio usta još jednim poljupcem. Kada je podigao glavu, izgledao je veoma samozadovoljno. „A ja sam bio pažljiv učenik.”

Lejla je uzdahnula. „Jesi, zaista si bio.” Pomisao da bi ikada mogao neku drugu ženu da ljubi ovako kao što ljubi nju, bez upozorenja ju je preplavila i razdirala joj ne samo razum već i srce.

Obuzela ju je jeza. Primetio je promenu, budući da je nestao osmeh s njenog lica. „Šta se dogodilo?”

„Ništa.” Pokušala je da se sabere. Da se seti daje želela da bude slobodna i nezavisna od muškarca. Da neće više videti Džastina čim pristanu u Londonu i da će joj biti svejedno da li će i koliko žena ljubiti posle nje. Da se zaklela da će uzimati ono što joj sudbina nudi i uživati u tome. „Hteli smo da se okupamo. A možda mi stvarno pronađe i krojačicu...” Odgurnula ga je u stranu ne gledajući ga i ustala.

Ćutao je, a ta tišina bolela ju je isto koliko i pomisao da bi ikada mogao da poljubi drugu ženu. Jer tišina je bila znak da se miri s njenim odbijanjem.

Napeto je preturala po odeći, a onda je prišla vratima. Tak kada je dotakla kvaku, primetila je da je Džastin tik iza nje. I da još uvek čuti.

Dvanaesto poglavlje

Keira je stajala u predvorju i razgovarala s drugom devojkom. U rukama su joj bili naslagani peškiri. Kada je ugledala Džastina i Lejlu, okrenula se ka njima. „Kupatilo je spremno, gospodine Grenvile. A vas, gospođu Grenvil, u salonu čeka krojačica.”

Džastin se presekao kada je čuo kako su je oslovili. Zvuči kao da se podrazumeva, a izgleda nemoguće. Lejla nije imala nikakvu nameru da se veže za njega. To mu je davala do znanja kad god se činilo da je zaboravio. A on se pitao kad će to konačno zaboraviti.

„Gospodine Grenvile, Jasmina će vas odvesti do kupatila”, rekla je Keira. „Ja ću gospođu otpratiti do salona.”

Klimnuo je glavom i pošao za devojkom. Prešli su dvorište i dospeli u drugo krilo kuće. Jasmina je otvorila vrata i vrela para ga je ošamutila. U prvi mah mu je bilo teško da diše, a potom se privikao. Stajao je u prostoriji čiji su zidovi bili prekriveni plavo-zelenim pločicama. Iz bunara visokog gotovo tri metra voda se preko tri nivoa prelivala u bazen koji je bio ukopan u zemlju. Uzan slivnik usmeravao je vodu u drugu kadu. Pored nje je bilo nekoliko ležajeva od drveta obojenog u belo, prekrivenih šarenim jastucima.

Jasmina je otišla do nekih vrata koja su skrivala prostoriju u kojoj je bilo malo hladnije. Devojka je spustila peškire na klupu i prišla mu. Pre nego što je shvatio šta namerava, počela je da mu otkopčava kaftan. Nesvesno se povukao korak unazad.

Pogledala ga je upitno. „Gospodine, moj zadatak je da vam pomognem da se okupate.”

Džastin se nakašljao. „Pa, dobro, ljubazno od vas, ali...” „Opraću vas a, ukoliko želite, i obrijati i ošišati”, objasnila je, budući daje očigledno i s punim pravom pretpostavila da on nema pojma šta će se desiti. „Potom ću vas otpratiti do tople, a onda i do hladne kade. Ako budete dovoljno opušteni, izmasiraću vas, a onda možete da se odmarate do večere.”

Džastin je posmatrao devojku. Verovatno nije imala više od dvadeset godina. Njeno sitno telo prekrivao je jednostavan kaftan dugačak do poda; imala je svetlosmeđu kosu uvezanu u rep. Uzvratila mu je pogled, oči su joj bile boje ćilibara; iz njenog

ponašanja nije bilo moguće zaključiti šta misli ili oseća. Čak ni kada je rekla: „Takav je ovde običaj.“

Džastin je pokušao da potisne činjenicu da mu je neprijatno. Bez sumnje su običaji takvi, a on se ponašao čudno - blago rečeno. Ali nešto mu je u tome ipak izgledalo pogrešno. Ipak je s oklevanjem klimnuo glavom i dozvolio da mu raskopča kaftan i skine ostatak odeće.

Na njegovo veliko olakšanje, nije se uzbudio. Jasmina je uzela veliki mekani sunđer, koji je već bio natopljen sapunicom, i kružnim pokretima mu prala najpre grudi, a potom i leđa. Radila je brzo i spretno i nije mu ostavljala vremena da oseti ni stid ni nešto drugo. Kada gaje nasapunjala od glave do pete, zamolila ga je da priđe zidu i osloni se o njega rukama.

Učinio je kako mu je rečeno. Devojka je podigla kofu punu vode i ispraznila je preko Džastina. Voda i nije bila hladna, ali ipak mu je nakratko oduzela dah. Devojka je to ponovila sa još tri kofe, a potom ga je obrisala. Prednji deo njenog kaftana se pokvasio i otkrio njene uzdignute, čvrste grudi. Posmatrao ih je s naučnim zanimanjem, kao što je, kad je bio dečak, gledao puževu kućicu, i nehotice ih poredio s Lejlinim. Lejline grudi su bile punije i mekše i imale veće bradavice. Njegov ud, koji do tada nije reagovao, uzbudio se pri samoj pomisli na to kako ih je sisao i kako su postajale čvrste u njegovim ustima. Poželeo je da je ona tu, i da...

Jasminin glas ga je trgao iz ovih misli. „Želite li da vas obrijem, ili...“

„Ne, hvala ti. Dalje ću se snaći sam.“ Osmehnulo se da reči ne bi zvučale pregrubo, ali nije morao da se trudi, Jasminino lice ostalo je nepomično. Dok je odgovarala, uporno je gledala Džastina u oči a ne u neki drugi deo tela.

„Kako želite. Gospodin Ingram je spremio novu odeću za vas. Vašu ćemo oprati. Možete je sutra preuzeti.“

Džastin je klimnuo glavom i prešao u drugu prostoriju. Legao je u kadu s toplom vodom i sklopio oči.

Kapetan Haris mu je rekao da će stići u London za deset, najduže dvanaest dana. Dakle, valjalo je razmisliti šta će prvo učiniti kada stigne. Naravno da je znao gde mu živi porodica, ili bar ono što je od nje ostalo. Drugo pitanje je, međutim, da li će se odmah uputiti pravo u kuću na Alden skveru 12 i suočiti ih sa svojim prisustvom. Možda

će konačno i uspeti da dobije odgovore koje je tražio ako ih iznenadi. Nasuprot tome, ako pronađe prenoćište negde u neposrednoj blizini i raspita se kod mornara, imao bi neospornu prednost u odnosu na rodbinu. Mogao bi to da priušti s novcem majstora Ingrama. Čak bi verovatno ubedio i Lejlu da oseednu u hotelu, jer bi se ona sasvim sigurno usprotivila da ide s njim kod njegove rodbine. Ipak, ona će najpre morati da se navikne na običaje svoje nove domovine, biće joj potrebna odeća, moraće da nauči jezik. Biće joj neophodni vreme i mir da razmisli šta će sa svojim novim životom sada kada je slobodna. Jasno je da će joj ponuditi svoju pomoć. A da li će je Lejla prihvatiti, to je već sasvim drugo pitanje.

Džastin je uzdahnuo, posmatrao je oblu kupolu koja se nadvijala nad njim. Šareni delići stakla prelamali su svetio u bezbroj duga. Ali u tom trenutku bio je slep za takvu lepotu. O čemu god razmišljao, uvek mu se Lejla uvlačila u misli i zahtevala da joj posveti pažnju. Daje ispoljila manju odbojnost u odnosu na njegove planove za budućnost, bio bi to razvoj događaja koji bi mu se i te kako dopao. Ali, kada uzme u obzir trenutne okolnosti, najbolje za oboje bilo je da ih odagna iz svojih misli. Samo kad bi znao kako.

Jasmina je palila uljane lampe koje su visile na zidovima, kao i svećnjake. Ukvašen kaftan zamenila je suvim i kretala se vilinskom ljupkošću. Oko članaka je nosila kitnjaste srebrne lančice, što je primetio kada je prošla tik pored njega. Ipak, pred tim prizorom ostao je hladan. Jednostavno nije reagovao na nju. S jedne strane, osetio je olakšanje, ali što je duže razmišljao, to mu je postajalo jasnije da zbog toga baš i ne bi trebalo da oseća olakšanje.

Džastin je gledao u drugu kadu koja je bila napunjena hladnom vodom i zaključio je da je vreme za hlađenje, ako želi da odagna pospanost koja ga je obuzimala, kao i sve besmislice koje su mu opsedale misli.

Nakon što je završio s tim i ustao iz kade, Jasmina je već čekala s pripremljenim peškirom. Umotala gaje i odvela do pletene asure pored koje se nalazilo glineno bure i bakarna kantica s dugom drškom.

„Molim vas, ležite. Izmasiraću vas“, saopštila mu je zvanično kao da ga obaveštava o redosledu hrane na meniju.

Džastinov pogled zadržao se na posudi ispunjenoj svetlucavom tečnošću. Sigurno je to ono toplo ulje o kome je Lejla govorila. Pogledao je Jasminu, koja je pred njim stajala mirno i bez emocija i čekala da joj on kaže šta da uradi.

Peškir mu je skliznuo s tela, a onda je legao potrbuške na prostirku i podbočio bradu rukama. Uzbuđenje zbog iskustva koje će uslediti kvarila je samo činjenica da nije Lejla ta s kojom će ga podeliti.

Osetio je dodir ruku na svom vratu i pokrete koji su se u malim krugovima širili ka ramenima. Ulje je dodiru davalo mekoću kakvu nikada ranije nije iskusio. Sklopio je oči i uživao u načinu na koji su prsti gnječenjem uklanjali napetost iz njegovih mišića. Okružio ga je miris pačulija, prožeo ga je osećaj smirenosti. Oslobodio se misli, a onda je utonuo u nekakvo stanje između jave i sna.

Iznenada i neočekivano, vazduh je zatreperio oko njega. I dalje su mu oči bile zatvorene, ali pospanost je nestala i umesto nje se svaki živac u njemu probudio i vratio ga u život. Ruke su i dalje, nežnim pritiskanjem, masirale njegova leđa.

Ali to nisu bile Jasminine ruke. Nije bilo sumnje u to. Tako jasno je osećao Lejlino prisustvo, kao da je vidi. Radost što je došla ubrzala mu je otkucaje srca.

Malo se pomerio i glasno zastenjao. „To je zaista rajski dobro. Nisam mislio da masaža može da bude tako opuštajuća.“ Ona je ćutala, a on je prigušio smešak. „Čuo sam da masaža toplim uljem može da ima i drugačija dejstva osim opuštanja.“

Umesto odgovora, duž kičme je osetio tanak mlaz ulja, koji se zaustavio u prorezu njegove zadnjice. Čim je osetio Lejlino prisustvo, ud mu se ukrutio i podigao, iako je ostao pripijen uz njegov stomak. Džastin je zastenjao, nije ni pokušao da priguši glas.

Nagonski je raširio noge i čekao da počne da mu masira testise. Međutim, umesto toga, njen prst mu je skliznuo u prorez zadnjice i kretao se gore-dole. Zadržao je dah i zapitao se da li će prst zaista gurnuti unutra. Ta misao ga je istovremeno i uzemiravala i uzbuđivala. Kada je osetio nauljen prst u svom anusu, opustio je mišiće, a glavu je pokrio rukama. Zaista je njen prst skliznuo unutra i tamo i ostao. Donjim stomakom mu se širila vrešina i pojačavala uzbuđenje do novih, nepoznatih visina.

Počela je da pomera prst. Lagani, kružni pokreti masirali su ga iznutra, osećaj da ga obuzima usijana strast koja ga vodi do ludila postajao je sve snažniji. „Lejla“, stenjao je, „prestani ili ću svršiti. Ne mogu više da se suzdržavam.“

Osetio je nagu kožu na svojoj kada je legla pored njega, ali prst joj je ostao tamo gde je bio. Okrenuo je glavu.

Posmatrala ga je oslonjena na podlakticu. Izraz radoznalosti bio je na njenom licu. „Kako si znao da sam to ja?“

Nije bio raspoložen za igru. „Osećam te, ti si mi u krvi.“

Raspuštena kosa delimično joj je prekrivala grudi. Prizor njenih očvrslih bradavica još je pojačao njegovo uzbuđenje, iako u tom trenutku nije mislio da je to moguće.

„Sad ti nisam samo u krvi. Dopada ti se?“ Njene vlažne usne izazivački su sijale, a glas joj je poput purpurnog somota nežno obmotao njegov razum.

Klimnuo je glavom. „Šta god radila, svaki put uspeš da me uzbudiš još više.“ Reči su mu zvučale promuklo i trudio se da zadrži vlast nad sobom.

Nadvila se nad njim. Svojim vrelin usnama pritisla je njegove i upila stenjanje koje nije uspevao da priguši. Jezikom ga je milovala isto kao i prstom, a on je ispružio ruku da bi je privukao k sebi.

„Svrši“, promrmljala je. „Volim da te gledam dok svršavaš. Volim da gledam kako uživaš.“

Ove reči uticale su tako snažno na njega da više nije mogao da se suzdrži. Sklopio je oči i zabacio glavu. Svršio je ispustivši poslednji, promukao jecaj. Tek kada su oslabili trzaji, otvorio je oči i primetio da mu ne gleda u međunožje, već u lice.

Uzvratio joj je pogled na isti način i pokušao da ne otkrije svoja osećanja. Umesto toga, posegnuo je za peškirom kojim se maločas obrisao i počeo da briše stomak i prostirku.

Lejla mu je uzela peškir i završila ono stoje započeo. Kada je bila gotova, ispružila se na leđa pored njega. „Dok sam ti pričala o hamamu, pitala sam se kako bi izgledalo da te masiram toplim uljem. Nisam mogla da propustim priliku.“ Ispružila je ruku i dodirnula njegove grudi.

„I? Kako je bilo?“, pitao je delimično šale radi, a delimično zato što ga je zaista zanimalo.

Podigla je glavu i on se utopio u ljubičastim dubinama njenih očiju. „Čeznem za tvojim telom. Čeznem da ga dodirujem, a kad ga dodirujem, ne mogu da se zasitim. Niti mogu da se zasitim da te gledam kako uživaš.”

Nadvio se nad nju. „I sa mnom je isto. Želim da te dodirujem, da te svuda dodirujem usnama, jezikom, rukama. Želim da ti pružim užitaka koliko i ti meni.”

Ruka mu je kružila preko njenog stomaka do venerinog brega. Lejla je požudno raširila noge, a njegovi prsti skliznuli su u dobro poznatu vlažnu vrelinu. Igrao se s njom, palio je i sledio njena uputstva.

Dok ju je milovao, okrenula se, butinama je stegla njegovu ruku i glasno zastenjala kada joj je duboko zavukao dva prsta.

Tek kada je legao na nju, obgrlila gaje i protresla glavom. „Ne smeš me uzeti, previše je opasno, nemam... čime da se zaštitim od trudnoće.”

Zastao je. „Reci mi šta da radim”, prošaputao je. „Učiniću šta god želiš.”

U osnovi je računao da će ga odgurnuti u stranu i jednostavno otići. Umesto toga, ovlažila je jezikom usne i gledala ga strasnim pogledom. „Sveće”, promuklo je izgovorila. „Uzmi jednu sveću...”

Džastin je posmatrao svećnjak. Konačno je ustao i prineo jednu debelu belu sveću. Plamen se već ugasio kada je kleknuo pored Lejle.

Uzela ju je i od mekog voska napravila kupolu. Zatim mu je vratila sveću i nedvosmisleno mu stavila do znanja šta da uradi sa njom.

Džastin je nesigurno posmatrao veštački ud. „Predebeo je. Povrediću te.”

Nasmešila se. „Nije deblji od tvog.”

Pogledao je dole i u neverici zaključio da je u pravu.

„A ti savršeno ulaziš u mene.” Kako bi naglasila svoje reči, raširila je noge i savila kolena. „Dođi i probaj.”

Nije mogao da odoli ovom pozivu. Polako je primakao posudu s uljem i vrh sveće umočio u nju. Sa ustručavanjem je svećom opipavao njen blago otvoren prorez. Jednom, dva puta, tek treći put je malo ugurao sveću. Još mu se otvor činio premali, ali video je da je obujmio beo vosak i da je sveća bez teškoća kliznula u ružičasto meso.

Bez daha je nastavio, pogleda uperenog u njenu vaginu koja se sve više otvarala. Palilo ga je samo gledanje. Odavno se već ponovo uzbudio i rado bi zauzeo svećino mesto, ali poštovao je njenu želju.

Oprezno je gurao sveću u nju, ali pošto je uzdizala kukove, ubrzo je pojačao pokrete. Nikada nije pomislio da tako može da ga uzbudi gledanje kako žena traži zadovoljenje pomoćnim sredstvima. I pronalazi ga.

„Da li ste ovo radile u haremu?“, pitao je nesigurnim glasom.

Klimnula je glavom, disala je plitko, bradavice su joj očvrsle i izdigle se. Posegnuo je za njima i trljao ih slobodnom rukom.

„Da li je bolje nego s muškarcem?“

Stenjala je, a on je prekinuo prodiranje. „Da li je bolje?“, ponovio je.

„Ponekad“, nejasno je rekla.

„Zašto?“

„Jer me muškarac ne zadovolji uvek potpuno.“

Primitio je da Lejla steže sveću u sebi jer je osetio otpor dok ju je izvlačio. Tako je pohotno zastenjala da je to iz njegovog nabreklog glavića izmamilo kap zadovoljstva.

Stisnutih zuba borio se da ga ne uzme u šake. Umesto toga, brže i dublje je gurao sveću u Lejlino telo. Dok nije ispustila prigušen jecaj i svršila.

Gledao ju je iscrpljeno. Boleo ga je zglob ruke kojom je držao sveću. Kada ju je konačno izvadio iz Lejle, primetio je da se vosak prilagodio njenom telu. Ponovo je, poput udara groma, osetio uzbuđenje.

Lejlino disanje se ustalilo i otvorila je oči. Pogled joj je šetao od iskrivljene svece do njegovog glavića, koji je izašao iz kućice vlažan i pohotan.

„Dođi“, prošaputala je. „Klekni iznad mene.“ Bez razmišljanja je učinio što je rekla. Kleknuo je iznad njenih kukova, raširio noge, gledao i iščekivao šta će se desiti. „Umoči ruke u ulje i masiraj mi grudi.“ Ponovo ju je poslušao. Pune, mekane obline klizile su pod njegovim prstima i priljubljivale mu se uz dlanove... Lejlin glas ga je trgao. „Priđi bliže i stavi ga među moje grudi.“

Podigao je glavu. Njen izraz lica bio je znalački, a osmeh veoma čulan. Čim ga je smestio među njene grudi, Lejla ih je skupila. „A sada se kreći.“

Oklevao je, ali je pomerio kukove napred, povlačio se i ponovo kretao napred. Ono malo razuma nestalo je pred prizorom glavića koji se kreće između njenih nauljenih grudi. Zastenjao je, nije više mogao da vlada pokretima i predao se životinjskom nagonu. Podigla je glavu i otvorila usta da bi ga pustila malo unutra svaki put kada glavić dođe do njih. Njegovo stenjanje pretvorilo se u ispuštanje dubokih grlenih glasova koji su i njemu samom zvučali tako strano.

Dok je svršavao, poprskao joj je grudi, bradu, usne. Teško je disao, gotovo bez daha buljio je u debele, mlečnobeke kapljice, u nju, koja je najpre oblizivala usne, a potom i nadlanice kao mačka šape.

Nije mnogo događaja ostalo urezano u njegovom sećanju, ali ovaj prizor svakako je jedan od njih. Bez sumnje je bila pohotna i razuzdana, nagoniska i bestidna, ali probudila je nepoznatu stranu njegove ličnosti.

Nije mogao drugačije, sagnuo se i poljubio je. U njenim ustima osetio je sebe. Svoj užitek i njenu prepuštenost sjedinjene u ovom neopisivom trenutku.

Zagrlila ga je oko vrata i poljubila, nežno i strasno istovremeno. Njena reakcija navodila ga je da se otvori, da joj kaže da je voli, koliko je voli. Čutao je samo iz straha da ne uništi sve.

Ali zar i ona ne oseća isto prema njemu? Nije mogao da zamisli da ona sve ovo radi samo zato što su se dogovorili. Ili zato što ju je uzbuđivao. Izvlačila je zadovoljstvo iz svega što se događalo dok su vodili ljubav, to je bilo nedvosmisleno. Uživala je u njegovom zadovoljstvu, kao i on u njenom.

Lejla je sela i uzela peškir kojim je već uklanjala tragove njegove strasti. „Jesi li imala sreće s krojačicom?“ pitao je dok ju je gledao.

„Da, imala je uza se odgovarajuću odećukoju sam odmah otkupila.“

„Dobro, platiću joj“, rekao je ne razmišljajući ni trenutak.

Lejla je preterano pažljivo slagala peškir. „To sam već obavila.“ Nije ga gledala dok je govorila.

Džastin je klimnuo glavom. „Da, naravno. Novac sam ostavio u našoj sobi.“

Podigla je glavu. „Nisam platila od tvog novca, Džastine. Posedujem nekoliko komada nakita, krojačici sam za odeću dala jedan prsten.“

Njegov osmeh je izbledeo. „Imaš nakit? Odakle ti?“

„Paša mi je usluge plaćao draguljima i biserima." Glas joj je zvučao mirno, a oči su izgubile sjaj.

On joj je bez oklevanja predočio sav svoj imetak i ne trep-nuvši prodao jedino vredno što je imao kako bi im otvorio nove prilike za budućnost. Za njega se podrazumevalo da dobitak pripada oboma. Stoga nije shvatao zašto mu ranije nije ispričala da poseduje nakit. „Zašto mi nisi rekla ništa o tome?"

„Nije mi se činilo važno."

Reči su bile pogrešne. Ali tada je shvatio: ne veruje mu. Isključila gaje iz svojih odluka. Iz svog života. Trpela je njegovo prisustvo, to je bilo sve.

Ustao je i okrenuo joj leđa kako bi sakrio koliko ga je povredilo njeno ponašanje. Taman kad je hteo da krene, njen glas ga je zaustavio.

„Osim toga... nisam želela da uzimam novac od tebe... za to."

Osetio je udarac, ali nije se zateturao. Napustio je sobu bez reči i naslonio se na vrata sa spoljne strane. Pre samo nekoliko trenutaka verovao je u raj, a sada je morao da spozna da se nalazi u paklu.

Trinaesto poglavlje

Majstor Ingram je za večerom sve vreme nešto čavrljao, bio je veoma srećan što ima goste, pa izgleda uopšte nije primetio njihovu ćutljivost.

Lejla je prestala da broji koliko različitih jela im je ponuđeno. Umesto toga posluživala se sa svih tanjira i iz svih činija, da ne bi morala da učestvuje ni u jednom delu razgovora.

Džastin je nakon njenog priznanja napustio hamam i više ni reč s njom nije progovorio. Bilo joj je jasno da će joj zameriti zbog nakita, ali ipak ju je iznenadilo što se ponašao tako tvrdoglavo.

Žalila je što je uopšte spomenula nakit i što jednostavno nije prihvatila njegov novac. Nije znao koliko joj je teško bilo da govori o poreklu dragulja. Kao što nije znao, naravno, ni da ga je u međuvremenu previše zavolela da bi od njega prihvatila nešto više od ćutnje u vezi sa bekstvom.

Kada su ostali sami u sobi, on je seo na krevet i zabio glavu u ruke, a ona je klekla kraj njega.

„Džastine, žao mi je. Trebalo je da ti kažem...”

Spustio je ruke i pogledao je. „Ne, ništa ti ne moraš. Imamo dogovor koji će trajati koliko i putovanje. Taj dogovor se ne odnosi na prpratne pojedinosti kao što je naša imovina.”

Lice mu je posivelo, oči su mu bile umorne i tužne. Više nije bilo ni traga, ni senke onog živahnog mladića ispunjenog poverenjem u ljude, čoveka koji je užitak slavio bez stida. Džastin, koga je ona upoznala, nestao je kao da ga nikad nije ni bilo.

Lejlu je to razdiralo. Njena je krivica što je on morao da odraste na takav način. Pokušala je da ga uhvati za ruku, ali on ju je istrgao.

Lejla je uzdahnula i ustala, mada je taj uzdah bio nećujan. Prišla je ogledalu, izvukla šnale i uplela kosu u dve pletenice. Potom je svukla novu odeću, lepo je složila na hoklicu i vratila se u krevet. Krevet je bio dovoljno širok za petoro, dakle nije postojala opasnost da će ga slučajno dodirnuti. Sklupčala se ispod pokrivača i ugasila svece na noćnom stoćiću.

U sobi je bilo sablasno tiho. Džastin nije ugasio svoje svece; treptavi plamen bacao je po zidovima nemirne senke. Lejla je sklopila oči. Želela je da spava, ništa drugo osim da spava i, ako je moguće, da se probudi u nekom drugom svetu.

Iznenada se madrac pomerio i Lejla je osetila Džastinov dah na vratu. Svaka dlačica na njenom telu se naježila.

„Volim te.“ Nije je dodirnuo, samo je tiho ponovio: „Volim te.“

Lejla je uspaničeno razmišljala šta da mu odgovori. Ruka mu je klizila preko njenih butina, pratila liniju kukova i zaustavila se na grudima. Bradavice su joj se odmah učvrstile.

Priljubio se uz nju, osetila je njegovu голу kožu na svojim leđima. Od uzbuđenja su joj zaigrali leptirići u stomaku.

Sklopila je oči. „Džastine, nije to ljubav. To je strast. Tvoje telo čezne za zadovoljstvom i ja sam sad tu da stišam tvoju vatru.“

„Volim te“, ponovio je ne menjajući ton i ne prestajući da joj miluje grudi.

„Upoznaćeš žene koje ćeš moći da voliš. Lepe, pametne žene iz tvog sveta. Žene koje će biti majke tvojih sinova. Zaboravićeš me, kad-tad, ni imena mi se nećeš sećati.“ Poslednja rečenica ju je zbolela više nego što je očekivala.

„Volim te.“ Prodro je u nju, lako i jednim pokretom. Rukom joj je obuhvatio grudi dok ju je pritiskao uz jastuk. Ustima joj je dodirivao ramena, kolenom joj širio butine kako bi osvojio više prostora.

Drugom rukom prešao joj je ispod stomaka i uputio se pravo i bez ustručavanja ka njenim stidnim usnama i počeo da joj miluje klitoris. Usta su pronašla put do njenog uha, dok je i dalje prodirao u nju. „Volim te.“

Lejla se oslonila na podlaktice. Nije više mogla da razmišlja, dobro poznata strast nadjačala je sve drugo. Nije postojalo ništa osim njegovog vrelog, tvrdog mesa koje je iznova ulazilo u nju, nepopustljivi prsti koji su se igrali čvrstim pupoljcima njenih grudi i napupelim pupoljkom između njenih, nogu.

Jezikom je pratio konture njene usne školjke. Sva se naježila od njegovog vrelog daha kada je šapnuo: „Volim te.“ Nije prestajao da prodire u nju, sve dok nije doživeo vrhunac u njoj.

Na njoj je ležalo njegovo teško telo. Izvukla se i legla pored njega. Pre nego što je uspela da progovori, nežno je spustio svoje usne na njene.

„Volim te. Jedina žena, majka mojih sinova, to si ti.“

Kada je shvatila šta govori, s lica joj je nestala krv. Osećala je kao da pada u crnu, beskrajno duboku rupu.

Kada je konačno progovorila, glas joj je bio gotovo nečujan. „Da me voliš, nikada ovo ne bi uradio.“ Zurila je u njega pogledom ispunjenim pobunom i zaprepašćenjem, a onda je nastavila: „Da me voliš, ne bi u mene posejao svoje seme. Ti želiš da budem majka tvojih sinova - a želim li to i ja, to te uopšte ne zanima. Najvažnije je da ti dobiješ šta želiš.“

Oči su joj gorele, ali neće plakati. Još nikada nije plakala pred muškarcem, pa sigurno neće ni sad. Plakaće kad ostane sama. Ili kad on zaspi.

„Lejla“, zamucao je i pružio ruku k njoj, ali ona se udaljila od njega pa nije mogao da je dohvati. „Ja... nisam to želeo. Nisam na to mislio.“

Umesto odgovora, prekrila se ćebetom i sklupčala ispod njega. Bez reči se pomakla ka ivici kreveta. Kada je želeo da je uhvati za rame, ljutito je zaskičala: „Ne dodiruj me. Dosta mi je.“

Osetila je da se odmakao i, kako joj se činilo, prošla je čitava večnost pre nego što je ugasio svece. Tek sad se usudila da otvori oči i pogleda u tamu. Nije spavao, znala je to po njegovom disanju.

Bolje se umotala u ćebe. Kako je mogao to da uradi? I kako je ona mogla da zaboravi najosnovnije, da se zaštiti od neželjene trudnoće? Zaskočio ju je, ali nakon proteklih dana morala je znati da će se i večeras dogoditi isto. Bez obzira na to ljuti li se na nju ili ne. Morala je da se pripremi. Ali nije. A ako sudbina bude tako želela, moraće nekoliko trenutka strasti da plaća do kraja svog života.

Suza joj se skotrljala niz obraz i kanula na jastuk. Kako je samo mogla da bude tako glupa? Džastin je muškarac, a muškarci uvek pokušavaju da dobiju ono što žele. Poštenim ili manje poštenim sredstvima. Znala je to, a opet je ispala naivna, opčinilo ju je njegovo prelepo telo i obožavanje koje je videla u njegovom pogledu. Nije bitno je li to učinio svesno ili nesvesno, morala je da računa na to daje večeras zatrudnela.

„Oženiću se tobom“, rekao je. „Zamoliću kapetana Harisa da nas venča. Sve će biti dobro, ne brini.“

Lejla nije mogla da veruje svojim ušima. Zar ništa nije razumeo? Zar nije imao pojma šta se u njoj dešava? Zar je zaista verovao da će zameniti jedan zatvor drugim?

„Ja ne želim da se udam za tebe, Džastine.“

„A šta ako nosiš moje dete?“

„Ne mora da znači.“ U svakom slučaju nije bilo nemoguće, dakle, nije mogla da zanemari tu misao. „Ali i da sam zatrudnela... ne želim da se udam za tebe. A ako sad ne razumeš, jednom hoćeš i bićeš mi zahvalan zbog toga.“

„Zar si tako ravnodušna prema meni?“

Uzdahnula je. „Nisam... ali za mene ćeš uvek biti jedan od mnogih, to je sve. Ti za mene nisi ništa posebno - ne onako kako žena doživljava muškarca za koga se udaje. Zašto to nećeš da razumeš?“

Ćutao je, a ona se oduprla iskušenju da se okrene prema njemu. Tražila je reči koje će ga ubediti da njih dvoje nemaju ništa zajedničko. I da toga nikada neće ni biti. Njegova sledeća rečenica prekinula ju je u razmišljanju.

„Ne verujem ti“, rekao je sasvim smireno. „Ne verujem ti da sam za tebe samo jedan od mnogih. Ti si meni prva žena, ali bez obzira na to šta ti tvrdila, ja sam tebi tek drugi. Ti znaš mnogo o tome kako da uzbudiš muškarca i zadovoljiš ga. Ali osim mene, bila si bliska još samo s pašom.“

Lejla je bila zahvalna što su u tami. Nije mogla da mu odgovori a da ne slaže, ili da makar ne otkrije više nego što želi.

„Teraš me od sebe, a ja ne znam zbog čega. Znam samo da su ti objašnjenja prazna.“

Lejla je grozničavo razmišljala. Morala je da završi ovu raspravu pre nego što je satera u ćošak. Morala je da mu da nešto za šta će moći da se uhvati kako ne bi kopao dalje po stvarima koje ne želi da on pronađe. Zato je duboko udahнула i tiho rekla: „Razmisliću o tome što si rekao. Razmisliću da li se varam. Da li nas spaja više od telesne strasti. Da li bismo u tvom svetu uopšte mogli da uspemo.“ Sačekala je na odgovor, ali on je ćutao, pa je nastavila: „U Londonu ću ti reći šta sam odlučila.“

„A ako nosiš dete?“ Tvrdoglavo je nastavio, zanimao ga je odgovor na najvažnije pitanje.

Usta su joj se osušila. Svejedno koliko je pokušavala da zatvori oči pred istinom - postojao je samo jedan odgovor na to, koji ju je i protiv njene volje pritiskao: „U tom slučaju moraću da se udam za tebe. Bez obzira na to želela ja to ili ne.“ I bez deteta, put kojim je krenula trnovit je, a s detetom i bez ičije pomoći, ne bi imala izbora.

Čula je Džastina kako diše i obuzela ju je bespomoćna ljutnja. Uхватила se u zamku koju je morala da predvidi. Ali osećanjakojaje Džastin probudio u njoj pomutila su joj um. *Osećanja te slabe*. Kad bi Džamila samo znala koliko je bila u pravu kada je ovo tvrdila.

Približio joj se i osetila je kako se nadvio nad njom. „Neću te primoravati da doneseš odluku, Lejla. Volim te, ništa ne bih voleo više nego da ostatak života provedem s tobom. Ali nikada te ne bih primorao na to.“ Glas mu je bio sve tiši. „Sve što želim je tvoja sreća. Čak i po cenu moje nesreće.“

Njegove reči su je pogodile pravo u srce. Želela je da nije tako. Želela je da zaista jeste onakva kakvom je on zamišlja. Želela je da je vidi onakvom kakva zaista jeste - i da je i onda voli.

A kada je uvidela o čemu razmišlja, shvatila je i da ne mora više da kopa po tome povezuje li je sa Džastinom samo telesna strast.

* * *

Sledećeg jutra majstor Ingram je predao Džastinu ostatak novca i goste lično odveo do luke.

Lejla je primoravala sebe da sakrije neraspoloženje. Nije se mogla promeniti činjenica da možda nosi Džastinovo dete, kao ni da se zaljubila u njega. Morala je da izađe na kraj sa obema nevoljama.

Kada su se vratili na *Sea Witch*, kabina joj se činila još manja. Džastin se ponašao kao da se sinoć ništa nije dogodilo. Osmehivao joj se veselo i poklanjao joj mnogo pažnje. Na uzanom krevetu i van njega.

Što su bliže bili odredištu, Lejla je bila sigurnija da će dobiti dete. Strah i panika uzimali su pred stidljivom željom da, uprkos svemu što im nije išlo u prilog, možda ipak postoji mogućnost za brak sa Džastinom. Počela je da sanjari o porodici, o mestu kome će pripadati i o čoveku koga voli. I osećala je da i Džastin želi isto. Istina, nije to izgovorio naglas, ali čitala je to u njegovim očima i u mnoštvu nevažnih pojedinosti u svakodnevnom zajedničkom životu.

Mala varnica radosti zaiskrila je u njoj i rasla sa svakom nežnošću, sa svakom usputnom pažnjom koju joj je Džastin poklanjao. Zahvaljujući ovoj varnici sve nevolje i teškoće postale su nebitne i ona se izgubila u ružičastim planovima usmerenim ka budućnosti. Sudbina joj je oduzela izbor i ona je polako prihvatila zamisao da će

provesti život pored Džastina, i ne samo da je prihvatila već je i čeznula za tim.

Zbog toga se osećala kao gromom pogođena kada je jednog jutra dobila mesečnicu. Sedela je na krevetu obešene glave, otrežnjena izvesnošću daje živela u mašti. Daje ništa više ne vezuje za Džastina.

„Brzo, dođi. Pristajemo u luku!“, Džastin je promolio glavu u kabinu. „Obuci se, ovo moraš da vidiš.“

Klimnula je glavom kao marioneta. Srećom, ponovo je zatvorio vrata ne čekajući da ona pođe za njim. Lejla je zurila u svoje šake. Nije više bilo razloga da ostane s njim. Nijednog, osim izvesnosti da će joj srce prepući ako ode. Ali to nije bilo dovoljno da ga veže za sebe, kada se uzme u obzir da je budućnost tako neizvesna, a prošlost tako opasna.

Pokupila je svoje stvarčice, ogrnula širok crni ogrtač i sakrila vrećicu ispod njega. Veo je samo lagano prebacila preko ramena. S vrata je bacila poslednji pogled na skromnu kabinu u kojoj je provela nekoliko neopisivo srećnih dana. Onda se okrenula i zatvorila ih.

Kada se pojavila na palubi, *Sea Witch* je već pristao u luku. Posada je uposlono žurila po daskama koje su povezivale brod sa pristaništem na Temzi. Sanduci i burad prebacivani su preko zida keja, a s druge strane stajale su grupice poslovnih ljudi obuzetih živim raspravama. Natovarena kola čekala su pored kočija za iznajmljivanje i privatnih vozila.

Lejla je posmatrala zbivanja oko sebe i trgla se kad joj je Džastin stavio ruku na rame.

„Stigli smo. Kod kuće smo.“ Oduševljenje mu je izviralo iz svake pore. „Već sam radoznao, ne mogu da dočekam da vidim šta se sve promenilo.“

Ne čekajući odgovor, privio se uz nju. „Zamoliću kapetana da nam iznesu stvari na palubu i pozovu kočiju.“

Naše stvari. Od one noći nije je ni pitao šta je odlučila, očigledno je pretpostavljao da je to jasno. Lejla je potisnula svoje neraspoloženje i na silu se osmehnula. „Dobra ideja.“

Pomazio je po nadlaktici pokrivenoj tankom galabejom. „Hladno ti je? Pa ti drhtiš!“

„To je od uzbuđenja“, izbegla je pravi odgovor. „Iako je ovde zaista malo hladnije.“

„Doneću ti svoj ogrtač“, užurbano je rekao i okrenuo se.

Lejla je gledala za njim, a srce joj se slamalo od bola. I ne sluteći, upravo je zatvorio vrata koja vode ka njihovoj zajedničkoj budućnosti.

Obavila je glavu velom, ali gaje zakačila sa strane da joj se vidi lice. U nekoliko koraka našla se na dasci kojom će napustiti *Sea Witch*. Nije privukla ničiju pažnju, niko je nije zaustavio.

Umuvala se među ljude koji su se stajali na doku i krenula ka mestu gde su čekale kočije za iznajmljivanje. Nedaleko od prvih kola, vozači su glasno razgovarali i nisu obraćali pažnju na nju.

Lejla se uspravila i zagledala se u jednog od njih, sve dok se, naposljetku, nisu svi okrenuli ka njoj. Rekla je gde želi da ode i istovremeno je iz ogrtača izvukla ruku u kojoj je bilo nekoliko novčanica. Njihove oči upijale su novac, a jedan od njih je poskočio i poklonio se.

„Gospođo, molim vas, pođite za mnom.“ Želeo je da uzme novac, ali Lejla je čvrsto držala svežanj u šaci. Nema borba trajala je nekoliko trenutaka, a zatim je čovek popustio i otišao ka kočiji. Otvorio joj je vrata i rasklopio stepenice. Lejla je sela u kočiju. Primoravala se da se ne okrene ka keju gde je *Sea Witch* stajao usidren.

Kočija je krenula. Lejla je prislonila glavu na mekani naslon. Činilo joj se da joj treperi svaki živac, svaki mišić. Još uvek je postojala mogućnost da je Džastin otkrio njen beg i da će svakog trena razvaliti vrata kočije.

Ali nije se dogodilo ništa slično. Gledala je kako promiču prodavničice i izlozi na pristaništu i ustupaju mesto dopadljivim kućama od cigala.

Lejline oči bile su ispunjene suzama, ali nije mogla da dokuči plače li zbog olakšanja ili očajanja.

Četrnaesto poglavlje

Džastin je sišao u potpalublje. Otvorio je vrata kabine i potražio svoj ogrtač. Bio je uredno složen na stolici. Kada je krenuo da ga uzme, primetio je da je Lejla pospremila kabinu i namestila krevet. Tih nekoliko uredno složenih predmeta ukazivalo je na njenu potrebu za redom, koju do sada nije primećivao. Nasmehio se.

Iako od one noći na Malti nije računao na to, poslednji dani bili su neobično prijatni. Nije sumnjao da ga Lejla voli niti da će ostati s njim. Imaće dete, dokaz njihove povezanosti. Pomisao na ovo ispunila ga je strahopoštovanjem i radošću. Još samo da sredi porodične prilike, i ništa više neće stajati na putu njegovoj svetloj budućnosti.

Uzeo je ogrtač i izašao na palubu. Gore ga je čekao kapetan Haris. „Ako se slažete, gospodine Grenvile, poslaću vaše stvari na kopno“, ponudio je.

„Vrlo dobro, kapetane. Biće mi potrebna i kočija. Molim vas, pobrinite se i oko toga“, uzvratio je Džastin.

„Naravno, poslaću čoveka da vam obezbedi kočiju.“ Klimnuo je glavom jednom prolazniku i okrenuo se.

Džastin je krenuo ka ogradi palube, gde je ostavio Lejlu. Nekoliko puta morao je da zastane kako bi propustio mornare, budući da su upravo istovarivali robu s broda. Kada je konačno stigao na drugu stranu palube, zaključio je da Lejle tamo više nema. Osvrtao se, ali nje nije bilo. Kad je pitao mornare, kao odgovor dobio je samo sleganje ramenima. Niko je nije video.

Lagano ali nezaustavljivo ledila mu se utroba. Ispunila ga je grozna sumnja. Ne bi li je odagnao, vratio se u kabinu.

Iznenada, red i čistoća u kabini poprimili su potpuno novo značenje. Otvarao je fioke, ali nigde nije bilo dokaza da je Lejla ikada bila tu. Obrisala je za sobom sve tragove.

Džastin je seo na stolicu i zario lice u šake. To ne može biti istina. Kako je mogla tako da ga prevari? Kako je mogla da mu se smeška i istovremeno mu zabija nož u srce.

Ipak, uradila je to. Osećaj sreće, zbog koga je pre samo nekoliko trenutaka lebdeo u oblacima, nestao je pred bolom koji je pretio da ga razdere. Sigurno je još odavno osmislila kako će pobeći i

iskoristila prvu povoljnu priliku da taj naum sprovede u delo. Nikad ga nije volela, samo ga je iskoristila.

Pred očima mu je bilo njeno lice. Njen osmeh, koji je krio bezbroj obećanja, njene prodorne oči, blago otvorene usne koje su ga preklinjale daje ljubi. Zar neko može toliko da se pretvara? Ne, njena predanost nije bila licemerje, baš kao ni požuda koju je osećala kad god su se voleli.

Podigao je glavu i zurio u prazno. Naći će je, pronaći će odgovore na sva pitanja koja ga muče. Kuda bi mogla da se uputi, ovde u Engleskoj? Nikoga ne poznaje, ne zna ni jezik. Naći će je. Samo je pitanje vremena kad će se to dogoditi.

Nezgrapno je ustao, prebacio ogrtač preko ramena i vratio se na palubu. Kapetan mu je stavio do znanja da kočija već čeka, a onda je poslao dvojicu po Džastinov sanduk. Verovatno je Haris saznao za Lejlino bekstvo, jer je nijednom rečju nije pomenuo. Džastin se rukovao sa čovekom, zahvalio mu zbog predusretljivosti za vreme putovanja, a onda je napustio *Sea Witch* nijednom se ne osvrnuvši.

Na pristaništu je kočijašu koji ga je čekao rekao adresu porodične kuće na trgu Alden, potom je ušao u kočiju i umorno se naslonio na mekani naslon sedišta. U mislima je loš uvek bio s Lejлом, ali morao je da se usredsredi na neposrednu budućnost, na to kako će nastupiti pred porodicom.

Brže nego što je očekivao, kočijaš se zaustavio pred velelepnom gradskom palatom, čiju su glavnu kapiju oivičavala dva bela stuba. Džastinovo srce kucalo je sve brže kada je kroz prozor ugledao veličanstvenu fasadu tog zdanja. Nije uspevao da zaustavi bujicu sećanja.

Uz naglašen naklon, kočijaš mu je otvorio vrata. Džastin je podigao poklopac sanduka i izvadio kožni novčanik u kome je čuvao novac. Kada ga je otvarao, ispao je prsten. Namrštenog čela, vrteo gaje među prstima. Četvrtast ametist uokviren bezbrojnim brilijantima. Uprkos njegovoj veličini, bez sumnje je bilareč o ženskom nakitu. Da lije to oproštajni poklon od Lejle?

„Gospon“, nestrpljivo gaje prekinuo kočijaš i trgao ga iz misli. „Treba li vam pomoć oko sanduka?“

„Da, to bi zaista bilo ljubazno.“ Džastin je stavio prsten na mali prst i izbrojao nekoliko novčanica pre nego što je vratio novčanik u džep

sakoa. Potom su on i kočijaš odneli težak sanduk do velike kapije. Džastin je platio kočijašu, a ovaj je podigao šešir i udaljio se.

Džastin je smeteno posmatrao predivnu kapiju. Na teškim lirstovim vratima nalazio se bronzani čekir u obliku lavlje glave sa isprepletenim prstenom u ustima. Životinjine mrtve oči gledale su kroz Džastina kao daje duh. A upravo tako se i osećao u ovom trenutku.

Da ne bi bio povređen, nije želeo da se udubljuje u pitanje zašto niko nije platio otkupninu za njega. Nijedno od mogućih objašnjenja nije mu se činilo zadovoljavajuće. Ipak, sada će morati da se suoči sa istinom.

Zatvorio je oči, duboko udahnuo i pokucao na vrata. Sekunde koje su protekle dok se vrata nisu otvorila, bile su duge kao godine. Kao da čitav njegov život, u nejasnim bojama, prolazi ispred njega.

„Izvolite?”

Džastin je trepnuo. Naspram njega stajao je čovek u tam-noplavoj livreji sa sjajnim mesinganim dugmadima. Njegova retka kosa bila je nauljena, strogo očešljana, pogled nadmen, a svetle oči gledale su ga bezizražajno. To nije bio Henson, batler koga pamti iz dečjih dana. Džastin nije poznavao ovog čoveka.

„Želeo bih da razgovaram sa gazdom ove kuće.” Na njegovo olakšanje, glas mu je zvučao odlučno.

„Dajte mi vašu posetnicu. Videću može li markiz da vas primi.”

Trebalo je da misli na to. Naravno da nije imao posetnicu. „Nije mi potrebna, gospodin lord Veksford me očekuje.” Batler je zaškiljio. „Koga da najavim?” „Džastina Grenvila.”

Batler ga je osmotrio od glave do pete, a onda se povukao u stranu da ga propusti. „Sačekajte ovde. Videću da li će vas markiz od Veksforda primiti.”

Džastin je vrhom cipele pogurao sanduk u kuću. Batler to nije sprečio, ali nije preduzeo ništa da mu pomogne. Umesto toga, pustio je vrata koja su se glasno zalupila i gordo prošao pored Džastina.

Kućno predvorje oduvek mu je delovalo ogromno, sa širokim stepeništem niz čiju se ogradu često spuštao. I danas mu je izgledalo veliko, samo što više nije bilo tako upečatljivo veličanstveno.

Nije više prepoznavao nameštaj, dok su šarena prozorska stakla iznad stepeništa ostala ista, kao i teški lusteji koji su visili sa tavanice.

Džastin je zastao kod velike vaze sa postoljem i gledao ka stepeništu. Dlanovi su mu od napetosti bili vlažni, ali nije morao dugo da čeka.

Visok, vitak muškarac silazio je niza stepenice. Džastinu je bio poznat taj lik, ti pokreti, i zboleo ga je ovaj prizor, iako je znao da taj čovek ne može biti njegov otac.

Duboko je udahnuo i iskoračio. Čovek se zaustavio na poslednjem stepeniku. Svetio je obasjalo njegovu crvenka-stozlatnu kosu.

Džastin više nije izdržao. „Striče Edvarde“, prošaputao je promuklim glasom i prišao mu. „Striče Edvarde, tako mi je drago što te vidim.“

Čovek ga je nemo gledao. Džastin mu je pružio ruku, činilo mu se da nešto više od toga ne bi bilo primereno. A Edvard Grenvil, markiz od Veksforda, takođe nije pokazao nikakvu nameru da želi da zagri izgubljenog bratanca.

„Dakle, vratio si se, Džastine. Kako si uspeo da pobegneš?“, pitao ga je dok su se rukovali.

„Nisam pobegao. Paša me je oslobodio.“

Edvard je iznenađeno podigao obrve. „Zaista? No, kako bilo. Lepo što si opet kod kuće. Reći ću Lelandu, sobaru, da te smesti. Pretpostavljam da ti je potreban mir. Kasnije možemo razgovarati.“

„Hvala, striče Edvarde.“

Na njegov znak prišla je jedna služavka, a malo kasnije pojavio se još jedan poslužitelj, koji je imao četrdesetak godina. Stao je ispred Edvarda. „Tražili ste me, Vaša milosti?“

„Spremite sobu mom bratancu, i vodite računa da mu ništa ne nedostaje“, naredio je Edvard. Onda se, uz smešak, okrenuo ka Džastinu: „Ako ti treba pomoć, oko bilo čega, Leland je tu da ti pomogne.“

„Imaću to na umu“, odgovorio je Džastin. „Videćemo se na večeri, pretpostavljam?“

„Da, tetka Lilijan je otputovala, a Kolin je na odmoru u Etonu.“

Edvard se okrenuo kao da je sve rečeno, a Džastin je pomešanih osećanja gledao za njim. Bog zna da nije računao na to da će biti

primljen srdačno i radosno, a ipak je bio zatečen ravnodušnošću kojom je bio dočekan.

Leland se nakašljao. „Hoćete li poći za mnom, gospodine Grenvile?”

Džastin se iza sobara penjao na sprat stepeništem. U hodniku na prvom spratu nije se mnogo promenilo, ni slike na zidovima, ni stočići sa cvećem. Debeo tepih gutao je svaki šum.

Džastin je zastao kod jednih vrata. Leland je nastavio dalje. „Mogu li u ovu sobu?”

Sobar se vratio. „Žao mi je, to je odaja gospodina Kolina.”

Zaprepastilo ga je saznanje da mu je brat od strica preuzeo sobu. Trudio se da prikrije iznenađenost. „Mogu li bar da bacim pogled u nju?”

Leland se namrštiio, ali mu je ipak otvorio vrata i Džastin je ušao u sobu. Ništa nije bilo onako kako je pamtio. Krevet je stajao na drugom mestu, a zavese i baldahin presijavali su se u tamnoplavo, umesto u njegovoj omiljenoj zelenoj boji. Izbačeni su svi ormari s knjigama, a ubačene vitrine u kojima se nalazilo mnoštvo minerala. Čak je i sto od orahovog drveta bio nov. Džastin se udaljio. U suštini trebalo bi da mu bude lakše što ga ništa u ovoj sobi ne podseća na mladost. To je bilo prebivalište nekog tuđinca.

Leland je zatvorio vrata bez reči i nastavio hodnikom. Prostorija do koje je konačno doveo Džastina bez sumnje je bila jedna od gostinskih soba, budući da ju je krasila nekakva nelična elegancija.

„Nadam se da ste zadovoljni, gospodine Grenvile. Ako vam nešto zatreba, pozvonite.” Pokazao mu je na zvonce na zidu. „Večera će biti poslužena u osam, u salonu Artemida. Biću slobodan da dođem po vas.”

„Neće biti neophodno, znam put. Možete se udaljiti.” Džastinov glas mogao je da pretvori vodu u led. „Pobrinite se da mi donesu sanduk.”

Leland se poklonio bez reči i krutim pokretima otišao do vrata, a Džastin se stropoštao na širok krevet. Osećao se kao da mu neko snažno pritiska grudi. Progutao je knedlu i poželeo daje ponovo dete koje može da zarije glavu u jastuk i isplače se. Ali odrastao je čovek i moraće da prihvati činjenice onakvima kakve jesu. Niko mu pritom neće pomoći da se izbori za svoje mesto u životu, a to mesto

svakako nije utočište u vidu gostinske sobe, bez obzira na to koliko je Edvard želeo da ga uveri u to.

Entoni Grenvil, Džastinov otac, u vreme svoje smrti bio je nosilac titule i poglavar porodice. Beril Hol, porodični posed u Derbširu, pripadao je samo njemu, kao i londonska rezidencija u kojoj se upravo nalazi. A pošto je Džastin bio njegov sin jedinac, sada sve pripada njemu. Njemu, a ne Edvardu, Antonijevom bratu mlađem šest godina.

Doneli su sanduk i Džastin je slugama naredio da ga stave na sto. Dok je vadio stvari iz njega, razmišljao je kako da se postavi za vreme večere. Njegova namera da pronade rešenje prihvatljivo za obe strane, propala je, kada se uzme u obzir Edvardova dobrodošlica ili, bolje rečeno, nedostatak dobrodošlice. Od sada će sve ići „oko za oko, zub za zub“, u to je bio uveren. Nisu zabluda ni splet nesrećnih okolnosti omeli njegovog strica da plati otkup. Ne, Edvard je želeo da bude markiz od Veksforda, i zbog toga nije odgovarao na pašina pisma u nadi da njegov bratanac neće biti izručen, već će propasti sam i napušten.

Džastinov pogled zaustavio se na prstenu na svom malom prstu. U svakom slučaju, moraće da učvrsti svoj položaj u odnosu na Edvarda kako bi mogao da se posveti zaista bitnim stvarima. A najvažnije mu je bilo da pronade Lejlu.

Petnaesto poglavlje

Lejla je osećala svaku koščicu. Kočijaš se, po njenoj naredbi, zaustavio samo da zameni konje i jede u nekoj od usputnih gostionica.

Već tri dana su putovali. Lejla se osećala prljavo i iscrpljeno i pojma nije imala koliko će potrajati novac koji je ukrala od Džastina. Iako mu je zauzvrat u novčaniku ostavila prsten, sam čin smatrala je krađom. Ali na spisku svih njenih grešnih postupaka, ovaj je spadao među najoprostivije. Pokušavala je da ne misli na Džastina i da se, umesto toga, usredsredi na budućnost koja joj se činila nesigurnijom nego ikad pre.

Kočija se zaustavila i Lejla je pogledala kroz prozor. Ponovo su stali ispred pošte, a kočijaš je upravo ulazio u zgradu.

Lejla je otvorila vrata i izašla iz kočije. Zglobovi su joj krčkali. Glavobolja, koje ju je pratila od odlaska iz Londona, pojačala se kada se našla na bleštavom sunčevom svetlu. Malo je spavala, budilo ju je truckanje kočije po neravnim drumovima.

Ispružila je ruke iznad glave kako bi istegla umorne udove i osvrnula se oko sebe. Nije bilo nikoga. Ušunjala se u kućicu.

Možda imaju sok od jabuke ili špricer. Nije bila gladna, ali grlo joj je bilo suvo kao barut.

U pošti, koja je imala samo jednu prostoriju, nalazilo se nekoliko stolova. Kočijaš je, oslonjen na šank, razgovarao sa upravnikom pošte. „Do Hajden Manora nema više od deset milja“, čula je kako kaže.

Deset milja. Srce je u istom trenu počelo da joj preskače. Ponovo će biti kod kuće.

Kočijaš je otpio gutljaj piva iz krčaga. „Jeste li čuli, gospodo? Pre zalaska sunca stići ćemo na odredište.“

„Odlično“, bezvoljno je odgovorila. „Imate li sok od jabuke?“ Upravnik pošte klimnuo je glavom i ubrzo potom pred Lejlom se našao bokal. Popila je naiskap. Kočijaš je privukao stolicu i pridružio joj se za stolom. „Ipak bih ovde zamenu konje. Ko zna da li će u povratku biti upotrebljivi. A ništa me ne sme zadržati u ovom kraju kome je i bog okrenuo leđa.“

Izjava da je Nordkornvol predeo kome je bog okrenuo leđa - nekada davno bi joj, u najboljem slučaju, izmamila podrugljiv smešak. Volela je nežne, zelene pašnjake, kao i stenovitu obalu koju su zapljuskivali morski talasi ovenčani beličastom penom. Kada je bila dete, mislila je da ne postoji ništa lepše od galopiranja na konju po prostranstvima Penvita i vetra koji pritom oseća u kosi. Naravno da su je mama i dadilje uvek grdile zato što se krišom iskradala. Otac je retko dolazio u Hajden Manor, uglavnom samo leti. Ostatak vremena gradio je diplomatsku karijeru čiji je vrhunac bilo imenovanje za ambasadora u Rimu. A u Rimu se raspršio mehur od sapunice u kome je Lejla živela.

„Gospodo, zamenio sam konje, možemo nastaviti“. Kočijaš je stajao po strani, prepustio je njoj da plati zapregu i piće.

Kada su napustili poštu, umotala se u ogrtač. Hladan povetarac uskovitlao je prašinu na drumu, a nebo se smračilo. Ubrzo potom počela je da pada kiša. Krupne kapi odzvanjale su po staklu kočije, a zbog munja, koje su cepale oblake, krajolik je delovao sablasno.

Lejlina napetost je rasla. Nadala se da je kočijaš trezan i da neće izgubiti vlast nad konjima. Kada se kočija ponovo zaustavila, sa olakšanjem je pogledala kroz prozor.

Pod svetlom munje koja je sevnula, prepoznala je prilaz Hajden Manoru. Nedostajalo je mnogo prozorskih okana, fasada je bila okrnjena. Ništa nije ukazivalo na to da ovde neko živi.

Lejla je iz kočije potišteno gledala napolje, na kišu. Nikada joj, kad god je razmišljala o tome, nije palo na pamet da bi njen tata mogao da napusti porodičnu kuću. Šta sada da radi?

Tama je progutala blesak munje, a Lejla je opazila da je u kući upaljeno svetlo. Dakle, nekoga ovde ipak ima! S novom nadom otvorila je vrata i žurno se, po kiši, uputila ka strehi oslonjenoj na četiri debela stuba.

Jedva je pritisla zvono pored ulaza i, konačno, neko je otvorio vrata. Istog trenutka čula je kočijaša kako odlazi. Okrenula se i videla da kočija velikom brzinom napušta imanje i nestaje iza ugla, odakle je i došla. Prokleti kočijaš ostavio nije nasred kiše! Samu, pred neizvesnom sudbinom. U njoj se razbuktao bes.

Ponovo se okrenula ka ulazu. Čovek koji je stajao pred njom nosio je staromodnu, umrljanu, izgužvanu košulju i izlizan somotski sako.

Seda kosa bila mu je neočešljana. Nije ga odmah prepoznala zbog smežurane kože oko usta i bora koje su mu prekrivale lice.

„Izvolite?“, rekao je neljubazno.

„Htela bih da posetim erla Rosklifa“, odgovorila je Lejl i stiskala svežanj uza se.

„Eri ne prima posete“, odbojno je odgovorio. „Mene će primiti“

Izraz lica mu se još više natmurio. „A je li? Zbog čega?“

Lejla je isturila bradu. „Ja sam mu kći.“

Čovek je raskolačio oči. Otvorio je usta, ali je dva puta morao da započne ne bi li izgovorio. „Gospođice... gospođice Ketrin?“

Čak je i njoj trebalo malo vremena da se seti sopstvenog imena. Kao i čoveka koji je stajao pred njom. „Gospodine Bejnse? Jeste li to zaista vi?“, prošaputala je iznenađeno.

„Jesam, ja sam, gospođice Ketrin. Tako se radujem što vas ponovo vidim. Niko...“, odjednom je začutao.

„...nije verovao da ću se vratiti“, završila je rečenicu i posmatrala ga. Bejns je bio batler u Hajden Manoru, dostojanstven i cenjen, radio je kao nadređeni posluži koja je uvek imala primedbe. To je osoba koju je poštovala još od najranijeg detinjstva. Zub vremena ga je, međutim, pretvorio u mrzovoljnog, zapuštenog starca.

Pre no što je i pomislila na to, duboko se naklonio. „Gospođice Ketrin, ne mogu a da vam ne kažem koliko sam srećan što ste ovde. Odmah ću vas odvesti do erla.“

On se okrenuo, a ona ga je uhvatila za rukav. „Kako je moj otac? Da li je zdrav? Gde je ostatak posluge? Zašto je ovde tako hladno i mračno?“

Bejns ju je gledao tamnim očima. „Ne vodi više računa ni o čemu, on...“ Odmahnuo je glavom. „Gospođice Ketrin, vaš otac je umro pre više od šest godina. Sad samo vaš deda i ja živimo ovde. Eri nikada nije preboleo sinovljevu smrt. Pravi U.igoslov je što ste vi došli, gospođice Ketrin.“

Pokušala je da izađe na kraj sa vestima koje je upravo čula. Otac joj je mrtav, a deda jedini rođak. Nije na to računala. „Odvedite me do njega, gospodine Bejnse“, rekla je promuklim glasom. „Služi li ga zdravlje ili morate da ga pripremite za susret sa mnom?“

„Nema potrebe, zdrav je i duhom i telom. Ali ogorčenje, svađa se sa sudbinom što mu je uzela sve. Došli ste u pravi čas. Bez sumnje će

susret sa unukom otopiti njegovo hladno srce." Bejns je sa zida skinuo uljanu lampu. „Pođite sa mnom, odvešću vas do njega.”

Batlerove reči nisu je umirile. Naprotiv. Nakon dugog putovanja osećala se prljavo i rado bi se presvukla. Ali nije više bilo vremena za to.

Pod prigušenim svetlom, u salonu je prepoznala slike i nameštaj prekrivene belim platnom. Na parketu nije bilo lepiha, te su joj koraci odzvanjali kao u mauzoleju.

„Erl se smestio u prostoriji u prizemlju da ne bi morao da se penje uza stepenice. Ja sam u sobi pored njega. Osim kuhinje, sve ostale prostorije su prazne. Naravno, odmah ću pripremiti sobu za vas, gospođice Ketrin.”

Ona je klimnula glavom i zadržala dah kada se batler zaustavio pred jednim vratima i pokucao na njih. Ušao je ne čekajući odgovor, a ona ga je sledila.

Deda je sedeo u fotelji ispred koje se nalazila niska hoklica. Preko nogu mu je bio prebačen tanak prekrivač, a glavu je naslonio na visoko uzglavlje. Ruke su mu ležale prekrštene u krilu.

U kaminu je pucketala slaba vatra, svega nekoliko sveca bacalo je svetlost. U jednom uglu nalazio se staromodan krevet od tamnog drveta, ispod prozora pisaći sto, a na zidovima visoki ormari s knjigama. Na podu je bio tepih čija se šara mogla tek naslutiti.

„Vaša ekselencijo”, obratio mu se batler. „Imamo posetu, pogledajte.”

Starac je podigao teške kapke i njegov prodoran pogled susreo se sa svetloplavim očima. Polako je podigao glavu prekrivenu gustom, sedom kosom, i još sporije se uspravljao dok nije seo pravo kao sveca.

Proučavao ju je beskrajno dugo, a onda je konačno izgovorio jednu jedinu reč: „Ketrin.”

Tek sad je zaista bila spremna da prihvati ime. „Da, deda. To sam ja, Ketrin. Vratila sam se.”

Čvornovati prsti stegli su rukohvate fotelje, Ketrin je na trenutak pomislila da će ustati, ali on se samo čvrsto držao za njih.

„A gde je...”, borio se s rečima kao da traži pravi izraz „...tvoja majka?”

„Ostala je u pašinom haremu u Aleksandreti. Nije više sposobna za put.“ Glas joj je zvučao hladno i odlučno, što je i sama zadovoljno primetila.

„Naravno, šteta što je tako“, ironično je odgovorio starac. „Tako bih joj rado pljunuo u lice. A onda joj zavrnuo šiju.“

Ketrin je progutala knedlu. „Deda, razumem kako se osećaš...“

Prekinuo ju je njegov ogorčen smeh. „Dakle, ti razumeš kako se osećam? Ma nije valjda! Ta drolja nosi mog sina jedinca na savesti! Nikad nije preboleo što ga je ostavila da bi otišla da živi s jednim divljakom. Sve je činio za nju, sve! I to mu je bilo hvala?“

Ketrinina kolena drhtala su od mržnje koja je izvirala iz njegovih reči. „Mama me je“, počela je napeto, „zamolila da mu prenesem njeno izvinjenje. Pošto je moj otac mrtav, prenosim ga tebi, deda. Žao joj je zbog svega što se dogodilo. Da ponovo može da bira, odlučila bi drugačije.“ Spustila je glavu. „Luiza nikada nije bila srećna.“

„U svakom slučaju bila je srećnija od Rendolfa“, ravnodušno je zaključio deda. „I srećnija od mene.“

Ketrin je ćutala.

„Zato te je poslala ovamo? Da olakša savest?“

Ketrin se suzdržavala da mu odgovori da je i ona bila žrtva majčinih zamisli kada se jedne noći našla na pašinom brodu. Tada je još bila dete i pojma nije imala šta se događa, jer majka joj je samo obećala pustolovinu koja će je sigurno zabaviti.

Zabava, koja joj je uništila život, ponizila ju je ali i očvrsla srce. A sad je stajala pred Džoselinom Tregartom, šestim erlom od Rosklifa, koji je gledao u nju kao jahač apokalipse i zahtevao da mu se pravda.

Zadrhtala je i zadržala dah: „Pobegla sam. Nisam više mogla da živim onako kako se od mene zahtevalo.“

Džoselin ju je ćutke odmeravao dok je hladnoća koju je osećala postajala sve ledenija. „Mislila sam... nadala sam se da će me porodica primiti.“

Deda se nakašljavao i zurio u nju. „Tvoja porodica? Od tvoje porodice ostala si samo ti: niko tvoj s majčine strane više nije živ.“

Ketrin je gledala u pod. „Ja nisam samo Luizina kći već sam i kći tvog sina. U meni teče i tvoja krv, deda.“

Umesto odgovora, on je ljutito frknuo. „Misliš da ja to ne znam? Smatraš me senilnim ili ludim, ili možda i jednim i drugim?”

„Ne, deda”, odgovorila je Ketrin. Osetila je da joj je snaga na izmaku, bila je umorna i nespremna da ukršta koplja s ovim zlim starcem.

Batler je prekinuo tišinu: „Spremiću sobu i laganu večeru za gospođicu Ketrin. Sigurno je umorna i gladna. Vašoj ekselenciji potrebno je vreme da se navikne na nove okolnosti. Sutra ujutru će sigurno sve izgledati drugačije.” Dodirnuo je Ketrinin lakat, ne ostavljajući joj izbor. Ona se naklonila. „Laku noć, deda.”

Starac je zurio u nju bez milosti, a onda se opet naslonio i bez reči sklopio oči. Bejns ju je izveo iz prostorije. „Ne misli on tako. Sutra će se sigurno osvestiti da ste mu vi jedina unuka.”

Ketrin je klimnula glavom, mada nije bila sigurna u to. Nije imala snage da se raspravlja. Kuhinja u koju ju je odveo batler bila je velika kao balska dvorana, ali prazna. Oko šporeta je bilo nekoliko lonaca i šerpi, a ostatak posuđa sakupljao je prašinu u ormaru. Ona je sela za sto i čekala da joj Bejns iz ostave donese sir, hleb i šunku. Pružio joj je tanjir i čašu vina.

Ketrin je bezvoljno jela. Za njen ukus, hleb je bio presuv i žilav, sir premastan, a šunka je mirisala tako čudno da ju je odmah gurnula u stranu. Bar joj je vino prijalo i nadala se da će joj alkohol pomoći da utone u dubok san bez snova. Ali pre svega se nadala da će se ujutru probuditi i uvideti da je sve ovo bio samo ružan san.

Ali nije sve bilo samo ružan san. Kejt se već narednog jutra uverila u to. Pobegla je iz pakla da bi se probudila u čistilištu.

Pila je čaj u kuhinji, odbila je jaja sa slaninom koja joj je Bejns ponudio i umesto toga uzela dva suva biskvita i uputila se ka dedi.

Kao i prethodne večeri, uspravno je sedeo u stolici, ali kosa mu je bila očešljana i promenio je košulju. Ipak, izraz lica bio mu je isti - odbojan i ljutit.

Kejt je odlučila da zanemari njegovo raspoloženje i veselo je uzviknula: „Dobro jutro, deda. Kakav divan dan! Već sam bila napolju, vazduh je savršeno čist i svež. A zeleno drveće deluje tako zdravo i sočno, potpuno sam zaboravila kako je ovde lepo.”

Ne obraćajući pažnju na njene reči, mrko ju je posmatrao. „Trebalo ti pristojna odeća, ne možeš takva da šetaš ovuda.”

Kejt je pogledala u svoj svetložuti kaftan i pantalone boje bronz. Nije znala staje to na njoj nepristojno, ali nije želela da započinje svađu zbog takvih sitnica. Već na brodu joj je bilo jasno da će joj u Engleskoj biti potrebna nova odeća.

„Dakle, smem da ostanem kod tebe?“, pitala je umesto toga i prijateljski mu se nasmešila.

„Mogu mi zameriti neke stvari, ali ne i da zapostavljam obaveze prema porodici“, mrzovoljno je odgovorio. „Možeš ostati, a ja ću razmisliti šta će biti dalje s tvojom budućnošću.“

Kejt se ugrizla za usnu. Prebrzim odgovorom njena budućnost mogla bi brže nego što ona želi pripasti prošlosti. Bez sumnje će, čim okolnosti postanu malo opuštenije, naći neko rešenje s kojim će i ona i deda moći da žive.

„Hvala ti“, rekla je stoga što je mirnije mogla. „Ima li negde u blizini krojačica kod koje mogu otići?“

Erl je slegnuo ramenima. „Otkud bih ja to znao? Moraćeš da sačekaš da gospoda Dekster dođe u Hajden Manor. Zamo-liću je da se za tebe pobrine oko svega u šta se ja ne razumem.“

„Gospođa Dekster?“, Kejt je sela preko puta erla. Neće propustiti priliku da zapodene razgovor s njim o bezazlenoj temi.

„Vilijamova udovica. On je umro pre više od dve godine. Od tada se ona brine o kući i zemlji. Svraća nekoliko puta nedeljno da vidi da li sam još živ.“ Meketavo se nasmejao. „U stvari, donosi paštetu, hladno pečenje i kolače od jabuka, jer Bejns užasno kuva...“ Zastao je i namrštio obrve. „Znaš li ti da kuvaš?“

Kejt je odmahнула glavom.

„Naravno, čak ni to“, u tom zaključku bio je skriven pokušaj da je ponizi. Kejt je progutala primedbu da se gospođa Ketrin Rosklif ne razume ni u vođenje domaćinstva, iako je to ne bi učili i da nije otišla u Aleksandretu.

„Kao što sam rekao, gospođa Dekster navraća tu i tamo, priča mi tračeve koje ne želim da znam ili igra sa mnom šah ili karte. Pritom ispija moj dobar francuski konjak i nema nameru da me pušta da pobeđujem.“ Erlov glas postao je živahniji, a Kejt je to shvatila kao znak da gospođa Dekster uživa njegovu naklonost, iako on to nikada ne bi priznao. Reči koje je odmah zatim izgovorio, potvrdile su njene slutnje.

„Kada je stigla ovamo, smatrao sam je razmaženom londonskom šmizlom.“ Frknuo je prezrivo. „A to je i bila. Ali s vremenom se dobro uklopila. Vilijamu je bila savršena žena. Tužno je što nisu imali potomstvo.“

„Zaista znaš kako da probudiš moju znatiželju. Ne mogu da dočekam da upoznam gospođu Dekster.“ To nije bila laž. Sećala se lorda Dekstera - imao je četrdesetak godina kada je ona s roditeljima otputovala na Kontinent. Kao i njen otac, i on je često odlazio u London, mada iz zadovoljstva a ne zbog posla, što je njen deda uvek s prezirom naglašavao. Deksterovo imanje naslanjalo se na Hajden Manor i o njemu se brinuo dobar upravnik, pa lordovo odsustvo nije prouzrokovalo nikakvu veću štetu.

„Dekster se u braku mnogo promenio, nabolje. Ostajao bi ovde gotovo cele godine, samo jednom ili dva puta otputovao bi u London, ali bi i Serena išla s njim.“

Eri je začutao, izgledalo je kao da se prepustio sećanji-ma. Konačno je uzdahnuo. „Šta da se radi, šta je bilo, bilo je. Gospođa Dekster će ti pomoći da se ponovo uklopiš u civilizaciju. Eto barem nečega oko čega neću ja morati da se pobrinem.“

Kejt je stezala prste sklopljene u krilu tako čvrsto da su joj pobelegli zglobovi. Udahnula je duboko nekoliko puta kako bi se smirila. Kada bi svaku dedinu reč shvatala lično, verovatno bi za nekoliko dana umrla od moždanog udara. Usredsredila se na ono dobro u svemu tome: srne da ostane u Hajden Manoru, dobiće novu odeću, upoznaće gospođu Dekster, očito prijatnu staricu s kojom će čak, možda, moći i da se sprijatelji.

* * *

Već narednog dana Kejt je upoznala gospođu Dekster, ali morala je iz korena da promeni mišljenje, jer ta žena je bila sve drugo osim prijatna starica.

Ušla je u salon, gde su već sedeli Kejt i njen deda, u elegantnoj haljini od tamnozelenog muslina. Od ljupkosti kojom je zračila, vazduh oko nje je treperio. Imala je plavu kosu i vrlo zahtevnu frizuru kojoj je njena služavka verovatno posvetila mnogo vremena. Iznenadila ju je činjenica da je ova žena najviše deset godina starija od nje. Oči boje tirkiza iskrile su od životne radosti. I ona je gledala Kejt s puno zanimanja.

„Lorde, kakva čast što vas vidim tako zdravog. U svakom slučaju nedostaje mi šahovska tabla i vaš izvrstan konjak". Glas joj je bio prijatan, govorila je glasno. Nasmešila se, prišla Kejti, skinula rukavicu i pružila joj ruku. „Ja sam Serena Dekster."

Zatečena ovakvom nezvaničnom ljubaznošću, Kejt joj je pružila ruku. „Ja sam Ketrin, unuka eryl Rosklifa."

Serena je podigla obrve. „Unuka? Kakvo iznenađenje. Džoseline, zašto mi nikada niste ispričali da imate unuku?" Deda je mrko pogledao Kejt. „Mislio sam daje mrtva." Kejt je uzdahnula, a i Serenin osmeh se na nekoliko sekundi zamrznuo. Potom se sabrala i rekla sa olakšanjem: „Sva sreća što ste se prevarili."

Eri je uzdahnuo. „To ćemo tek videti. Treba mi vaša pomoć, Serena", nastavio je bez okolišanja. „Treba nabaviti novu odeću za Kejt, cipele i sve što obično ide uz to. Možete li s njom otići do krojačice?"

Ledi Serena je osmotrila Kejtine pantalone, kaftan i kratak brokatni prsluk. „Naravno, iako ja njenu odeću smatram vrlo otmenom. Neobična, ali veoma lepa odeća."

„Hvala, gospođo Dekster", sa olakšanjem je odgovorila Kejt. „U svakom slučaju, moram se složiti sa svojim dedom da nije primerena ovom podneblju."

„Osim u slučaju da uvodite novu modu, draga moja. Istok je u ovom trenutku veoma omiljen."

Eri je ljutito lupnuo štapom o pod, a gospođa Dekster ga je zapanjeno pogledala. Odmahnuo je glavom. „Ne dolazi u obzir. Kejt će dobiti pristojnu odeću. Suknje koje joj pokrivaju noge i odeću koja ne otkriva ništa. Jesmo li se razumeli?"

Serena je bacila pogled na Kejt i klimnula glavom. „Naravno, Džoseline. Kejt će poći sa mnom. Pozvaću gospođu Kalmi, najkasnije sutra doći će u Fulton Hol i uzeće Kejtine mere."

„Ne želim da zloupotrebljavam vašu spremnost da pomognete", rekao je Eri. „Bejns može sutra ujutru dovesti Kejt do vas."

„Bla, bla, bla, radujem se što će mi neko doći u goste. Za Bejnsa je put prenaporan." Glas gospođe Serene odavao je utisak da ne namerava da raspravlja o ovome.

Eri je slegnuo ramenima. „Ako baš navaljujete, onda je povedite", rekao je kao da je Kejt običan predmet čije mišljenje nikoga ni ne

zanima.

Gospođa Serena je uhvatila Kejt za ruku, koja je zgrčeno stezala tanku tkaninu svojih pantalona. „Biće mi drago da kod mene provedete nekoliko dana. Sigurno imate o mnogo čemu da mi ispričate. U mom životu se ionako ne događa mnogo šta uzbudljivo.“

Srdačan osmeh kojim je posmatrala Kejt otopio je led. „Da, rado ću doći do vas, gospođo Dekster.“

„Zovite me Serena, draga moja. Sigurna sam da ćemo se sprijateljiti.“

Kejt je klimnula glavom, a Serena joj je pustila ruku. „Ali neću otići dok ne odigramo partiju šaha i ne popijemo dobar konjak.“

„Kejt, donesi tablu i konjak iz ormara“, naredio je eri.

Kejt ga je stisnutih zuba poslušala. Nakon što je stavila tablu na sto između dede i Serene, donela je kristalnu bocu sa zlatnosmeđom tečnošću i tri čaše. Kada ih je sve tri napunila, primetila je daje eri hteo da otvori usta - iako ništa nije izgovorio, očigledno je želeo da joj zabrani da pije konjak. Ipak, jedan Serenin pogled bio je dovoljan da mu stavi do znanja da je bolje da ništa ne kaže.

Kejt ih je posmatrala dok su igrali i očarala ju je brzina kojom povlače poteze. Tek kada je na tabli ostalo svega nekoliko figura, vreme između poteza se produžilo. Gospođa Serena je povukla poslednji potez bez mnogo okolišanja: „Šah i mat, Džoseline.“ Ispila je poslednji gutljaj konjaka i obratila se Kejti, ne čekajući erlovu reakciju. „Hajdemo, bolje da krenemo pre nego se vaš deda predomisli.“

Eri je i dalje zurio u figure, a onda je tako žustro pomerio dasku ka sredini stola daje nekoliko figura popadalo na pod. Kejt se sagla i podigla ih. „Ako je tako, doviđenja, deda.“

„Vidimo se, Džoseline“, rekla je gospođa Serena. „Gospođa Kalmi će vam kasnije poslati račune. Mogu da računam na to da ćete izmiriti obaveze?“

Eri je progundao nešto nerazgovetno. „Kako, molim?“, oštro je upitala gospođa Serena. „Prokletstvo, naravno da će dobiti svoj novac“, razdraženo je odgovorio.

Gospođa Dekster je podigla obrve. „U prisustvu dve dame trebalo bi da povedete računa o rečniku, dragi moj, ali vaš iskaz smatraću potvrđnim.“

Kejt i Serena su otišle zajedno. „Budite pozdravljeni, Džoseline. Do narednog susreta.“

Šesnaesto poglavlje

Za vreme putovanja Serena je razdragano ćaskala o svemu i svačemu. Kejt se opustila jer nije imala osećaj da su pitanja koja joj Serena postavlja proizvod licemernog sažaljenja. Gospođa Dekster nije bila samo lepa već je imala istančan ukus i dobro srce.

Fulton Hol joj se na prvi pogled učinio manjim od Hajden Manora, ali je delovao savršeno uredno. Soba u koju ju je Serena odvela bila je nežnožute boje i gledala je na vrt u kome su već procvetale prve ruže. Sve je bilo besprekorno čisto, a nameštaj odabran sa ukusom.

„Kejt, ako ti se ne dopada, pokazaću ti neku drugu sobu. Ali ova boja savršeno ide uz tvoju crnu kosu. Obavezno moraš sašiti haljinu, ili čak dve, u limun-žutoj boji“.

Kejt je prstima prešla preko uglačane površine stočića. „Prelepo je. Mnogo ti hvala, Serena.“

„Dobro onda. Brzo ću se presvući, napisaću poruku za gospođu Kalmi, a onda ćemo popiti čaj dole u salonu. Važi?“

„Vrlo rado.“

Kako je zaista tamo. Ne bi poverovala. Kejt je nečujno uzdahnula. Ipak je rekla: „Naravno da razumem. Sve ću ti ispričati, sve što želiš da znaš.“

„A ja ću tebi ispričati sve o ovdašnjem životu i o životu u Londonu.“ Serena se veselo smejala.

„O, da, to me zaista zanima.“ London. Sama ta reč vratila joj je sećanje na Džastina, koga je poslednjih dana izbacila iz glave. Želela je da ga zaboravi, da ga izbriše iz sećanja, po svaku cenu, što brže i temeljnije.

„Život u Kornvolu veoma je miran i povučen. Dok je Vil bio živ, uživala sam u svemu, ali u poslednje vreme...“ Zaustavila se.

„Dakle, bila si srećna u braku?“, znatiželjno je pitala Kejt. Njeni roditelji su bili u braku i nije se mogla setiti nijednog para koji se venčao iz ljubavi.

„Da, bila sam. Zaista samo se voleli, do tada nisam ni znala da je takva ljubav moguća. Kada je Vil umro, jedan deo mene otišao je s njim. Nikada više neću biti ista kao što sam bila dok je on bio živ.“

„Kako ste se upoznali?“, raspitivala se Kejt kako bi odvratila Sereni misli na drugu stranu.

„U Londonu, za vreme moje prve sezone. Imala sam osamnaest godina, on je bio dvadeset dve godine stariji od mene. Nije želeo da se ženi, a meni su roditelji odabrali nekog vojvodu. Ali nas dvoje smo se pogledali i sve je bilo rešeno." Smeškala se zamišljeno. „Venčali smo se posle samo tri meseca. Kada je prošla sezona boravka u gradu, napustili smo London kako bismo proveli leto u Fulton Holu. Pritom smo uvideli da nam grad ne nedostaje. Dakle, trajno smo se ovde nastanili. Tu i tamo bismo posećivali prijatelje u Londonu, mada smo ih uglavnom pozivali ovamo. Sve je bilo savršeno, lako neverovatno savršeno."

Kejt je uhvatila Serenu za drhtavu ruku kojom se naslanjala na rukohvat fotelje. Osećala se bespomoćno, nijedna reč koju bi izgovorila ne bi ublažila Serenin bol.

„U lovu je pao s konja i slomio vrat. Proveli smo zajedno sedam godina, devet meseci i tri dana." Duboko je uzdahnula. „To je više nego što je podareno mnogim drugim ljudima. Pokušavam time da se utešim. Ali ne uspevam uvek."

„Još si tako mlada. Naći ćeš nekoga...", pokušala je Kejt da je uteši.

„Ne." Ta reč je sasekla vazduh kao udarac bičem. Serena je stisnula usne. „Takva ljubav je neponovljiva. Pokušaj da je ponovim značio bi da želim da zadržim san u staklenoj posudi. To neću učiniti. Možda ću se jednom ponovo udati da ne bih bila sama, ali taj odnos biće potpuno drugačiji nego sa Vilom."

Kejt je klimnula glavom. Nije znala šta da kaže. Serena je zvučala tako odlučno da bi svaka reč bila beznačajna.

„Jesi li ti nekad bila zaljubljena?"

Pitanje je pogodilo Kejt kao grom iz vedra neba. Šta da odgovori? Gledala je Serenu i otvorila usta kako bi odgovorila da nije. Ali nešto u očima druge žene podstaklo ju je da kaže istinu. „Ne znam. Nisam s njim provela dovoljno vremena da bi mi bilo sasvim jasno šta osećam prema njemu. Ali kada sam morala da ga napustim..." Zastala je, uzdahnula i nastavila: „Osećala sam da će mi srce prepući."

Serena je uhvatila Kejt za ruku. „Nisi mogla da daš bolji odgovor."

Prešla je na neku beznačajnu temu i nije dalje kopala.

Dan je prošao u razdraganom raspoloženju i Kejt je tek uveče, kada je ležala u krevetu, razmišljala o njihovom razgovoru. Bol koji je tako

dugo potiskivala, ophrvao ju je, pa se sklupčala ispod pokrivača.

Džastin joj je mnogo nedostajao. Možda su i mogli da pokušaju. Možda je zaista voleo baš nju, a ne predstavu koju je imao o njoj.

Međutim, odgovor na to nikada neće dobiti.

* * *

Kejt se dve nedelje kasnije vratila u Hajden Manor. U svom prtljagu sad je imala desetak haljina za sve prilike. Gospođa Kalmi isporučiće joj još tri. Tokom vremena provedenog sa Serenom, Kejt je naučila mnogo o tome kakav život žena ovde mora da vodi, a osim toga, ta prijateljica joj je zaista prirasla za srce.

Osećala se mnogo bolje nego onog dana kada je napustila Hajden Manor i jedva je čekala da se ponovo sretne sa dedom.

Deda je, kao što je i očekivala, sedeo u svojoj fotelji. Za razliku od Bejnsa, koji ju je radosno pozdravio, deda je samo podigao glavu i pogledao je prodornim pogledom. Kejt je znala da lepo izgleda u novoj svetložutoj haljini. Opušteno je skinula rukavice i pružila ih batleru, a zatim je izvukla šnale kojima je ljupki šeširić bio pričvršćen za njene podignute kovrdže. Onda je prišla dedi i nasmešila mu se. „Kako si?“, ljubazno ga je pitala i pružila mu ruku.

Ćutao je, a Kejti nije preostalo ništa drugo osim da odustane od rukovanja s njim. Osećala je kako njena samouverenost nestaje. Bila je ljuta. Može on biti ogorčen starac razočaran u život, ali nije ona kriva zbog toga. I ona je patila, i ona je bila žrtva, a sve što joj je ostalo od porodice sedelo je preko puta nje i gledalo je kao najvećeg neprijatelja. A ne kao svoju unuku i jedinog živog rođaka.

Otvorila je usta kako bi mu bez zadržke kazala sve što misli, ali on je najednom tako iskrivio usne da se taj izraz uz malo dobre volje mogao protumačiti kao smešak. „Gospođa Serena nije bez razloga preporučila gospođu Kalmi. Zaista izgledaš kao engleska dama, a ne kao bedna vašarska zanimljivost. Jesam račun smatrao gotovo bezobraznim, ali prepoznajem dobar rad kad ga vidim. A to što je ova krojačka napravila od tebe graniči se sa čudom.“

Kejt se osećala prazno. Borila se da ne padne u nesvest, iako bi to verovatno bilo najjednostavnije rešenje. Zarila je nokte u dlanove i duboko disala.

„Drago mi je što si za svoj novac dobio šta si želeo“, mirno je rekla. „Mogu li da se povučem? Vožnja je bila naporna.“

„Naravno. Odmori se. Imaćemo gosta na večeri.“

„Gosta?“

„Da, ser Ričard Vogan počastvovaće nas svojom posetom. To će biti prilika da pokažeš da si naučila da se ponašaš u visokom društvu, nadam se da si se u tome usavršila pod okriljem gospođe Dekster.“

Neki osećaj hladnoće prožeo joj je čitavo telo. Čak ni on nije smeo da ide tako daleko da nepune tri nedelje nakon što je došla već želi daje ponudi nekome.

Ali već zavreme večere postalo joj je jasno daje njen deda i te kako smeo da ode tako daleko. Ne trepnuvši, predstavio je Kejt kao svoju unuku koja se vratila s Kontinenta, a gost je bez protivljenja prihvatio ovu vest. Ser Vogan je bio neotesan muškarac u kasnim tridesetim. Imao je rudnik uglja i imanje, koji su se nalazili nedaleko od njihovog poseda. Gospođa Vogan je umrla na porođaju, pa je on već šest godina udovac.

Ser Vogan je posmatrao Kejt kao muškarac koji želi da se domogne novog konja za svoju ergelu i pita se vredi li on tih para.

Razgovor za stolom svodio se na uobičajene teme poput vremena, žetve i nepouzdanosti posluge. Kejt je sedela preko puta gosta, koji je tamnim očima pomno pratio svaki njen pokret. Prikrivena pretnja koju je odašiljala ova situacija potpuno joj je uništila apetit. Samo je želela da pobegne, da zalupi vrata za sobom i da nikada više ne vidi ni dedu ni ovog odvratnog stvora.

Ipak, želja joj se nije ispunila, jer je deda, nakon što je batler doneo poslužavnik sa kristalnim bocama i čašama, bez okolišanja otkrio razlog ser Voganovog prisustva.

„Kejt, ser Vogan se večeras potrudio da dođe da bi me resio velike brige“, počeo je dostojanstveno. „Nije samo spreman da te uzme za ženu već će se pobrinuti i za to da vaš sin bude naslednik Hajden Manora.“

Kejt je u neverici raskolačila oči. „Deda, ne misliš valjda ozbiljno? Ja nemam nameru da se udajem“, jedva je izgovorila.

„Nikog ne zanimaju tvoje namere. Reč je o sudbini Hajden Manora. U svakom pogledu mogu se osloniti na Ričarda, on je pošten čovek koji će ti pružiti dom.“

Kejt je zadrhtala. „Ti... sve si to smislio dok sam bila kod Serene. Iskoristio si moje odsustvo da me ponudiš svim neženjama u kraju?”

Eri se namrgodio. „Vulgarna si i bestidna. Ja sam starac i ne mogu te podučiti lepom ponašanju, ali Ričard će se sigurno pobrinuti za to.”

„U to budi siguran, Džoseline”. Ser Vogan se meketavo nasmejao. „S druge strane, ima draži u tome što je tako divlja.”

Kejt je tako žustro skočila da je stolica pala. „Nikada. Neću se udati ni za ser Vogana ni za bilo kog drugog muškarca koga ti odabereš, deda.”

„Je li?” Erlov hladan pogled stezao joj je omču oko vrata. „A šta ćeš uraditi?”, smireno je pitao. „Misliš da ću ja da te hranim? Ti, beskorisno parče mesa umotano u somot i svilu!”

Suze besa ispunile su joj oči. „Ne moraš ti da me hraniš. Odlazim. Još danas. Nisam prinuđena da ostanem ovde, imam novac. Bilo je preosećajno i glupo s moje strane što sam uopšte došla ovamo.”

Požurila je ka vratima, ali dedin glas ju je zaustavio. „Nemoj da se varaš. Ne možeš tek tako da odeš, jer nemaš ništa. Zavisiš od moje velikodušnosti i pomoći. I od ser Voganove dobre volje.”

Polako su joj reči doprle do mozga. Zapanjeno se okrenula ka obojici. „Pokrao si me? Rođeni deda me je pokrao?” Od čudovišnosti ovog saznanja ostala je bez glasa.

Deda je milovao dršku vinske čaše. „Gubiš se, Kejt. Šta bih ja mogao da ti ukradem? Nemaš ništa osim odeće - ako se ti dronjci uopšte mogu nazvati odećom. Šta bih ti ja, dakle, mogao ukrasti?”

U njoj se pojavio tračak nade da možda umišlja. Možda ipak ne zna za nakit? Bez reči je otrčala do sobe. Podigla je poklopac sa sanduka i oslobodila dasku na dnu, ispod koje je čuvala vrećicu s nakitom. Nije je bilo.

Kejt se, zaprepašćena, stropoštala na pod. Zašto je, uopšte, ovde ostavila nakit? Zašto ga nije ponela sa sobom kod Serene?

Ni u snu nije pomislila da će je rođeni deda pokrasti. Savladala ju je mučnina, borila se s nagonom da povрати.

„Kejt, ti si strašno nevaspitana devojka”, začuo se glas iz pravca vrata. „Tako se ne razgovara s dedom. Dokazaću ti to. To i još nekoliko stvari.”

Kejt je drhtala kada se okrenula. Na vratima je stajao ser Vogan. „Sutra ću objaviti da ćeš najkasnije za tri nedelje postati moja žena. Ophodićeš se prema meni s poštovanjem.”

Pre nego što je stigla da mu odgovori, okrenuo se i vratio u salon. Njegovi teški koraci odzvanjali su hodnikom.

Kejtino srce tuklo je kao ludo. Morala je brzo da reaguje. Deda će sigurno sa ser Voganom popiti još konjak ili dva. Više vremena joj i nije potrebno. Žurno je svukla haljinu i nije je bilo briga što je pocepala tkaninu i pokidala dugmad. Uskočila je u svoje pantalone i ogrnula kaftan. Spakovala je ostatak odeće koju je kupila na Malti i ponela je sa sobom.

Kada je uzela svecu iz svećnjaka i napustila sobu, prsti su uveliko prestali da joj drhte.

Sedamnaesto poglavlje

„Kejt, za ime božje, šta se dogodilo?“ Serena je žurno silazila niza stepenice i vezivala pojas na šarenoj spavaćici. Iz dve pletenice virilo joj je nekoliko pramenova kose. Sobarica, koju je probudila, pratila ju je u stopu.

Kejt je gledala prema njima dvema i stezala zavežljaj koji je držala u rukama. Uzalud je pokušavala da pronađe reči, da objasni zašto više ne može da ostane kod dede.

U međuvremenu, Serena joj je prišla i ispitivački je gledala. „Džejn, možete da idete. Snaći ćemo se.“ Sobarica je poslušno klimnula glavom.

Očigledno je Serena osetila daje Kejt potpuno van sebe, jer ju je odmah zagrlila. „Reci mi šta se dogodilo. Ne brini, možeš ostati ovde koliko želiš.“

Serenin blag glas i toplina kojom je zračila, odagnali su napetost koju je osećala Kejt. Zaplakala je, a reči su same navirale iz nje. Uz jecaje joj je ispričala šta se dogodilo.

„I onda si, jednostavno, otrčala u štalu i uzela konja?“, konačno je Serena upitala u neverici, dok je i dalje milovala Kejtina leđa ne bi li je umirila.

„Da. Na svu sreću pre neki dan je bio pun mesec, inače ne bih pronašla put dovde.“ Kejt je podigla glavu i pogledala Serenu suznim očima. „Stvarno mogu da ostanem? Nećeš me vratiti nazad?“

„Ne, naravno da neću.“

„A ako deda dođe po mene? Ili ser Vogan?“, Kejtina donja usna je zadrhtala.

„Kejt, čak i da se sam đavo lično pojavi na mom pragu, neću te predati, možeš da se osloniš na to.“

Izgleda da je đavo imao neka druga posla, jer je već narednog jutra poslao predstavnika u liku ser Vogana. Kejt, koja je upravo doručkovala sa Serenom, zadrhtala je čim ga je batler najavio.

„Ostaješ ovde, ja ću izaći s njim na kraj.“ Serena je ustala i otišla u salon gde ju je čekao ser Vogan.

„Gospođo Dekster.“ Iskezio je zube u osmeh i prislonio Sereninu ruku na usne.

„Ser Vogane, sedite.“ Pokazala je rukom ka sofi.

„Hvala, radije ću stajati.“ Ser Vogan je prekrstio ruke iza leđa i posmatrao Serenu svojim tamnim očima. „Ne želim da vas zadržavam bez razloga, gospođo Dekster, te ću stoga biti kratak: dolazim po nalogu erla Rosklifa. Njegova unuka je noćas u stanju nervnog rastrojstva pobjegla iz kuće. Postoje opravdani razlozi za pretpostavku da se nalazi kod vas. Konačno, vi ste jedina osoba ovde koja je poznaje.“

Serena je podigla obrve. „Ah, a staje razlog njenog bega? Ili, da se bolje izrazim, vaše zbunjenosti? Juče posle podne, kada je otišla od mene, bila je vrlo prisebna i raspoložena.“

Ser Vogan se nakašljao. „Pa, nikad se ne zna šta se zbiva u glavi jedne mlade dame koja je upravo saznala srećnu vest da će se udati.“

„To je neverovatna vest, ser Vogane. Ko je srećnik?“

„Erl je meni ukazao tu čast da je zaprosim.“ Prolazio je prstima kroz retku, tanku kosu.

„Erl? Dakle, znači li to da niko nije pitao Kejt šta ona misli o tome?“, raspitivala se Serena mirno.

„Gospođo Dekster, molim vas. Znaete kako se takve stvari uređuju u našim krugovima. Uostalom, okolnosti su u ovom slučaju veoma šakaljive. Niko tačno ne zna šta se u prošlosti dešavalo s jednom Kejt. Ovaj brak biće sklopljen zarad njenog dobra. Erl nema mogućnost da je zaštiti - budući da je tako krhkog zdravlja.“

Serena se namrštila. „Ne morate da se pretvarate preda mnom, ser Vogane. Da skratimo ovu šalu, pozlice mi ukoliko budem morala da nastavim da slušam sve ovo. Gospođica Ketrin jeste kod mene. Zato što ona tako želi.“ Podigla je ruku, budući da je on želeo nešto da kaže. „Uostalom, punoletna je i mentalno zdrava, to će svaki lekar potvrditi. I, ne, nema nameru da prihvati Vašu prosidbu, ser Vogane.“

„Želim to da čujem od nje.“ Iz uglova usana curile su mu kapljice pljuvačke.

„Ne, ona ne želi da razgovara s vama. Morate da prihvatite da joj je sama pomisao da postane vaša žena tako...“, napravila je značajnu pauzu, „... .odvratna, da je usred noći napustila kuću i potražila utočište kod mene.“

Lice gospodina Vogana potamnelo je kada je čuo ove reči. Borio se za vazduh kao šaran na suvom. „Šta vi mislite, gospođo Dekster, ko

ste vi pa dozvoljavate sebi da tako razgovarate sa mnom? Nemojte zaboraviti da ste i vi ovde tuđinka bez muške zaštite."

Serena je prekrstila ruke. „Da li Vi to meni pretite?", pitala je hladno.

„Erl je zabranio Kejti da kroči u kuću", rekao je gospodin Vogan umesto odgovora. „Ako se ne uda za mene, nikog ovde nema. Ona je ništa. Erl će je isključiti iz nasledstva i odreći je se."

Serena je posegnula za zvoncem. „Pretpostavljam da će Kejti draže biti to *ništa* nego da bude vaša žena. Zbogom, gospodine Vogane. Kresvel će vas otpratiti."

Batler je otvorio vrata i hladno pogledao Vogana. „Molim Vas, pođite za mnom."

Prsti gospodina Vogana stezali su šešir. „Zažalícete, gospođo Dekster. Čini mi se da ne znate da procenite čemu bi trebalo da date prednost. Nije vaš položaj ovde tako siguran kao što vi, očigledno, verujete da jeste."

Kresvel je uhvatio gospodina Vogana za nadlakticu. „Molim Vas, pođite za mnom."

„Šta umišljate, vi..."

Konačno su se zatvorila vrata za njima, a Serena se stropoštala na prvu stolicu. Dlanovi su joj bili vlažni, srce joj je ubrzano kucalo. Želela je da ostane hladna pred pretnjama gospodina Vogana, ali nije uspela. Imao je mnogo uticajnih prijatelja, a ovde se ljudi udružuju, naročito protiv tuđinaca, protiv pridošlica kao što je bila ona.

Bilo kako bilo, početna opasnost je prošla. Prislonila je prst na čelo i pokušala da se smiri. Kada se bude suočila s Kejt, mora zračiti samouverenošću i poverenjem. Ako bi devojka samo naslutila da njeno prisustvo stvara nevolje, sigurno bi se smesta vratila dedi, a možda se i udala za ovog odvratnog Vogana.

Serena je sedela još nekoliko minuta kako bi se pribrala. Onda je duboko uzdahnula, ustala i vratila se u kuhinju kod Kejt. Sa smeškom je viknula: „Otišao je i neće se vraćati. Sve je u redu."

Kejt je sklopila oči i s vidnim olakšanjem ponovo sela na sofú. „Sjajno. Kako da ti zahvalim?" Otvorila je oči i radoznalo pogledala Serenu. „Šta si mu rekla?"

„Da si punoletna i da ti ne može deda naređivati."

„I tek tako je to progutao?"

„Manje-više." Serena je sela pored Kejt. „Rekao je da će te deda isključiti iz nasleđstva i odreći te se ako se ne udaš za njega."

„S tim mogu da živim." Uzdahnula je. „Ne znam šta sam uopšte tražila kad sam se vratila u Hajden Manor. Tamo sam naišla samo na hladnoću i mržnju. Pokrao me je, zamisli. Rođeni deda, moj poslednji živi rođak vršljao je po mojim stvarima i uzeo mi poslednju vrednu stvar koju sam posedovala. I to ne iz nužde, već kako bi me primorao da budem poslušna."

„Šta ti je tačno ukrao?", upitala je Serena.

„Nakit, dragulje, bisere." Nevoljno je nastavila: „Stvari koje sam dobila od paše za svoje usluge. Njima sam želela da sagradim novu kuću. Mislila sam i o tome da obnovim Hajden Manor i od njega napravim dom, kasnije možda i da uzgajam konje..." Zanela se. „Ali sad... nemam ništa više."

Serena ju je zagrlila. „Gluposti. Imaš mene. Sve moje sada je i tvoje. Imam više novca nego što do kraja života mogu da potrošim. Nemoj zbog toga da brineš."

I Kejt je nju zagrlila. „Hvala ti. Nadam se da ću ti se jednom nekako odužiti za tvoju velikodušnost."

Serena se nasmejala. „Dovoljno je što sam u tvom društvu. Već si mi nedostajala juče kad si otišla. Lepo će nama biti ovde."

* * *

Narednih dana Kejt je mogla da se uveri da Serena stoji iza onoga što je obećala. Nikada nije isticala to što njena gošća nema sredstava, niti je zloupotrebila činjenicu da je Kejt zavisna od nje. Umesto toga, ponašala se prema njoj kao prema rođenoj sestri.

Istina je da takvu bliskost Kejt nikad do tada nije iskusila. I polako je Sereni otkrivala duboko zakopanu istinu o svom životu u haremu - pričala joj je o beskrajnom čekanju, o igri moći među ženama, o poniženjima koja je morala da iskusi. Osetila je veliko olakšanje kada je sve ovo izgovorila naglas. A Serena je postavljala pametna pitanja i slušala je s pomnom pažnjom.

Ipak, Kejt nije mogla da odagna osećaj da Serenino viđenje harema nema veze sa stvarnošću koju joj je iznosila. Oči bi joj uvek zasjale kada je Kejt pričala o slatkišima ili o obredima kupanja u hamamu koji bi katkad izmakli kontroli.

Nakon što su ispile nekoliko čaša serija, popravilo im se raspoloženje, a uvećalo se i poverenje, pa je Serena bez okolišanja ispitivala Kejt o uslugama koje je pružala paši. Kejt je oprezno počela da priča, a kad je primetila da je drugarica sluša bez naznaka negodovanja, govorila joj je i o pojedinostima Džamilinih poduka. Ali pitanje koje je Serena tihim glasom izgovorila, iznenadilo je Kejt. „Da li ti nedostaje?”

Kejt se namrštila. „Poduke?”

„Ne, nisam na to mislila. Da li ti nedostaje da budeš sa muškarcem? Da se sjedinjuješ s njim.”

Kejt je pomislila na Džastinovo teško, vrelo telo koje je ležalo na njoj. Na njegove usne koje ljube njene grudi dok prodire u nju. Osetila je vrelinu u donjem stomaku.

„Da”, odgovorila je promuklim glasom. „Nedostaje mi.” Serena je glasno odahnula. „Dobro je. Već sam mislila da sa mnom nešto nije u redu.” Obrisala je nepostojeću prašinu sa stočića. „Mislila sam daje neprirodno što mi ne nedostaje samo Vili već i ono što smo radili. Bio je odličan ljubavnik, ali to sam shvatila tek nakon nekoliko godina.” Podigla je glavu. „Bio je moj prvi muškarac, a ja sam bila potpuno neiskusna. Mama me je opskrbila s nekoliko šturih saveta koji su se vrteli oko toga da je muškarac uvek u pravu u svemu što čini.” Nasmejala se.

„I, dalje?”, Kejt je upitala radoznalo. „Pre svega, bio je neverovatno strpljiv. Prve noći me je samo držao u zagrljaju i pričao sa mnom. Otkrio mi je tajne koje muškarac i žena razmenjuju šapatom. Za mene je bilo neopisivo romantično da osećam njegovu blizinu, da me ljubi, da osetim njegove ruke na svom telu. Tek mi je mnogo kasnije priznao daje tog dana gotovo poludeo od žudnje. Za njega je to bio i pakao i raj istovremeno.” Izraz lica bio joj je sanjiv dok je pričala o njemu. „Naredne večeri usne nije koristio samo za priču. Nakon što sam preživela prvo iznenađenje kada sam osetila njegov jezik i usne između nogu, podario mi je jedan vrhunac za drugim. U nekom trenutku sam zaspala iscrpljena. Kada sam se probudila, bilo mi je dosta takvih igrarija. Želela sam konačno da ga osetim u sebi, da zaista budem njegova, onako kako mi je prve večeri i nagovestio. I uzeo me je, iako je možda želeo još malo da sačeka. Tek kada sam stekla malo više iskustva, mogla sam da shvatim koliko se

suzdržavao. Skliznuo je u mene, mislila sam da će me pocepati, ali želela sam bol, želela sam njega, nisam želela da stane, želela sam ga u sebi, što dublje. Čitav moj svet se raspao i ponovo sklopio u neku novu celinu. Bilo je jednostavno neopisivo." Uzdahnula je i prekrstila ruke. Ne smem da mislim o tome, već telo počinje da mi drhti od želje."

„Miluješ li se sama?" Kejt je tako naglo izgovorila ovo pitanje da Serena nije stigla da pomisli daje preterano lično.

„Da, skoro svake večeri. Sklopim oči i vidim Viliya pred sobom. Njegove ruke, usta, njegov vreo, tvrd ud koji me probada." Otvorila je usta. „A ne dršku moje četke za kosu."

„Nikada nisi razmišljala o tome da nađeš ljubavnika?" Kejt se osmelila da postavi i to pitanje.

Serena se gorko nasmejala. „Ovde? Gde svako svakog zna? Gde su me od početka nepoverljivo odmeravali, jer Vil se nije oženio ovdašnjom plemićkom kćerkom, već gradskom devojkom? I to ne samo premladom već i onom koja voli lepe haljine više od konja i lova?"

Kejt nije razmišljala o tome. Naravno daje društvo ovde prilično zatvoreno, i Serena, kao samostalna udovica, sigurno nije htela da privlači pažnju na sebe.

„U poslednje vreme često razmišljam o tome da odem u London, ali ne bi mi bilo zabavno kada bih otišla sama. Moja starija sestra udala se u Edinburgu, brat je u kraljevskoj mornarici. Roditelji su veći deo godine u Betu, ne podnose najbolje londonsku klimu." Zamišljeno je gledala Kejt. „Ali sad imam tebe. I tebi će prijati da odeš odavde, bar na nekoliko nedelja. Šta misliš o tome da obe odemo u London na neko vreme? Vilova kuća je sad moja, kao i Fulton Hol, mada njegova porodica nije time oduševljena. Imam dovoljno novca da možemo sebi da priuštimo svu raskoš koja nam je potrebna. Možemo se družiti, ići u pozorište, na balove, očijukati s muškarcima.

London. Ime ovog grada svetlelo je u duginim bojama pred Kejtinim očima. A ime koje ga je u stopu pratilo bilo je: Džastin.

„Predstavićemo te kao udovicu. Tako ćeš uživati u slobodi kakvu i ja imam." Serena ju je uhvatila za ruku. „Od sada si gospođa Ketrin Daubridž iz Severnog Velsa. Tamo ima mnogo seoskih imanja,

nikom nijedno posebno ne zapada za oko. Muž ti je umro pre nekoliko godina od upale pluća, a pošto ti ništa nije ostavio, postala si moja družbenica." Serena je sijala od zadovoljstva. „To je samo malo prilagođavanje istine."

„Vrlo malo prilagođavanje", dobacila je Kejt.

„Koje nikom ne šteti. Dođi, spakovaćemo se."

Osamnaesto poglavlje

Tri nedelje kasnije Serena i Kejt su stigle u London. Posluga je, kako bi pripremila kuću, doputovala nekoliko dana ranije.

Kuća u Ulici St. Džejms bila je manja od one u Fulton Holu, ali veoma moderno opremljena. Kejt je davala sve od sebe da se oseća dobro. Bila je srećna što su napustile Kornvol, jer joj je Serena u poslednje vreme delovala potišteno. Iako nije znala tačan razlog, slutila je da ima veze s njenim odbijanjem da se uda za gospodina Vogana. Istina, on nije ponovo dolazio, ali Kejt nije mogla da veruje da je tako lako odustao. A kada se jednog jutra mrtva mačka pojavila na pragu Fulton Hola, Kejt više nije sumnjala u to da je Serena bila pod pritiskom.

Upravnik u Kornvolu obećao je da će se pobrinuti oko svega i da će pismeno izveštavati gospođu Dekster o svim događanjima. Sereni će u Londonu misli biti obuzete drugim stvarima, jer već je za vreme putovanja delovala opuštenije i često se smejala.

Dolazak gospođe Dekster u grad dogodio se prilično brzo, pa večernje haljine koje je poručila nisu stigle na vreme.

Posetioци su dolazili i odlazili i iskreno se radovali što ponovo mogu da pozdrave Serenu u glavnom gradu. Kejt je iznenadila činjenica daje njena drugarica uprkos dugom odsustvu i dalje tako omiljena. A još više ju je iznenadila okolnost što su Serenini poznanici preneli svoje simpatije i na nju. Ophodili su se prema Kejt jednako ljubazno i uključivali je u svoje razgovore. Niko se nije raspitivao o njenoj prošlosti; svi su bili zadovoljni obaveštenjem da je Kejt udovica i Serenina drugarica.

Uprkos tome, Kejt je treperila od nervoze kada se prvi put pojavila na svečanoj večeri sa Serenom. Sama haljina od burgundskocrvenog satena sa zlatnim obrubom, ostavila ih je bez daha. Dekolte je otkrivao njene grudi više nego što je ikada pokazala u javnosti. Koža joj je svetlucala poput sedefa, a iz njene podignute punđe nekoliko lokni padalo joj je na ramena. Serena joj je pozajmila odgovarajuće minduše s rubinima, te je njena pojava zaista bila savršena i ostavila prisutne bez daha.

Serena je na sebi imala plavu haljinu ukrašenu biserima, dijamantski nakit i očito manje teškoća da se snađe u balskoj

dvorani. „Dođi, tamo je domaćica“, šapnula je Kejti i otme-nim pokretom otvorila lepezu.

Grofica Belington, u čijoj su se kući nalazile, stajala je okružena mnoštvom gostiju. Ona je spadala u one bezvremene lepotice koje su jednako dobro izgledale i sa dvadeset pet i sa četrdeset pet godina. Tek kada joj se dovoljno približite i vidite bore od smejanja u uglovima očiju, primetite da je ostavila mladost za sobom.

Grofica je opazila Serenu, podigla ruku i mahnula joj sklopljenom lepezom. Gosti koji su je okruživali pomerili su se i grofica je raširila ruke. „Serena, moje molbe su uslišene!“ Poljubile su se i nasmešile jedna drugoj.

„Izgleda da jesu. A sad, kada sam ponovo tu, uopšte ne razumem kako sam mogla tako dugo da odsustvujem. Izgledaš božanstveno, Leti. Deset godina mlađe nego poslednji put kad smo se videle.“

Grofica je odmahnula rukom i nasmejala se. „Seoski vazduh ti je izgleda veoma prijao, draga moja. A koga si nam to dovela?“

„Moju dragu prijateljicu. Gospođu Ketrin Daubridž.“

Kejt se naklonila. „Grofice Belington, čast mi je što sam vaša gošća.“

„Čast je moja, gospođo Ketrin.“ Ponovo je pogledala Serenu. „Moramo obavezno da se vidimo, imamo o mnogo čemu da se ispričamo. Ako ne stignemo večeras, pozvaću se sama sutra posle podne kod tebe na čaj.“

„Uvek si dobrodošla, Leti. To znaš. Naravno, neću te više zadržavati, kao domaćica imaš obaveza. Videćemo se kasnije.“

Klimnula je glavom grofici i uhvatila Kejt pod ruku kako bi se promovale okolo i osmotrile goste. Posluga u livrejama nudila je šampanjac u uskim staklenim čašama, a Kejt je ispijala naiskap. Vazduh u prostoriji bio je vreo i zagušljiv, gotovo se onesvestila od svetlucanja dragulja, kristala na lusterima i bezbroj ogledala. Slušala je Serenu koja bi svaki čas zastajala i razmenjivala po nekoliko reči s poznanicima. Iako se trudila da prati razgovore i pamti imena, misli su joj se gubile u sećanjima.

Pašine svečanosti su u raskoši nadmašivale ovu, ali tamo nikada nije mogla da učestvuje u njima ovako. Uvek je nosila veo, držala se ženske skupine i sledila naređenja ne učestvujući u njima. Nikada nisu jeli svi zajedno, jer žene su sedele u odvojenoj prostoriji. U

poređenju s krutim pašinim svečanostima koje su uvek bile pod stegom raznih ceremonija i običaja, ovaj događaj je bio zabavan, zračio je životom, a svaki gost mogao je nečim da doprinese njegovom uspehu.

Kejt je sanjivo posmatrala šarene vaze sa cvećem. Njegov opojan miris mešao se s parfemima dama i mirisom voska bezbroj sveca u kristalnim svećnjacima. Otpila je gutljaj šampanjca i posmatrala svoj odraz u jednom visokom ogledalu. Kada bi izvan pašine odaje koja mu je služila kao spavaća soba haremska žena bila ovako odevena, to bi bio dovoljan razlog da bude kažnjena doživotnim prezirom ili čak progonstvom. Čudno je kako jedna kultura smatra drugu varvarskom, a pritom kao merilo uzima svoja pravila.

Duboko je uzdahnula, a rubini na njenim grudima raskošno su zasvetlucali. Šta bi Džastin rekao da je vidi ovakvu? Od kada je saznala da će ići u London, više nije mogla da ga izbaci iz glave. Po njegovim pričama zaključila je da mu je otac bio poznati naučnik, arheolog, a zbog visine otkupa koji je za njega tražen, moglo se zaključiti da mu porodica pripada najvišem sloju. Dakle, nije bilo isključeno da će ga sresti na nekoj ovakvoj zabavi.

U snovima je uvek i iznova oživljavala taj događaj. On bi je ugledao, potrčao ka njoj i zagrlio je. Pritom bi promrmlijaio koliko je voli i kako je srećan što je konačno ponovo s njom. Napadno bi je ljubio, a ona bi se tek neznatno opirala. Sve teškoće bi nestale i bili bi srećni do kraja života.

Zvuk slomljene čaše prekinuo joj je misli i ona se okrenula. Ni deset metara udaljen od nje, stajao je čovek u tamnoplavom večernjem odelu. U ruci je još uvek držao ostatak čaše koja je bila na podu. Zurio je u nju kao da gleda duha.

Prebledela je. Nesvesno je stavila ruku na vrat. Nadala se i sanjala da će ponovo videti Džastina. Ali nije očekivala da će se to dogoditi tako brzo. I da će se odvijati sasvim drugačije nego u njenom snu.

Toliko je stisnuo usne da su mu se jasno ocrtavale jagodične kosti na obrazima i donja vilica. Piljio je u nju tako hladnim pogledom da joj se krv sledila.

Služavka je žurno sakupljala ostatke čaše. Džastin se izmakao, a potom se okrenuo i nestao u gomili.

Kejt je teško gutala. Glava joj je bila potpuno prazna, dok je mukotrpno pokušavala da shvati šta se upravo dogodilo. Video ju je, prepoznao ju je i jednostavno se okrenuo i nestao.

Neće plakati. Ne zbog toga, ne zbog svoje gluposti što je prizvala bolna sećanja. Zapravo, uvek je znala da je ništa ne može vezati. Nekoliko zajedničkih dana na brodu, mladalačka radoznalost u vezi sa telesnim potrebama i njihovim zadovoljenjem. Naravno da je u tom zanosu verovao da je voli i naravno da je prethodnih nedelja uvideo da se prevario. Možda je već našao drugu ženu koja mu više odgovara.

Kejt je duboko uzdahnula. Dobro je. Dobro je što se tako brzo završilo i što ne mora više da lupa glavu. Priključila se grupi s kojom je Serena razgovarala. Bez uvoda, Serena je pitala ženu koja joj je stajala najbliže: „Ko je čovek koji je upravo ispustio čašu?”

„Onaj sa crvenkastoplavom kosom? To je Džastin Grenvil, markiz od Veksforda. Ali ne možete ga znati, draga moja. On je tek pre nekoliko nedelja oslobođen iz zarobljeništva osmanskog paše i vratio se u London. Maniri su mu... pa, potrebno je navići se na njih.”

Serena je pogledala Kejt kao da bi želela nešto da je pita, ali pre nego što je bilo šta rekla, drugi čovek iz grupe preuzeo je reč. „Eleonora, možda je ledi Daubridž već čula za skandal?”

„Koji skandal, gospodine Henri?”, raspitivala se Serena i pre nego što je Kejt otvorila usta.

„Roditelji su mu zvanično proglašeni mrtvim, od njega nije bilo ni traga ni glasa, pa je njegov stric Edvard preuzeo titulu i porodični posao. E sad, bratanac ga je nedelju dana nakon dolaska izbacio na ulicu i obratio se kraljici sa zahtevom da se potvrdi da je on pravni naslednik, a ne njegov stric. Osim toga, otpustio je dotadašnju posluhu i zaposlio novu. Čudo što nije uništio i spalio nameštaj.”

„Dragi moj, Edvard Grenvil poseduje, osim pomenutog, i svoja imanja i nosi titulu lord Leksington. Dakle, blago je postupio.”

„Ipak, takav postupak podigao je prašinu.”

„I, uopšte, ponašanje novog markiza od Veksforda, koji je zapravo obična skitnica.

„Henri!”, zapanjeno je povikala njegova žena.

„Ah, Elenora, staje bilo? Svi smo odrasli. Nije tajna da je Veskford otkako se vratio više noći proveo u bordelu nego u

sopstvenoj kući."

Kejt je ćutala, pokušavala je da svari bujicu novosti.

„Poznaješ ga?", upitala je Serena. Svi prisutni su je posmatrali.

„Ne, naravno da ne. Uplašilo me je što je ispustio ćašu." Iznenadjuće lako je prevalila laŒ preko usana i pritom se svima ljubazno osmehnula.

„Sigurno je popio malo više nego što mu prija", razmišljao je gospodin Henri i uhvatio Œenu za ruku. „Eno DŒejmsa preko puta. Hajde, pođimo."

Zatim su se razišli. Kejt i Serena su se muvale dalje po dvorani. „I, stvarno ga ne poznaješ?", upitala je Serena s primetnom sumnjom u glasu ćim su se odvojile od grupe.

MoŒda će joj kasnije reći istinu, ali sigurno ne ovde, usred plesne dvorane pune ljudi. „Serena, ja.

Glas joj je utihnuo jer se pred njom iznenada pojavio upravo taj ćovek. Piljio je u nju i hladno je gledao svojim zelenim oćima. „Nisam oćekivao da ću te sresti baš ovde, Lejla."

Kejt je osetila kako joj se svaki mišić u telu zateŒe. „Œao mi je, ali verovatno ste me pomešali s nekim. Moje ime nije Lejla."

Htela je da proće pored njega, ali on joj je preprećio put. „Tako znaći, i ne zoveš se Lejla..." Glas mu je bio hladniji od pogleda. Kada je nastavio da govori, prešao je na osmanski. „Još jedna laŒ? Reci mi, moŒeš li uopšte da ih izbrojiš? Ili ti je svejedno? Sakupljaš imena, laŒi i muškarce kao što drugi ljudi sakupljaju porcelanske figure?"

Iako joj je to teško palo, spolja je ostala mirna. Odgovorila mu je na engleskom: „Ne razumem vas, lorde Veksforde. Oćigledno ste me pomešali s nekim. Molim vas, ostavite na miru i mene i gospođu Dekster. MoŒda će vam biti zabavnije da igrate karte."

Serena je neprimetno dala znak obliŒnjoj grupi muškaraca, ali ni Kejt ni DŒastin to nisu primetili.

„Šta je s našim detetom, Lejla?", nastavio je na osmanskom. „Da li je i to bila laŒ? Kako bi budali bolesnoj od ljubavi odvratila paŒnju od ćinjenice da ti je bio samo sredstvo za ostvarenje cilja?"

„Lorde Veksforde, ne razumem jezik kojim govorite.

„Veksforde, prestanite da uznemiravate dame, inaće ću se pobrinuti da vam zabrane pristup našim krugovima." Dok je ćovek govorio,

jedan od njegovih ljudi uhvatio je Džastina za nadlakticu, a drugi mu je pokazao vrata. „Led po kome hodate ionako je veoma tanak.“

Džastin se nije branio, ali nije se ni povukao. „Lejla, u međuvremenu sam naučio da svuda ima žena kao što si ti. Nije važno žive li u barakama ili palatama, uvek ostaju ono što jesu: kurve.“

Težak udarac, ali Kejt se i dalje ponašala kao da ne razume reči koje on izgovara. S naporom se osmehnula ljudima oko sebe. „Gospodo, hvala vam na pomoći. Lord Veksford me je pomešao s nekim. Sigurno je popio previše ovog izvrsnog šampanjca. Prijaće mu svež vazduh.“

Muškarci su ga odveli, a Serena je uhvatila Kejt za lakat. „Hajdemo u drugu prostoriju da se osvežimo. Bleda si kao krpa.“, tiho je rekla. „Razumela si ga, zar ne?“

Kejt je klimnula glavom.

„Znam da to nisu bile laskave reči.“

„Ne. To je bila čista, neskrivena mržnja.“ Duboko je uzdahnula. „Najgore od svega je što je tačno sve što je rekao.“

Devetnaesto poglavlje

Nikada Džastinu nije bilo tako žao što je trezan. Daje pijan, potukao bi se s tom trojicom muškaraca iako bi, bez sumnje, on dobio batine. Ali bolje bi se osećao.

Kako je samo mogao da kaže ono što je rekao? Nije bilo izvinjenja za to. Ni zaprepašćenje što je tako neočekivano sreo Lejlu, ni zbunjenost što se najednom našao pred sasvim drugom ženom a ne onom koju je očekivao, nisu mogli da opravdaju njegove reči.

Čak ni spoj ljutnje, besa, radosti, olakšanja, strasti i požude, koji je tinjao u njemu, nije mogao da posluži kao izvinjenje. Ni na tren nije pomislio da se prevario. Svuda bi prepoznao Lejlu, bez obzira na to kako je odevena. Srce mu je vrištalo za njom, a telo svake noći izgaralo.

Kako je mogla tako drsko da ga obmanjuje? Kako je mogla da veruje da će joj dopustiti da to tek tako prođe? I šta uopšte želi da postigne tim besmislenim glumatanjem?

Nakon što mu je od iznenađenja ispala čaša iz ruke, trezvenog uma se raspitao ko su te dve žene. Gospođa Dekster i njena drugarica gospođa Daubridž, obe udovice iz Kornvola.

Kornvol. A prevrnuo je gotovo svaki kamen u Londonu ne bi li pronašao Lejlu. Nikad mu nije palo na pamet daje mogla da napusti grad. S druge strane, nije znao da ni ona, baš kao ni on, nije bila osmanskog porekla. Bila je Britanka, izgovor joj je bio besprekoran, praćen jedva приметnim naglaskom.

„Džastine, šta si sad uradio?“ U glasu Pitera Kašingema nazirala se ironija. „Mislio sam da te mogu ispustiti iz vida bar na pola sata a da se ne desi neka katastrofa.“

Džastin je gledao u Pita, najmlađeg sina lorda Miliona. Bili su prijatelji u detinjstvu, a kada se vratio, Piter je bio prvi koji mu je poželeo dobrodošlicu. Prijateljstvo je bilo dovoljno jako pa je uspelo da preživi i vreme i udaljenost.

Piter je sebi dao zadatak da se pozabavi Džastinovim ponašanjem i da ga uvede u društvo. Ispostavilo se da to zadatak koji od njega zahteva tako mnogo strpljenja i obzirnosti da bi to čak i za arhandela bilo previše.

„Ništa se nije dogodilo“, odgovorio je Džastin. „Na trenutak sam zaboravio da se ponašam u skladu sa društvenim pravilima igre, pa su morali da mi ukazu na to.“

„To nije odgovor na moje pitanje.“ Piter je požurio ka kočiji koja je upravo prolazila. „Još nije kasno. Šta ćemo?“

„Ja ću izaći na Alden skveru. Nisam raspoložen za društvo“.

Pit se namrštio. „Pa to je neka novina? Zaista se pitam šta se desilo unutra.“

Džastin je naslonio glavu na udoban naslon sedišta u kočiji i sklopio oči. „Našao sam je.“

Pit se u neverici nagnuo ka njemu. „Našao si je? Ženu koju tražiš od kada si došao?“

Džastin mu nije ispričao pojedinosti o Lejli, samo da je na putu upoznao ženu koju je u Londonu izgubio iz vida.

„Da.“

„I šta se dogodilo?“, Pit je nestrpljivo cipelom tapkao po podu kočije.

„Ništa. Pravi se da me ne poznaje.“

„Kako se zove?“

Džastin je otvorio oči. „To nije važno.“

„Ionako ću saznati, dakle, slobodno mi reci.“

„Onda saznaj.“ Morao je da osmisli neki plan, budući da nije imao nameru da dozvoli da Lejla tek tako ponovo nestane iz njegovog života.

* * *

Nakon besane noći, Džastin je narednog jutra stajao pred kućom u kojoj je, po njegovim izvorima, stanovala gospođa Dekster.

Batler je uzeo njegovu posetnicu i odveo ga u sobu za prijem gostiju. Ipak, ni gospođa Dekster ni Lejla nisu mu zabranile da ga pusti. Dobar znak, ukoliko jednostavno nisu zaboravile da mu ukazu na to.

Gospođa Dekster je otvorila vrata salona u koji gaje batler odveo. Izgledala je kao nordijska boginja, hladna i nepristupačna. Njen pogled gaje gotovo pretvorio u glečer pre nego što je otvorio usta.

Nije mu pružila ruku, pa mu nije preostalo ništa drugo osim da se nakloni. „Gospođo Dekster.“

„Zapanjena sam što se usuđujete da se pojavite u mojoj kući posle jučerašnjeg događaja. Pretpostavljam da želite da se izvinite.”

„I to, ali moje izvinjenje upućeno je pre svega vašoj drugarici, gospođo Dekster.”

„Ne verujem da Kejt želi da vas vidi.” Ne samo njen pogled već i glas bili su tako ledeni da se od njih čak i na prozorima hvatao mraz.

Kada bi ga izbacila, ne bi imao priliku da popriča s Lejlom. „Zavisi od toga hoću li pokušati. Kažite joj, molim vas, da sam došao da joj se izvinim zbog svog ponašanja i zato što sam je pomešao s nekim.”

Prošle noći odlučio je da prihvati Lejlinu igru i sačeka da vidi dokle će ga to odvesti. Možda će čitava ova šarada dobiti neki smisao kada pred sobom bude imao složene sve deliće.

Nije dozvolio sebi da pokaže osećanja, mirno je podnosio ćutnju i prodoran pogled gospođe Dekster. Ipak, pao mu je kamen sa srca kada je konačno izustila: „Videću želi li gospođa Daubridž da se sastane s vama.”

Napustila je prostoriju i ubrzo potom zaista se vratila s Lejlom. Čim ju je ugledao, Džastinu je srce brže zakucalo. Imala je na sebi jednostavnu zatvorenu haljinu boje slonove kosti. Neobavezno podignuta kosa naglašavala je njene pravilne crte lica i male bisere koji su joj sijali na ušima.

Prethodne večeri izgledala mu je kao oličenje mitske Venere. Koža poput somota, bujne obline, pune usne i lepo oblikovane ruke. Kao boginja koja uživa u pažnji smrtnika.

Sada je izgledala kao čovek, zapravo kao neko kome je dosadno i koje ljut, ali je još uvek čovek. Sabrao se i poklonio joj se. Kao ni gospoda Dekster, ni ona mu nije pružila ruku.

„Gospođo Daubridž, došao sam da vam se izvinim zbog jučerašnjeg ponašanja.”

Nepomično ga je gledala i bilo mu je teško da se ne udavi u dubinama ljubičastog mora njenih očiju.

„Gospođo Daubridž, kao što ste s pravom pretpostavili, ja sam vas zamenio s nekim. Poznavao sam ženu koja liči na vas i veoma sam se zaneo kad sam vas povezao s njom.”

Lejla ga je i dalje ćutke posmatrala, pa je nastavio: „Obradovao sam se, te sam stoga zaboravio sva pravila ponašanja koja sam s mukom sticao nakon zarobljeništva.”

„Obradovao?" Neverica u njenom glasu odala ju je pre nego što je nastavila: „Vaše... izjave, na meni nerazumljivom jeziku, nisu mi zvučale kao izraz radosti."

„Jesam, zaista sam osetio sreću, iako je ne mogu izraziti pravim recima", opušteno je odgovorio. „Ali, naravno, nije se odnosila na vas, gospođu Daubridž, te vas stoga molim da prihvatite moje izvinjenje."

Ispravila je leđa. „Prihvatam izvinjenje, gospodine Veksforde."

„Sada mi je lakše, gospođu Daubridž. Kako bih vam dokazao svoju iskrenost, smem li vas pozvati u šetnju Hajd parkom?"

Serena se nakašljala. „Mislim da to neće biti neophodno, lorde Veksforde. Uverene smo u vašu iskrenost. Nema tu šta više da se kaže. Zar ne, Kejt?"

„Slažem se s tobom, Serena. Gospodine Veksforde, hvala vam na poseti." Pružila mu je ruku i on ju je primakao usnama. Pritom se potrudio da ona vidi prsten sa ametistom koji je nosio na malom prstu. Kao što je i očekivao, ruka joj se skamenila u njegovoj. Ako mu je bio potreban još neki dokaz, sad gaje dobio.

„Gospodo Daubridž, hvala vam što ste me primili. Možda ćemo se ponovo sresti." Pustio joj je ruku i obratio se Sereni, koja je već pozvala batlera. „Gospođu Dekster, vaš odani sluga."

Ne okrećući se, Džastin je napustio prostoriju i sledio batlera do izlaza. Nije proteklo onako kako je zamislio, ali Lejla je znala da on neće tako lako odustati.

Seo je u kočiju i čekao. Nakon otprilike pola sata pronašao je ono što je tražio. Kada je Džastin zazviždao s dva prsta, momčić, koji je bezvoljno šutirao kamenčić, okrenuo se. Polako mu je prišao. „Mali, kako se zoveš?"

Dečak je držao ruke u džepovima otrcanih pantalona. Tragovi prljavštine na licu odavali su da nije skoro video ni vodu ni sapun.

„Džimi."

„Džimi. Dobro. Jesi li raspoložen da zaradiš u narednih nekoliko dana?", upitao ga je Džastin. „Zavisi, gospon", prošaputao je.

„Tamo, u kući preko puta, stanuje gospođa Dekster. Hoću da znam gde uveče izlazi. Hoćeš li moći to da saznaš, a onda mi javiš?"

„Zavisi", ponovio je dečak.

Džastin je potražio novčić. „Vidi. Ako saznaš, dobićeš još jedan, a ako gospođa zaista bude tamo gde mi kažeš, daću ti još više. Jesmo li sklopili posao, Džimi?”

Dečak je klimnuo glavom. „Gde ću vas naći, gospon?”

„Beril Hol na Alden skveru. Ja sam markiz Veksford.”

„Doći ću tamo čim nešto saznam, lorde Veksforde”, rekao je dečak, stavio novčić u džep pohabanog kaputića i otišao.

Džastin je gledao za njim, a zatim je kočijašu dao znak da krene.

* * *

Kada je uveče istog dana stajao u balskoj dvorani erla Komdena, Džastinu je prvi put bilo žao što nije poslušao Pita i uzeo časove plesa. Lejla je s nekoliko udvarača spretno kružila plesnim podijumom i očigledno se odlično zabavljala - kao i gospođa Dekster.

Do sada nije obraćala pažnju na njega, ako izuzmemo hladno pozdravljanje klimanjem glave. A njegovo strpljenje bližilo se kraju. Uzeo je čašu s poslužavnika koji je nosio jedan sluga i, kada se ples završio, prišao je Lejli. Ona je upravo sela na jednu raskošnu stolicu i hladila se lepezom. „Gospođo Daubridž, izgleda da ste se pregrejali. Dozvolite da vas ponudim osveženjem.”

Pogledala gaje, a osmeh je nestao s njenog lica. Skoro je već pomislio da će odbiti, ali ipak je posegnula za čašom.

„Hvala vam, lorde Veksforde”, otpila je malo šampanjca. „Vi ne plešete?”

„Nisam imao priliku da naučim. U zarobljeništvu nisam mogao da uzimam časove plesa. A kada sam stigao u London, bio sam prezauzet da bih se time bavio.”

Samo je klimnula glavom, nije nameravala da se dalje raspituje o pojedinostima. Dobro, ne mora.

„Sigurno je za vas bio veliki gubitak kada ste izgubili gospodina Daubridža.” Njegov glas nije odavao znatiželju.

Okretala je čašu u rukama prekrivenim rukavicama. „Jeste, zaista je bio. Biće mi potrebno još mnogo vremena dok ne prikupim snagu da se nosim sa tim gubitkom”, odgovorila je mirno, ali ga nije gledala.

„U tome vas sasvim razumem”, odgovorio je. „I ja sam nekoga izgubio. Nikada neću zaboraviti bol koji sam osetio kada sam iznenada ostao sam.”

Obrazi su joj se zacrveneli i brzo je ispila čašu. „Obećala sam sledeći ples vikontu Ravenharstu, koji upravo stiže. Izvinite...”

Htela je da ode, ali držao ju je za ruku čvrsto i gledao je u oči. „Čekaću, gospođo Daubridž. Nije bitno koliko dugo.”

Vena na vratu joj je bubnjala tako snažno daje bilo nemoguće da on to ne uoči. Neka divlja sreća ga je obuzela. Šta god nameravala, nije bila ravnodušna.

Pustio joj je ruku i u naletu ljubomore posmatrao Ravenharsta kako je vodi prema podijumu. Stali su pored gospođe Dekster, čiji je partner bio lord Ivo Šeridan, hedonista dobrog izgleda, premazan svim bojama, koji je bio na lošem glasu zbog sklonosti ka kockanju i lepim ženama.

Kada je počela muzika, Džastin je ustao i sakrio se iza bujnog buketa cveća. Nakon plesa, Ravenharst se naklonio kao pravi kavaljer i otpratio Lejlu do mesta gde je sedela. Džastin je zadovoljno primetio da ona pogledom traži njega. Čak i kad je gospoda Dekster sela pored nje, nastavila je da kruži pogledom po prostoriji.

Džastin se nasmešio i zaključio da je došao trenutak da napusti proslavu.

Serena je sklonila loknu sa oznojenog lica i sela pored Kejt. „Šta je hteo Veksford? Da se još jednom izvini?”, pitala je raspoloženo.

Kejt je slegnula ramenima. „Da razgovara, ništa posebno.”

„Volela bih da mi konačno kažeš istinu”, odgovorila je Serena i uzela čašu koju joj je doneo lord Šeridan. Njegovo prisustvo ograničilo je razgovor na neobavezne teme.

Kejt je s velikim zanimanjem posmatrala kako Serena koketira sa Šeridanom. Pokreti i pogledi bili su vatreni, a borba recima dvosmisljena. Nijedno od njih nije obraćalo pažnju na nju. *Nikada neću zaboraviti bol koji sam osetio kada sam iznenada ostao sam.* Sećala se i njegovih uvreda ispunjenih mržnjom od pre neko veče. Jesu li bile uzrokovane bolom? Ili ipak samo povredjenim ponosom?

Uprkos tome tražio je njenu blizinu. Najpre da bi se izvinio, a potom i da bi je naveo na razmišljanje o onome što je po svaku cenu želela da zaboravi.

Tokom čitave večeri osećala je njegov pogled, znala je da je posmatra dok pleše. U svakom atomu njenog tela budilo se sećanje

na njegova milovanja. Na njegove usne na njenim grudima, na njegove ruke na njenoj koži, na čvrst ud koji je tako često prodirao u nju dok se ne bi raspukla od uzbuđenja...

To što je otišao bez pozdrava, bez reči, trebalo bi da joj bude olakšanje, ali daje ostao, ona bi tražila i našla neki razlog da mu se približi. Međutim, kako da mu objasni šta se dogodilo? Zašto ga je slagala i napustila? Zašto je oklevala da prizna da ga poznaje?

„To je on“, Serenin glas prekinuo je njene misli.

„Ko je šta?“, pitala je Kejt rastrojeno.

„Lord Šeridan će biti moj ljubavnik“, zaključila je Serena. „Mlad je, izgleda proketo dobro i zna kako da usreći damu. I unutar i izvan spavaće sobe. I ne želi da se vezuje. Jednostavno je savršen.“

„Ako ti tako kažeš.“ Kejt je pokušala da se nasmeje, mada joj nije uspelo. Nije mogla da se pravi da je oduševljena. „Hoćeš li otići s njim?“

„Večeras?“, Serena se smejala. „Ne, neka se malo krčka. Mada nije teško da ga držim na odstojanju. Njegove usne su pravo iskušenje.“ Namerno je naglašeno uzdahnula i olizala usne. „Kažu da je staklena bašta neobična, možda zamolim Iva da mi se pridruži u obilasku.“

Pošto je Kejt ćutala, Serena se namrštila. „Nije ni Ravenharst loš, slažeš li se sa mnom? A pleše kao da čitavog života nije radio ništa drugo.“

„Tu si u pravu.“ Kejt je gledala otmenog, mladog čoveka koji joj je s druge strane dvorane slao vrele poglede dok je razgovarao s nekim poznanikom.

„Nerado bih te ostavila samu dok seja zabavljam“, nastavila je Serena.

Kejt se trgla. Samu. Ponovo se vratilo sećanje na Džastinove reči. Nakašljala se. „Ne brini, dobro mi je. Ravenharst je upravo krenuo ka nama.“

„Onda ne želim više da smetam.“ Serena je graciozno ustala i pitala lorda Ravenharsta. „Da ne znate slučajno put do staklene bašte?“

Dvadeseto poglavlje

„Sigurno se ne varaš?“, Džastin je gledao Džimija u neverici.

„Gospon, nijednom se nisam prevario u poslednje dve nedelje“, odgovorio je Džimi ponosno dok je pohlepno posmatrao novčanicu u Džastinovoj ruci. „Uvek su bile tamo gde sam vam rekao da će biti.“

Bio je u pravu. Džastin je spustio novčić u Džimijevu ruku. „Dobro. Vidimo se sutra.“

Dečak je stavio novčić u džep, prenaplašeno se poklonio i uz zviždukanje napustio prostoriju.

Džastin je ustao sa svog mesta iza pisaćeg stola i prišao prozoru. Nakon što su sa lordom Šeridanom i lordom Ravenharstom posetile pozorište *Drari Lejn*, gospođa Dekster i gospođa Daubridž naumile su da posete dvorac *Dilajla*.

Džastin je osetio kako ga obliva hladan znoj. Proteklih dana se čas više, čas manje podsmevao Ravenharstovim pokušajima da osvoji Lejlu. Ona nije želela šarmantnog plesača. Video je to u svakom njenom pokretu i pogledu upućenom ovom čoveku. Što nije obavezno značilo da želi Džastina. Bilo kako bilo, on nije smatrao da Ravenharst može da ugrozi njegov odnos sa Lejlom.

A opet, ako je tačno da ona u njegovoj pratnji odlazi u dvorac *Dilajla*, onda je on morao da nešto da preduzme. Čak je i do njega za to kratko vreme koje je proveo u Londonu stigao glas koji je kružio o toj kući. Jednostavno rečeno, to je bilo mesto gde žene diskretno pronalaze zabavu. S pratiocima s kojima su došle ili s muškarcima koji su došli u *Dilajlu* zato što im je to bilo draže od odlaska u neku običnu javnu kuću. Ali uvek je žena bila ta koja odlučuje s kim će otići u raskošne odaje. Većina gostiju u *Dilajli* nosila je maske, mada to nije bilo obavezno, budući da su se ionako svi poznavali.

Džastin se naslonio na prozor. Prethodne dve nedelje nije radio ništa drugo osim što se pojavljivao na mestima gde je i ona odlazila. Malo neobaveznog razgovora, nekoliko nebitnih rečenica koje su možda ipak imale i neko dublje značenje. To je bilo sve. Ni na koji način je nije bio nasrtljiv, samo je želeo da ona zna da je tu. Da će je čekati, kao što je i obećao.

Ali neće dopustiti da se - iz kojih god razloga - zabavlja sa Ravenharstom u *Dilajli* - i to na jedini način na koji je to tamo uopšte moguće.

Vreme je u iščekivanju te večeri prolazilo veoma sporo. Džastin je pomišljao da ode u pozorište, ali je odustao. Nije mu bilo teško da izazove skandal - što bi se sigurno desilo ako bi došlo do svađe sa Ravenharstom, ali nije želeo Lejlu da dovodi u nezgodan položaj. Dakle, samo će kasno uveče otići u dvorac *Dilajla*.

Nakon što je stavio svoju posetnicu na srebrni poslužavnik koji je nosio sluga u livreji, pustili su ga unutra. Žena odevena u crnu svilu pročitala je naglas njegovo ime, odmerila ga od glave do pete i klimnula glavom. „Dobrodošli, gospodine. Želim vam ugodno veče.” Usne namazane crvenim ružem razvukla je u osmeh i vezala mu žutu svilenu maramu oko desne nadlaktice. „To je vaš znak raspoznavanja.” Pre nego što je uspeo još nešto da pita, odvela ga je dalje i pružila mu crnu satensku masku sa somotskim vezicama.

Salon je ličio na balsku dvoranu. U jednom uglu čovek je svirao klavir, u drugom su se delila pića. Više grupica elegantno odevenih muškaraca stajalo je naokolo i razgovaralo prigušenim glasom. Samo neki od njih nosili su maske, ali svi su imali oko ruku zavezane raznobojne svilene marame.

Džastin se poslužio čašom viskija i posmatrao šta se događa oko njega. Paževi obučeni u smaragdnozelene sakoe i pan-talone do kolena boje slonovače, kretali su se između muškaraca i uz blagi naklon pružali kartice jednom ili drugom.

Jedan od njih stavio je karticu u džep i okrenuo se ka vratima. Džastinu je jedan paž potvrdio slutnju o svrsi ove procedure.

U slikama na zidu nalazile su se rupice kroz koje su žene mogle da gledaju pre nego što izaberu, da posmatraju muškarce u susednoj prostoriji. Paž bi izabraniku, koga bi prepoznao po boji svilene marame, doneo karticu s brojem sobe u kojoj će ga čekati žena.

Džastin je vrteo čašu među prstima. Nikada nije dolazio ovde, dakle, nije imao predstavu o tome na koji način se događaji ovde odvijaju. A sada, kada je znao, tek nije imao ideju kako će sprečiti da se Lejla povuče s Ravenharstom u jednu od odaja. Džastinu bi bilo zabavno da ga prati i udari, ali posledica toga verovatno bi bila zabrana pristupa u ovu kuću.

Neodlučno je tumarao dvoranom i gledao oko sebe, ali među prisutnima nije video ni Ravenharsta ni Šeridana. Možda nisu ni došli, možda se Džimi prevario. Upravo je hteo je da sedne u jednu naslonjaču, kada je paž stao ispred njega.

Džastinu se nakostrešila kosa na glavi. O tome nije razmišljao. Naravno da ga je mogla odabrati bilo koja žena koja je gledala u dvoranu kroz rupice na zidu. A odbijanje verovatno nije dolazilo u obzir.

Paž mu je pružio karticu i Džastin ju je uzeo. Na njoj se nalazila krasnopisom ispisana sedmica. „U potkrovlju desno“, promrmljao je paž.

„Čekaj“, pribrano je rekao Džastin. „Pokaži mi put.“

Pošao je za mladićem u zelenoj livreji i izašao iz salona, a čim su stigli u foaje, uhvatio gaje za rame. „Kaži mi šta da radim, ako dama nije... nije po mom ukusu?“

Pažev izraz lica nije se promenio. „Naravno da možete otići, gospodine, ali tako nešto ovde nije uobičajeno.“

Džastin je nečujno opsovao. „Čekam gospođu Daubridž. Da li je već stigla?“

Mladićevo lice postalo je - ako je to uopšte bilo moguće - još bezličnije. „Gospodine, imena mi nisu poznata. Čak ni vaše.“

Džastin je odustao. Neka bude. Izmisliće neki dobar razlog gospođi u sobi broj sedam, kako bi se izvukao. Dok se penjao uz stepenice, pričvrstio je masku.

Nakon što je poslednji put duboko uzdahnuo, pokucao je na vrata i ušao. U sobi je bilo polumračno, osvetljavale su je samo tri svece. Spazio je brokatne zavese u toplom, zlatnom tonu, a rezbarije na drvenom krevetu i okvir velikog ogledala takođe su bili zagasitozlatni. Druga boja koja se isticala bila je boja slonove kosti.

Krajičkom oka opazio je kretanje u sobi, iz senke su se nazirali obrisi. Svila je tiho šuškala. Džastin je stajao nepomično i gledao ženu. I ona je nosila masku. Ipak, odmah ju je poznao. Dlanovi su mu se znojili, grlo sušilo.

„Nema pitanja i nema imena. Takav je ovde običaj.“ Njen glas milovao je njegovu čula. Gledao je u dekolte crvene haljine koja je još snažnije isticala sjaj njene bele kože.

„Zašto ja, a ne Ra...“

Pokretom brzim kao munja stala je ispred njega i položila mu prst na usne. „Nema pitanja. Takav je ovde običaj.”

Potresenost koju je njen dodir izazvao, uništio je u njemu svaku jasnu misao, „Lejla...”, promrmljao je nesigurno.

„Ja nisam Lejla”, izgovorila je s gorčinom u glasu, a zatim se okrenula.

Bez razmišljanja, uhvatio ju je za ruku i privukao je k sebi. „O, jesi, večeras si Lejla.”

Podigla je glavu. Oči su joj iza maske svetlucale kao da zadržavaju suze.

Zadržao je dah. „Ko god da si, večeras si Lejla. Samo za mene.”

„Voleo si je, tu Lejlu?”

„Volim je.” Stavio joj je ruke oko struka i čvrsto je zagrlio. „Večeras.”

Zauvek, hteo je da vikne. Ali iimesto toga spustio je glavu. „Večeras.” Onda ju je poljubio. Usne su joj bile tako meke, baš kao što je pamtio. Usta su joj imala i sladak i ljut ukus. Bilo je kao da se vratio kući.

Vratio se kući.

Prstima je kružila po njegovoj kosi. Prislonila je grudi uz njega, a stomakom je pritiskala njegovu čvrstu muškost. Teško je disao, ipak se odvojio od nje i podigao ruke da skine masku.

Lejla mu je zadržala ruku. „Neka. Ostavi je. Pusti da ova opsena bude savršena.”

Nije mu se dopalo, ali je pristao. „Kako hoćeš, Lejla.”

Bez reči mu je otkopčavala prsluk i pantalone. Potom je položila dlanove na njegove grudi i raširila prste. Polako i sa uživanjem milovala mu je kožu. Sav se naježio, nije to mogao da prikrije.

Podigao je ruke i izvukao joj šnalu iz kose. Krupni, sjajni pramenovi pali su joj na ramena. Napukao je njegov osećaj da vlada sobom i lomio se sve dok se naposletku nije urušio kao nekakva kula od karata.

Svukao joj je haljinu s ramena ne obazirući se pritom da li će je pocepati po šavovima, spuštao ju je preko kukova sve dok nije pala na pod. Kad se ponovo uspravio, iz korseta joj je oslobodio grudi. Pogled na izdignute tamnoružičaste vrhove oduzeo mu je i ono malo preostalog razuma. Povio se, sisao joj bradavice i vrteo ih palcem i kažiprstom. Mrzeo je taj kruti korset koji je krio njeno telo, ali nije

imao ni nož, a ni strpljenja da odvezuje vezice na leđima. Ruke su mu klizile preko njenih kukova i zaustavile se na zadnjici. Stisnuo je čvrsto meso, masirao ga i, kao slučajno, ušao u uzan procep koji je razdvajao dve obline. Opijenost koja gaje obuzela dovela ga je do besa. Jednim trzajem ju je privio k sebi i pohotnim, kružnim pokretima trljao je o svoj ud.

Njeni nokti su ga golicali i zarivali mu se u leđa. Već odavno su mu sako i košulja bili na podu. Teško je disala kada je upotrebio zube da joj draži bradavice i izvijala je leđa ne bi li mu se približila.

Čekao je da ga zaustavi, da ga odgurne, da vikne, pokupi odeću i pobegne. Ali umesto toga, zgrabila ga je za kosu, privukla ga k sebi i tako duboko i požudno ga poljubila da je mislio da će izgoreti.

Kada je prestala, podigao ju je i bacio na krevet. Dok je skidao pantalone, gledala ga je sa osmehom sfinge i nepristojno se i izazivački protezala na svetlucavoj plahti. Raširila je noge i ruka joj je skliznula između njih. Nije više bila bez dlaka, već prekrivena gustim, crnim kovrdžama, koje su dodatno isticale crvenkasto meso njenog blago otvorenog proreza.

Konačno se oslobodio ne samo pantalona već i cipela. Kleknuo je između njenih nogu i još ih više raširio. Čula su mu se uzbudila od njenog mirisa, a žudnja je rasla do neslućenih razmera. Pošto je ispustio promukao glas, pritisnuo je usne na vrelo meso i sisao joj klitoris. Izvijala je leđa i podizala kukove kako bi mu se primakla još bliže.

Dok je kružio jezikom po njenom napupelom biseru, stavio je u nju dva prsta i gurao ih unutra sporim, laganim pokretima. Ona je zarila ruke u njegovu kosu kako bi mu zadržala glavu među nogama. Kad je konačno svršila, tako snažno gaje povukla da mu se činilo da mu koža glave gori.

I dalje ju je lizao, ali pre nego što su njeni trzaji sasvim prestali, ustao je. Jednim jedinim pokretom zario se u nju do kraja. Njeno telo mu je poželelo dobrodošlicu i obavilo ga poput tople svile. Sklopljenih očiju nastavio je da prodire. Milovala gaje i grlila. „Tako si lep“, promuklo je šaputala. „I tako nestvaran, sasvim si nestvaran.“

Njene reči su mu oduzele i ono malo preostalog razuma. Jenjavao je bes podstaknut ogromnom žudnjom, otvorio je oči da bi je video. Kosa joj je bila poput crnog mastila prosutog po jastuku. Tamne i

sanjive oči svetlucale su kroz prorez maske u obliku polumeseca. Usne natekle od poljubaca ličile su na nekakvo voće kome se teško može odoleti. Pogled mu se zadržao na predivnom prelazu između njenog vrata i ramena, na nežnoj ključnoj kosti, a zaustavio se na mladežu na desnoj dojci.

Polako se nadvio nad njom i ustima joj pomilovao usne. „Tako si mi nedostajala, skoro sam poludeo od pomisli da te nikada više neću videti.”

Zagrlila ga je i privukla k sebi. „Hoću da te osetim, na svakom deliću svoje kože. I ispod nje.”

Džastin je prslonio lice na njen vrat, a prste je zario u njenu svilenu kosu. Mirisala je na jasmin i Lejlu, poznat miris koji ga još uvek uzbuđuje. Kada je duboko udahnuo, delovi korseta su mu pritiskali stomak, pa je nevoljno ustao.

„Mrzim tu stvar”, promrmljao je. „I skinuću je. Odmah.”

Nije se bunila, samo je uzdahnula kad je ustao s nje. Puls mu se ubrzao od načina na koji je gledala njegovu čvrstu, vlažnu batinu i pritom oblizivala usne.

„Okreni se”, rekao je odsečnije nego što je nameravao.

Legla je na stomak i oslonila se na laktove. Neobično se obradovao prizoru njene čvrste, oble zadnjice i s teškom mukom je odlagao svoju nameru. Namrgodio se i već je zažalio što je tako odlučno najavio da želi da joj skine korset, a pri tome nije imao ni najmanju predstavu kako to da učini. Gledao je vezice i ušice i da je imao nož pri ruci, ne bi bilo teško, ali nije imao ni nož ni ideju šta da uradi.

Kleknuo je preko nje i sklonio joj kosu u stranu. Konačno, spazio je da korset na vrhu može da se odveže. Povukao je vezicu i, na svoje olakšanje, video je kako počinje da popušta. Na koži je imala tragove korseta. Vrhovima prstiju prelazio je preko zgužvane kože. „Pa to je varvarski.”

Pogledala ga je preko ramena. „Više od toga nego držati nekog deset godina u samici?”

Podigao je glavu i pogledao je. Kada je shvatila da se nepovratno odala, stisnula je usne.

„Skinu masku”, naredio je. „Više ti nije potrebna.”

Lejla se blago uspravila dok joj je Džastin i dalje odvezivao korset. Zvukkoji se pritom čuo u tišini ličio je na udare bičem.

Nakon oklevanja, konačno je odložila masku na jastuk. „Jednostavnije je kada postoji nešto iza čega se možeš sakriti.“

„Pa ti to još uvek radiš.“

Spustila je glavu. „Šta želiš da znaš?“

„Istinu.“

„Istina zavisi od viđenja posmatrača.“

„Onda mi ispričaj svoje viđenje.“ Konačno ju je oslobodio korseta. Delovi su popadali po krevetu i gledao joj je gola leđa. Bez razmišljanja, počeo je da miluje zgužvanu kožu.

„A odakle da počnem?“ Nije se moglo prečuti očajanje u njenom glasu.

„Šta se desilo sa našim detetom?“ Noćima ju je video kako leži u sopstvenoj krvi, u zagušljivoj sobi u kojoj se babica muči da je oslobodi neželjenog tereta. Ili izgadnelu na ulicama sa stomakom do zuba. Ili u bordelu gde ispunjava želje mušterija sa posebnim sklonostima.

„Nije bilo deteta“, tiho je rekla. „Prevarila sam se kad sam pomislila da sam trudna. Prokrvarila sam onog dana kad smo stigli u London. Zato i nije bilo razloga da ostanem s tobom.“

„Dakle, jednostavno si otišla bez reči.“ Uspravio se, a onda je ponovo legao pored nje.

Ona je i dalje zurila u jastuk. „Nije više bilo šta da se kaže. Ja sam ispunila svoj deo dogovora. Ti si za svoje ćutanje dobio ono što si želeo.“

„Jesam li?“

Da, jesi.“ Sad se okrenula ka njemu. „A sudeći po onom što sam čula, nisi traćio noći da usavršiš ono što sam te naučila.“

Kosa joj je prekrivala grudi. Podigla je ruku da namesti kosu i pritom otkrila ružičastu bradavicu.

„Koliko ih je bilo posle mene?“ Glas joj je neprimetno podrhtavao, ali ipak mu to nije promaklo.

„Ne bi mi verovala“, odgovorio je.

Uzela gaje za ruku i čvrsto je držala. „Zavisi, pokušaj.“

Uporno ga je gledala, a on se, kao i uvek, gubio u ljubičastim dubinama. „Nijedna.“

„Nijedna?“, ponovila je u neverici. „Ali priča se da si proveo više noći u gradskim bordelima nego u sopstvenoj kući.“

„To ne mogu da poreknem.“ Izvukao je ruku iz njene. „A ipak sam spavao samo s jednom ženom tokom celog svog života. Sa ženom s kojom želim da se oženim, s kojom želim da imam decu.“

Gledala ga je kao da ništa ne razume, a on više nije mogao da priguši osmeh. „Tebe sam tražio, Lejla. Mislio sam da si završila u bordelu. Zato sam tamo odlazio, a kako bih izbegao neprijatna pitanja, ostajao bih da prespavam. Uglavnom sam.“

„Tražio si me po londonskim bordelima?“

„Da.“ Nije se više smejaio. „Tražio sam te i u krčmama i pabovima, prevrnuo sam skoro svaki kamen u Londonu ne bih li te našao. Konačno, nisam mogao ni da pretpostavim da ti nisi osmanska robinja nego udovica britanskog lorda.“ Spustila je glavu. „Nisam.“

„Još jedna laž? Snalaziš li se među svim tim lažima? Znaš li uopšte više šta je istina?“

„Da, znam“, ponosno je rekla i stisnula usne. „Onda, hajde da je čujem.“

Dvadeset prvo poglavlje

Kejt ga je gledala. I on je skinuo masku, a njoj nije promaklo da, čak i u ovom trenutku, primeti kako su besprekorne crte njegovog lica. Pod svetlošću sveca nazirali su se obrisi njegovog lica, izgledao je kao neki zemaljski anđeo.

U međuvremenu je upoznala nekoliko plavokosih muškaraca svetle puti, ali nijedan nije bio kao Džastin. Čim je čula Serenin naum da posete ovo mesto, setila se njega. I svih razumnih, pametnih razloga koje mora da odbaci jer će je sprečiti da ostvari svoju zamisao: da bude još jednom s njim, da oseti njegovo telo na svom. Nadala se da neće morati da izgovori sva objašnjenja koja mu duguje. U svakom slučaju, sve vreme je prihvatao njenu igru i učestvovao u njoj. Očigledno neće tako lako odustati od nje.

„Zovem se Ketrin Tregart, unuka sam šestog erla Rosklifa“, počela je nakon dubokog uzdaha. „Kada sam imala devet godina, tata, mama i ja otišli smo u Rim. Moj tata je tamo bio ambasador. A majka se zaljubila u pašu Ahmeta. Jedne noći tajno je pobegla sa njim, i on nas je poveo u Aleksandretu, u svoju palatu, u svoj harem.“

Bolna sećanja su se vratila, mada ih je vreme ublažilo. „U početku je sve bilo divno. Paša je obožavao moju majku, a ona je sanjala da će postati njegova kaduna, da će joj on dopustiti da mu rodi decu.“ Uzdahnula je. „Paša, međutim, nije učinio ni jedno ni drugo. Ubrzo se zasitio moje majke, iako se ona svojski trudila da se uklopi u harem i da vodi život osmanske žene. Čak je odbacila svoje ime, a i meni je dala novo: Lejla. Pošto je paša više nije pozivao kod sebe, mama je postala potištena. Jedino što ju je održavalo u životu bila je nada da će jednom povratiti njegovu ljubav.“

„Kako bi to bilo moguće?“, zamišljeno se pitao Džastin.

Na Kejtinom licu ocrtavala se tuga, iako je ona pokušavala daje prikrije. „Preko mene. Kad god je to bilo moguće, predstavljala me je paši. Pričala mi je bajke o njemu i u mene usadila svoj san o sreći: da jednog dana postanem pašina žena i majka budućeg paše. Zato me je i odgajila uz pomoć Džamile, vladarke harema. Smisao mog postojanja bio je usmeren na tu jednu noć kada će me paša pozvati kod sebe. One bi se pobrinule da se dobro priprelim i želele su jedino da ispunim svoju svrhu, a to je da budem žena. Na kraju su

me dovele do toga da se i sama zaljubim u sliku koju sam imala o paši Ahmetu."

Kejt je žmirkala i posmatrala ga kroz trepavice dok se on igrao njenom kosom. „Prva noć, noć kada mi je oduzeo nevinost, bila je dobra, jer nije bio grub, već se i sam zabavljao i želeo da iskusi sve ono što me je Džamila naučila. I naredni susreti protekli su na njegovo - i moje - zadovoljstvo. U svakom slučaju, već posle nekoliko nedelja sve se stišalo; druga devojka pobudila je njegovo zanimanje, a ja sam utonula u haremski zaborav." Sklopila je oči i prikupila snagu da izgovori i poslednju istinu. „Nisam umela da ga vežem za sebe. Ništa na meni nije bilo tako izvanredno, tako poželjno da bi mi podario viši položaj u strogoj haremskoj hijerarhiji. Gotovo sam umrla od očajanja kada sam shvatila da me može zadesiti majčina sudbina i da neću biti ništa više od robinje. Tek mnogo kasnije saznala sam da paša nije voleo nevernike, i daje zato bilo velikodušno od njega već samo to što nas je zadržao u haremu umesto da nas je izbacio nakon što je dobio šta je hteo. „Zato si pobjegla."

Kejt je polako klimnula glavom. Pravi razlozi nisu imali veze s tim, a ona se već dovoljno ponizila pred njim.

„I zašto mi ništa od toga nisi rekla?"

Uzdahnula je. „Nisam znala šta će me čekati u Londonu. I...", zastala je i razmislila, ali nije našla blaže reči za ono što je morala da kaže. „Želela sam konačno da budem slobodna. Nisam htela da jedan zatvor zamenim drugim."

„Moja prosidba je za tebe predstavljala zatvor? Doživotnu robiju?"

„Brak je za mene značio ponovnu zavisnost. Mislila sam da mogu sama, da mogu da živim kako želim i da nikome ne moram da polažem račune. Ali, naravno, sve je ispalo drugačije", zaključila je s gorčinom. „I danas sam više nego ikad zavisna od jedne osobe."

„Od Serene?"

Kejt je klimnula glavom. „Da. Pomogla mi je da napustim pakao u kome sam se našla kad sam pobjegla iz Hajden Manora. Hvala joj zbog toga."

„Šta se tačno dogodilo?"

„Deda mi je ukrao nakit koji sam dobila od paše, uz pomoć kog sam se nadala da ću stvoriti život kakav mi se dopada. Ali, ni to nije bilo

dovoljno, već je hteo i da me proda jednom od svojih poznanika. Pošto sam odbila da se udam za njega, pretio je da će me isključiti iz nasledstva i odreći me se. Serena me je primila. Iako su muškarci iz dedinog okruženja počeli njoj da prete. Mada mi ona sama nikada nije rekla ništa o tome, primetila sam neke čudne događaje. Osim toga, prilično smo iznenada došle u London. Njena ideja bila je da me predstavi kao svoju drugaricu, a jedino sam kao udovica mogla da uživam istu slobodu kakvu ona uživa." „I ona je ovde?"

„Da. Ona je čula za *Dilajlu*, a pošto joj je Ivo u međuvremenu dosadio, htela je ovde da potraži nekog. Nije mi preostalo ništa drugo nego da je pratim", zaključila je.

„Dakle, i tebi je Ravenharst već dosadio?" Prstima joj je milovao ramena.

„Nije mi ni prišao tako blizu da bi mogao da mi dosadi. Ali sigurno to i sam znaš", dodala je. „Kao što znaš gde sam svako veče."

„Da li si zato pošla sa Serenom?", pitao je glasom mekim kao tamni somot. „Jer si znala da ću biti ovde?"

„Da." Nije više želela da laže i nije više želela da se pravi da je ravnodušna. „To što sam te videla, što sam s tobom iz večeri u veče razgovarala o beznačajnim temama koje se ovde smatraju prigodnim u kulturnim razgovorima, bilo je pravo mučenje."

Oči su mu zasjale. „Nadao sam se da tako osećaš."

„Da, tako sam razmišljala. To je prilično svirepa taktika. Tome te ja nisam naučila."

„Nisi, ali imao sam priliku da nekoliko nedelja posmatram ovdašnje rituale udvaranja. Ne sviđaju mi se, ali pomislio sam da me mogu dovesti do toga da se ne osećam kao neželjeni deo tvoje prošlosti."

„To nikada nisam mislila. U svakom slučaju pre bih pocepala odeću sa sebe, nego što bih se pretvarala da uživam u raspravi o nekoj neuspeloj operskoj predstavi."

„Znači li to da sam ti nedostajao?" Govorio je bez daha, a Kejt je krv sve brže strujala kroz vene.

Nedostajao. Reči nisu mogle da opišu šta je osećala. „Nije prošao ni dan da nisam mislila na tebe. Nijedna noć u kojoj nisam čeznula za tobom."

„Tome sam se nadao, ali odluka je bila tvoja."

„I ja sam odlučila."

„Kejt...“, počeo je i zatvorio oči.

„Reci još jednom“, zamolila gaje šapatom. Sva njena čula osećala su uzbuđenje svaki put kada bi čula kako izgovara njeno ime.

„Kejt“, ponovio je i privukao je k sebi. Osetila je njegovo golo telo na svojoj koži, njene čvrste bradavice trljale su njegovu nadlakticu, a na svojoj butini osetila je njegov čvrst ud.

Toliko ga je uzбудila da je gotovo sam od sebe skliznuo između njenih raširenih nogu. Za razliku od prvog puta, uranjao je u nju tako polako da je ona izgarala od čežnje. Njeno dugo stenjanje mešalo se s njegovim, a kad je konačno potpuno prodro u nju, obgrlila gaje nogama oko kukova.

On se podbočio na laktove, ali umesto da se kreće, ljubio ju je tako strasno i duboko da je tonula u purpurno more strasti. Kad je konačno počeo da ulazi u nju, da je ispunjava, kao davljenik se zakačila za njega. U njoj su divljala nepoznata osećanja. Obuzeta njima, prislonila je glavu uz njegov vrat. Šaputao joj je promuklim glasom na uho nežnosti na oba jezika, sjedinjavao ih u jednu zazivajuću mantru koja je uvek iznova prekidana dubokim uzdasima. Svaki živac u njoj odazivao mu se, pozivao ga i podsticao ga da daje sve više.

A on joj se pokoravao sve dok nije doživela vrhunac koji ju je preplavio silinom požara. Telo joj se divlje trzalo, nokte je zarila u Džastinovo meso, a onda je sve oko nje postalo crno.

Kad je ponovo otvorila oči, još se osećala omamljeno. Grlo joj je gorelo, a mišići su joj bili mlitavi. Iznemoglo je okrenula glavu.

Džastin ju je, naslonjen na lakat, namršteno posmatrao. Izgledao je zabrinuto. „Sve u redu? Bila si gotovo... bez svesti. Jesam li... preterao?“, nesigurno je upitao.

Kejt se nasmešila. „Ne, uopšte. Samo...“ Duboko je uzdahnula. „Tako si... tako... Kad vodiš ljubav, ni za šta drugo nema prostora. Uzimaš sve i daješ sve. Ti si neverovatan čovek, Džastine Grenvile.“

Napetost je nestala s njegovog lica. „Kejt, ti si ta koja u meni podstičeš ono najbolje. Ti si žena koja zaslužuje sve što mogu da joj dam. I više od toga.“ Uzeo ju je za ruku i poljubio joj svaki prst ponaosob. „A sad? Hoće li se nešto promeniti ili ćemo ostati na sporadičnim susretima u javnosti i ćaskanju o neobaveznim temama?“

Kejt je gledala njegovu zlatnu, svetlucavu kosu. Nije razmišljala o budućnosti i nije znala odgovor na njegovo pitanje. Znala je samo da joj ova noć neće biti dovoljna. On, međutim, nije ponovio svoju ponudu, što je i nije posebno iznenadilo, kada se uzme u obzir činjenica da je on markiz od Veksforda. Osim toga bilo je sasvim jasno da je svojim lažima zloupotrebila njegovo poverenje i povredila mu ponos.

Kejt se nakašljala. Nije bilo svrhe žaliti za prošlošću. „Ne verujem da će mi biti dovoljno da te tu i tamo srećem i da prozborimo tek pokoju reč“, polako je rekla.

Podigao je glavu i gledao je. Njegov izraz lica nije otkrivao šta misli. „Drago mi je što se slažemo u vezi sa tim.“

Oblizala je usne. „Ne bih imala ništa protiv da ti budem ljubavnica, čak javno. Pošto sam udovica, niko se zbog toga neće uzbuđivati.“

„Dobro. Kako ti želiš, Kejt.“

Na tren ju je zbolelo što je tako brzo pristao. Ali šta bi više mogla da očekuje? Biće s njim kad hoće i koliko hoće. To će joj biti dovoljno. Bar zasad.

„Dakle, dogovorili smo se?“

Još jednom su izgovorili istu rečenicu. Kejt se naježila, ali odlučno je klimnula glavom. „Dogovorili smo se.“

„Što ćemo zapečatiti poljupcem.“ Varnice su mu sevale u očima.

„Naravno.“ Približila mu se. Koliko ga je poznavala, neće ostati samo na poljupcu. I, naravno, bila je u pravu.

Dvadeset drugo poglavlje

„Zašto me to ne iznenađuje?“, Serena je mazala marmeladu na tost. „Mislim, oblećete jedno oko drugog, očigledno je. Znaš ga odranije, zar ne? Smem li, konačno, da čujem celu priču?“

Kejt je uzdahnula. „On je bio zarobljenik u pašinoj palati, u kojoj sam i ja živela. U svakom slučaju, tamo se nikada nismo sreli, samo sam čula za njega. Kada sam pobjegla na brod, sakrila sam se baš u njegovoj kabini. Obećao je da će ćutati, ako... ako...“

„Ako budeš spavala s njim?“, Serena je podigla obrve.

„Ne. Da.“ Bacila je salvetu na sto. „Nikada ranije nije spavao sa ženom. Želeo je da ga podučim ljubavi.“

„Što si ti i učinila“, pametno je primetila Serena. „A on je bio prirodni talenat i ti nisi više mogla da se odvojiš od njega?“

Kejt se igrala kašikom. Još uvek je bila uzbuđena zbog prethodne večeri. Voleli su se do ranih jutarnjih časova, požudno i nezasito. Osećala je kako je peče dole, a bradavice su joj i na najmanji dodir reagovala preterano osetljivo. Čak samo na pomisao kako ih je Džastinov jezik milovao.

Kejt je pristonila prste na slepoočnice i počela da ih masira. Prestaće. Pre ili kasnije zasitiće je se, najkasnije kada prvi put bude spavao s drugom ženom.

Ne prestajući da se masira, pogledala je Serenu. „Ne mogu da ga se oslobodim. Privlači me kao svetio insekte. Ne mogu ništa protiv toga. Trenutno je najjednostavnije ostaviti stvari takvima kakve jesu. To što mi radimo nikome ne škodi.“

Serena je slegnula ramenima. „Tu si, naravno, u pravu. Mi udovice možemo da radimo šta nam je volja.“

Kejt je prečula ovo poslednje. „Jesi li se ti juče lepo zabavila?“, pitala je kako bi promenila temu.

„Bar nije bio potpuni promašaj“, Serena je otpila gutljaj čaja. „Ali nije bilo ni nešto posebno zbog čega bih taj datum obeležila crveno u kalendaru.“

Serena nije ni pred Kejt mogla da sakrije nemir koji ju je u poslednje vreme obuzeo. Tražila je nešto a ni sama nije znala šta. Ili je, možda, i te kako dobro znala šta.

„U nevolji smo." Dok je skidao kaput i šešir i pružao ih batleru i krupnim koracima prilazio Džastinu, koji je stajao ispred biblioteke, na čelu odanog Pitera Kašingema ocrtavala se bora. „Bolje rečeno, ti si u nevolji."

Džastin je zatvorio vrata za Pitom. Bio je tako radostan da ništa nije moglo da mu pokvari raspoloženje. „Da čujem u kakvoj sam ja to nevolji", odgovorio je veselo i stavio flašu brendija i dve čaše na sto.

Piter je bez reči otpio gutljaj pića i posmatrao Džastina prodornim pogledom. „Saznao sam da Edvard namerava da te prikaže kao prevaranta. To jest, tvrdiće da je pravi Džastin Grenvil preminuo negde na Orijentu, a da si ti zauzeo njegovo mesto."

Džastin je zabacio glavu i nasmejao se. „Neverovatno šta sve toj bitangi pada na pamet."

„Tako je. Ali okolnosti nisu nimalo smešne", nagnuo se. „Džastine, možeš li ti da dokažeš da si sin Entonija Grenvila, a samim tim i zakonski naslednik titule?"

Džastinovo dobro raspoloženje se raspršilo. „Kako to da dokažem? Sva dokumenta koja su moji roditelji posedovali uništena su. Porodični prsten, koji je otac nosio, nisam nikad više video."

„Paša ti nije dao nikakve papire?"

„Ne, naravno da nije. On je smatrao daje dovoljno milostiv već zbog toga što me je uopšte pustio." Džastin je prepleo prste. „Ali, Pite, ti me znaš. Znao si me kao dete, znaš me i sad."

„Naravno da ću, ako budem morao, stati na tvoju stranu, ali to neće biti dovoljno." „Govorim osmanski jezik."

„To ne znači ništa. Mogao si da boraviš tamo i upoznaš pravog Džastina Grenvila. Uostalom, to se odnosi i na sve porodične priče. Mogao si da ih čuješ od njega, nakon što si zadobio njegovo poverenje."

„Pite, jesi li ti uopšte na mojoj strani?", hladno ga je upitao Džastin.

„Dodavola, naravno da jesam. Zašto bih inače raspravljao s tobom o ovome?", ljutito je progundao Pit.

Džastin je zamišljeno trljao bradu. Zabrinjavajuće je bilo to što on zaista nije imao dokaz da je Džastin Grenvil.

„Šta je sa ženom?", upitao je Pit. „Može li ona dovesti u vezu tvoje zarobljeništvo i Džastina Grenvila?"

„Misliš na Kejt?“, upitao je Džastin namrštenog čela. Nikada ga nije videla u palati, ali sigurno je ipak shvatila da je kapetan Haris radio po pašinom nalogu.

„Kejt? Tako se zove?“ Po glasu bi se reklo daje bio veoma zainteresovan. „Kako god bilo. Može li ta Kejt da potvrdi tvoj identitet, uverljivo da ga potvrdi?“

Džastin se nakašljao. Pitanje je pre bilo želi li on da uvuče Kejt u ovo, ali to nije mogao da kaže Pitu. Dakle, odlučio je da prihvati igru. „Ne znam. Uostalom, ja rešavam teškoće tek kada stignu na red. Nego, imaš li ti dokaze za Edvardove navodne namere - osim glasina?“

„Nemam“, oštro je odgovorio Pit. „Ali glasine poput ovih od grudve naprave lavinu, i to brže nego što pretpostavljaš.“

„Preduzeću odgovarajuće mere“, pomirljivo je rekao Džastin.

„Dobro, ja sam ispunio svoju dužnost kao prijatelj i oba-vestio te o svemu.“ Piter je ustao. „Vidimo se večeras?“

„Ne, dogovorio sam se da odemo u operu.“

„Čudno. Mislio sam da prezireš operu. Ipak, bez obzira na to želim ti ugodno veče. Obavesti me ako budeš umoran od osvajanja i ako ti bude potrebno moje društvo.“

Kejt je nervozno čačkala Sereninu kopču od safira kojom je pričvrstila kosu. Nosila je i ogrlicu koja se slagala s njom.

Džastin je obećao da će doći po nju. Imao je svoju ložu u operi. Posle toga su nameravali da večeraju kod njega. Sviđao joj se taj dogovor.

Posle podne je odspavala nekoliko sati i osećala se sveže i odmorno. Serena je otišla s lordom Šeridanom na bal za koji je bila potrebna pozivnica i verovatno će provesti noć van kuće. Na Kejtino zadovoljstvo Serena više nije pominjala Džastina, već joj je namignula i poželela dobru zabavu.

„Markiz od Veksforda vas čeka u holu, gospođo Daubridž.“ U sobaričinim rukama bio je ogrtač opšiven krznom.

„Hvala, Meli. Gotova sam, možemo sići.“

Džastin ju je dočekao širokim osmehom. „Izgledaš božanstveno, Kejt.“ Čedno ju je poljubio u obraz, budući da je sobarica stajala odmah pored njih, i šapnuo joj u uho: „Nadam se da ću uspeti da ostanem pristojan.“

Kejt se nasmešila i zakopčala ogrtač. Potom je stavila i rukavice od plavog satena. „Ubeđena sam da je pristojnost tvoje drugo ime.“

* * *

U snažno osvetljenoj operi bila je gužva kao u mravinjaku. Na putu do Džastinove lože, koja se nalazila na poslednjem spratu, susretali su se s najuglednijim slojem engleskog društva. Razmenjivali su pozdrave u prolazu, Kejt je privlačila poglede prisutnih i lepeze su se otvarale kako bi se krišom ogovaralo.

Kejt je osetila olakšanje kada je Džastin konačno otvorio vrata lože i uz blag naklon pustio Kejt unutra. „Nakon današnje večeri svi će znati da smo ljubavnici.“

„To i jeste suština. Šta si mislila, da smo ovde zbog muzike?“ Namignuo joj je. „Niko više neće postavljati glupa ili neprikladna pitanja, jer svi koji imaju nešto da kažu, večeras su ovde. Kako sam čuo, i princ od Velsa najavio je da će doći.“

Kejt je držala ruku na grudima dok je promatrala posetioce i pozornicu. „Odavde ljudi izgledaju kao šahovske figure, vrlo čudno. Jesi li ti već dolazio ovde?“

„Nisam. Loža je porodično vlasništvo ali, koliko znam, Grenvili se baš i ne ubrajaju u najstrastvenije ljubitelje muzike.“ Džastin joj se primakao. „Kao što vidiš, loža je dovoljno daleko od središnjeg događanja, možda da hrkanje ne bi nikom smetalo.“

Prešao je rukom preko crvenog somota i izuvijanih zlatnih ukrasa na ivicama. „Bio sam u bordelima koji izgledaju isto ovako.“

Kejt je lepezom prekrila usta. „Stvarno?“, zakikotala se. „Stvarno. Zlato i crveni somot, kristalni svećnjaci i debele svece. Nema razlike.“ Izvukao je jednu stolicu - takođe obloženu tamnocrvenim somotom i zlatom - i seo.

Kejt je sela kraj njega. Ponovo je gledala ka parteru, ali nije prepoznala nijedno lice. Muzičari u orkestru već su štimovali instrumente, a poslednji gosti pojurili su ka svojim mestima. Podigla je glavu i posmatrala velike kristalne svećnjake koji su visili u sredini prostrane dvorane. „Kako lepo“, promrmljala je.

„Zaista“, tiho je rekao Džastin ne odvajajući pogled od nje. „Pristaje ti ta haljina. Koža ti svetluca kao sedef, a oči su ti duboke i nedokučive.“

Kejt je prešla rukom preko satena. „Hvala. Sama sam izabrala materijal.“

„Izgleda sjajno. I izgledaće još bolje na tepihu moje spavaće sobe.“ Njegov promukao glas kapao joj je u razum kao med. Od prizora koji je opisao osetila je leptiriće u stomaku.

Gledala ga je i očekivala da će još nešto reći. Svetio sveca bleskalo je u njegovim svetlim očima, kosi mu je davalo zlatasti odsjaj i isticalo mu jagodične kosti. Poriv da ga privuče k sebi, stopi se s njim i oseti njegovu glatku kožu pod svojim usnama, bio je nesavladiv.

U tom trenutku začula se glasna uvertira i pokvarila joj doživljaj. Okrenula je glavu ka bini i položila ruke u krilo.

Misli su joj se, međutim, vraćale na prizore koji nisu imali veze s muzikom. Bila je preterano svesna Džastinovog prisustva. Osećala gaje svakom žilicom svoga tela i žudela za njim. Čitave večeri nisu se ni dodirnuli, ako se izuzme pozdravljanje kada je došao po nju. Gledala je njegovo lice okrenuto ka bini. Pod svetlom sveca posmatrala je njegov profil, uzdahnula je i nastavila da ga gleda. Spustila je pogled na njegova široka ramena, podignutu kragnu sakoa. Izgledao je tako savršeno. Kao da je oduvek bio samo markiz Veksford.

Prisilila se da pažnju usmeri na binu. Radnja joj je bila dosadna, glumci loši. Kejt je zevala iza lepeze, a misli su joj i dalje lutale. Zatim je najednom zapazila nešto. Namrštenog čela gledala je susedne lože. Bile su prazne. Ali, nije li tu upravo maločas videla neke ljude? Nije bila sigurna, činilo joj se da jeste. Uspravila se i nastavila da posmatra susedne lože. A onda je shvatila. Posetioци ne vide šta se dešava iza ograde u susednoj loži. Ova pomisao ubrzala joj je otkucaje srca.

Pre nego što je i sama shvatila šta će učiniti, klekla je ispred Džastina i raširila mu kolena. Pogledao ju je i u tom trenutku bilo joj je jasno da nije bila jedina koja ne posvećuje preteranu pažnju muzici.

Ohrabrena ovim saznanjem, usmerila se ka njegovom rajsferšlusu, ali teško gaje otvarala jer je nosila duge rukavice. Nestrpljivo je zubima povukla tkaninu sa srednjeg prsta i skinula jednu rukavicu.

„Ostavi je.“ Ove reči prozujale su pored njenog uha kao udarac biča i zaustavile je. Nepomično je pratila kako on otkopčava pantalone i

oslobađa svoj debeo, čvrst ud. Pred ovim prizorom više nije mogla da ostane nepomična. Neopisivo ju je uzbuđivala svest o tome da će to raditi negde gde ima ljudi oko nje.

„O, da.“ Promuklo stenjanje skliznulo joj je niz kičmu i grejalo donji stomak.

Kejt mu je obuhvatila ud prstima i opipavala ga celom dužinom. Iako nije podizala glavu, znala je daje gleda. Kada je nastavila, pazila je da on može da vidi kako ga u sve bržem ritmu trlja prstima obavijenim satenom. Kako tamna, svetlucava tkanina klizi preko njegove svetle kože.

Pomerio se napred, razumela je njegovu želju iako ništa nije izgovorio. Obavila ga je usnama, jezikom je milovala somotast glavić, dok joj je ruka i dalje klizila preko njegovog koplja.

I pored glasne muzike, njegovo s mukom prigušeno stenjanje dopiralo je do njenog uha i hrabrilo je. Pomerila je glavu u stranu i gurnula ga dublje u usta. Onda je počela da ga sisa. Slobodnu ruku mu je zavukla pod košulju i milovala nežnu kožu njegovih prepona.

Tako je čvrsto stezao rukohvate fotelje, da su mu pobeleli zglobovi na prstima. Kejtin pogled se zaustavio na prstenu sa ametistom koji je nosio na malom prstu još od kada ga je ponovo srela u Londonu. Nije ga skinuo čak ni nakon što mu je razotkrila sve svoje laži. Prsten je, bolje od svih reči, svedočio o njihovoj povezanosti - uprkos svemu što im nije išlo u prilog.

Uživala je u ukusu kapljica njegovog zadovoljstva na svom jeziku, i to je toliko rasplamsalo njenu strast da joj se činilo ga će izgoreti od žudnje. Sklopljenih očiju i dalje gaje milovala ustima, uporno ga mučila, sve dok se nije snažno izdigao sa stolice i svršio u njenim ustima. Ispila je sve što joj je dao i oblizala mu ud tako da mu nije bila potrebna maramica koju je izvadio iz džepa sakoa.

Kada se odmakla od njega, osetila je šum u ušima, i ona sama bila je tako uzbuđena da nije imala snage da ustane.

Džastin ju je uhvatio za ramena i pridržao je. Toplina njegovih ruku na njenoj koži odagnala je i ono malo zdravog razuma što joj je preostalo. Želela ga je. Odmah. „Molim te...“, mrmljala je, nesposobna da izgovori svoju želju. „Molim te...“

Skliznuo je sa stolice i privukao je k sebi. Kad ju je poljubio, vreme se zaustavilo. Uхватила se čvrsto za njega, kao da je jedini na ovom

svetu.

Njegove ruke su tražile i kroz brdo satena pronašle put do vrelog, vlažnog mesa. Čim gaje dodirnuo, celo telo joj je zadrhtalo. Stenjala je i trljala se o njegovu ruku, šlepa i gluva za sve drugo osim za zadovoljenje svoje želje. Primakao joj se još bliže i ponovo je poljubio. Usnama je upio njen vrisak, kao što je ona popila njegovo seme.

Kada se sve završilo, prslonila je čelo na njegovo rame, a on ju je čvrsto zagrlio. „Ludo“, promrmljala je.

„Sasvim“, složio se.

Uspravila se na stolici. „Htela sam u stvari da kažem da sam luda za tobom.“

„I to.“ Nasmejao se. „Hajdemo. Ili ti se sviđa predstava?“

Prelazila je preko njegovih usana prstima obavijenim satenom. „Ako misliš na predstavu na bini, vrlo lako ću odustati od nje.“

„A šta je sa princem od Velsa?“, trljao se bradom, poput mačke, o njenu ruku.

„On je verovatno žaba. Moj princ je ovde.“

„Nadam se da to zaista znaš.“ Elegantno je ustao i pružio joj ruku. Brižno joj je ogrnuo pelerinu i već su kroz hodnike i niza stepenice jurili ka izlazu, kao deca koja beže iz škole.

U kočiji ju je privukao bliže sebi. Dok su se te noći vozili Londonom, Kejt je zadovoljno naslonila glavu na njegovo rame. Kada bi je dobra vila pitala koji bi trenutak u životu želela ponovo da doživi, bio bi to upravo ovaj. Bila je tako srećna i radovala se što će videti njegovu kuću, večerati s njim. I, konačno, što će saznati kako izgleda njena haljina na tepihu njegove spavaće sobe.

Osmehnula se. Osećala se kao ogrnuta kaputom od svetlosti i toplote koji ju je štitio od svih mračnih misli, briga i nevolja. Nikada pre u životu nije osetila takvu privrženost.

* * *

Ispostavilo se daje Džastinova kuća znatno veća od Serenine. Sluge su bile vrlo pažljive i uslužne. Iako su došli gotovo dva sata ranije, večera je poslužena veoma pažljivo i na vreme.

U svakom slučaju, Kejt nakon toga nije mogla da kaže ni šta su jeli ni o čemu su pričali za vreme obroka. Ali nije je opilo vino iz prelepo oblikovanih kristalnih čaša, već oduševljenje u Džastinovim očima.

Posmatrao ju je kao da je najlepša i najdragocenija na svetu. A ona je želela još, sve više i više. Bez razmišljanja se nagnula preko stola i prislonila mu ruku na obraz. Okrenuo je glavu i poljubio joj dlan, ali nije skretao pogled s njenog lica.

„Propustićeš desert?“, tiho je pitao. Usne su mu treperile na njenoj koži.

„Da“, glas joj je vidno podrhtavao.

„Dobro, hajdemo onda.“ Odložio je salvetu na sto, ustao i prišao joj. Gledala ga je i uhvatila ga za ruku koju joj je pružio. Nije mogla da odvoji pogled od njega. Na kraju je ustala tako naglo da je stolica pala. Nijedno od njih nije obratilo pažnju na to.

Podigao ju je i odneo na rukama bez reči iz trpezarije, a zatim je odlučnim koracima produžio hodnikom. Kejt se nagnula ka njemu i poljubila ga nekoliko puta u vrat. Prostorija u koju su konačno ušli bila je ukrašena drvenom lamperijom i zelenim brokatom. Tepih, koji se nalazio ispred širokog kreveta, bio je boje ćilibara. Nije bilo ničeg vedrog, detinjeg. Prava muška soba, bilo je teško prevideti daje pomalo odisala i nečim mračnim.

Džastin je spustio Kejt na krevet. Potom je i on legao kraj nje, podbočio glavu i posmatrao je. „Ne mogu da verujem da si tu. Sanjao sam o tome. Noćima sam te gledao kako ležiš u ovom krevetu. I noćima sam se budio sa saznanjem da je to bio samo san.“

„Ali sada to više nije san, Džastine. Stvarno sam ovde.“ Posmatrala gaje širom otvorenih očiju kako ne bi propustila nijedan pokret na njegovom licu.

Umesto odgovora, nagnuo se prema njoj i poljubio je. Tek ovlaš. Nežno. Tako posvećeno da ju je zbolela svaka košči-ca u telu. Usnama je kružio po njenoj bradi, preko vrata, pa po jamici ispod koje joj je kucalo srce. Kejt ga je obgrlila i zarila prste u njegovu gustu kosu. Iz grla joj se oteo dug jecaj zadovoljstva.

Podigao je glavu. „Želim da znam da će biti drugačije nego sinoć. Hoću da osetiš da te volim. I koliko te volim. Naučila si me mnogo čemu kada je reč o telesnoj ljubavi, ali, Kejt, postoji mnogo, mnogo više od toga. Shvatio sam to tek kad sam te izgubio. Kad sam uvideo da nije onako kao što si ti uvek tvrdila, da ne mogu tek tako da te zamenim nekom drugom ženom. Za mene postojiš samo ti i uvek

ćeš postojati samo ti, bez obzira na to šta se dogodilo. Zato što te volim. Svim srcem i dušom. Zbog toga je, kad god smo zajedno, prisutno i nešto što podstiče i neguje želju i čežnju naših tela."

Kejt je osetila kako joj oči gore. Iskrenost njegovih reči pogodila je mesto u njoj koje nikad nije bilo dodirnuto. I sama je davno shvatila da ih spaja više od puke telesne strasti. Ali kada je čula od njega te reči, tako jednostavne i upravo zato tako upečatljive, postala je svesna onoga što sebi nije želela da prizna: voli ga. Voli Džastina Grenvila, njegovo lepo telo i njegovu još lepšu dušu. Zbog njega će proći i kroz pakao, ako treba.

Nije znala kuda će je sve to odvesti. Hoće li je uopšte nekud odvesti. Kada mu je položila ruke na obraze, lice mu se rasplinulo pred njenim očima. Želela je da mu to kaže, sada, ali glas joj je ugušio jecaj.

Bez reči ju je privukao k sebi i ljuljuškao je u naručju, kao devojčicu. Košulja mu je bila vlažna od njenih suza, prste je zarila u njegov sako. Težina njegovog tela delovala je na nju neobično umirujuće, a onda su jecaji utihnuli.

Dvadeset treće poglavlje

Džastin je osetio da Kejt drhti u njegovom naručju. Nije želeo da je rasplače, ali nakon poslednjih susreta, koji su svakako bili obeleženi telesnom strašću, morao je da razjasni koje mesto zauzima u njenom životu. I prvi put mu se činilo da su njegove reči zaista doprle do nje. Nestala je krutost i odstojanje, koje je uvek osećao kod nje. To mu je ulilo novu nadu. Nije joj više nudio brak, ali kada dođe pravi trenutak, učiniće to ponovo. I nije više sumnjao da će ona to ovog puta prihvatiti. Od Aleksandrete dovde prevalili su dug put - i to u svakom smislu.

Podigao je glavu i poljubio suze na njenim obrazima. „Sve će biti dobro, Kejt. Veruj mi.“

Klimnula je glavom. „Verujem ti, Džastine“, trudila se da se sabere i konačno je uspela da se osmehne. „I želela bih da mi ove noći pokažeš razliku između ljubavi koju znam i tvoje ljubavi.“

Pogodila ga je njena nesigurnost. „Kako god želiš, Kejt. Tvoj sam. Zauvek.“

Progutala je knedlu, a onda razvukla usne u osmeh. „Ako je tako, onda se konačno skini. I skini i mene.“ Glas joj je još uvek blago podrhtavao, ali je svakom rečju postajala sve sigurnija. „Ponela sam rukavice. Možda večeras poželiš da ih ponovo stavim.“

Nasmejao se dok je otkopčavao košulju i skidao je zajedno s prslukom i sakoom. „To ti ne da mira, zar ne? Želiš da otkriješ tajnu u vezi s rukavicama?“

„Da, naravno da želim. Ali ne mora to biti baš sad.“ Pogledom je milovala njegovo obnaženo telo. Nije mu bilo lako da se usredsredi i skine i ostatak odeće. Kada je najzad uspeo, pružio joj je ruku i povukao je k sebi.

Stajali su jedno naspram drugog. On go i uzbuđen, ona potpuno obučena. Bez razmišljanja se pripio uz nju. Glatka tkanina hladila mu je kožu i nekoliko trenutaka uživao je u ovom uzbuđenju. Onda su mu prsti odlutali do rajsferšlusa njene haljine. „Dok sam bio zarobljenik, stalno sam sanjao jedan erotski san“, započeo je ispovest i istovremeno joj odvezivao haljinu. „Nisam sanjao gole žene, verovatno zato što nisam znao kako izgleda gola žena.“

Podigla je obrve, ali ništa nije rekla.

„Dakle, moja maštarija tražila je drugačiji način da se ispolji. Često sam, dok sam bio dete, posmatrao majčine gošće, njene drugarice i poznanice. Ta slika mi se prilično duboko urezala u sećanje. Sanjao sam da stojim među svim tim odevenim ženama, koje me miluju i maze rukama prekrivenim rukavicama.“

„Oh“, bilo je sve što je Kejt rekla.

„Zameraš li mi to?“, oprezno je upitao dok joj je spuštao haljinu preko ramena.

„Zameram li ti zbog maštanja i snova?“, uzvratila je isto tako oprezno. „Ne, naravno da ti ne zameram. Jesu li imale lica?“

„Žene u mojim snovima? Nisu. Bar ih se ja ne sećam.“

„Dobro. Ubuduće će imati lice“, rekla je mirno. „I to moje.“

Nalet ljubomore koji se nazirao iza ovih reči ispunio gaje nekakvim egoističnim zadovoljstvom. Posvetio se skidanju njenog korseta. Opet mu se činilo brutalno i varvarski mučiti njime nežno žensko telo. Ali ovde su sve žene nosile korsete i umetke kao da je to nešto najvrednije na svetu, bez obzira na to što on nikada neće razumeti njihov smisao i svrhu.

Kad je konačno ležala gola kraj njega na krevetu, ispružio je ruku i milovao je od vrata do kolena. Uvijala se kao mačka pod njegovim dodirima i smeškala mu se izazovno. „Džastine, voli me.“

„To i radim.“ Nagnuo se ka njoj kako bi usnama sledio trag svoje ruke. Zastao je pre nego što je spustio usne na njenu kožu. „Jesi li preduzela nešto da se zaštitiš od trudnoće?“

Rukom gaje milovala po kosi. „Jesam, a i prošli put sam bila spremna. Ne brini.“

Ako bi bio iskren, rekao bi da ne brine o tome da li će ona zatrudneti, ali činilo se pametnije ćutati. Bar u ovom trenutku. „Dobro. Čuo sam da se i muškarci mogu pobrinuti za to. Na ud se navuče neka tanka kožica i seme se zadrži u njoj.“

Gledala ga je poluotvorenih očiju. „Nabavio si *kondom*7.“

Klimnuo je glavom i pocrveneo. „Jesam, želeo sam da budemo sigurni, da...“ Zaćutao je i namrštiio se. „Otkud ti znaš kako se ta stvar zove?“

„Od Serene. Razmenjujemo znanja.“ Prstima mu je prolazila kroz kosu. „Možda ćemo ga isprobati sledeći put. Danas nije neophodno.“

Ionako nije bio raspoložen za razgovor, već je počeo da je ljubi od vrata sve do kolena. Tiho je uzdisala, a kad joj je dodirnuo venerin breg, nestrpljivo je izdigla kukove i raširila noge. Ali on je odlučno nastavio dalje i, konačno, naslonio glavu na njena kolena. Rukom joj je mazio butine. Mogao bi samo da je gleda, satima. Bela koža, crna kosa, vlažno i svetlucavo crveno meso. Od uzbuđenja su joj donje usne već natekle i postale gotovo ljubičaste. Biser na sredini ga je mamio, sve dok konačno nije sklopio usne oko njega i nežno ga sisao.

Odmah je izdigla kukove. Ostavio je klitoris i jezikom kružio oko proreza. Potom je jezikom prelazio preko donjih usana i, konačno, požudno polizao sokove koji su, zahvaljujući njemu, potekli iz nje. Kejtin miris i ukus pomutili su mu razum. Skoro je zaboravio šta joj je obećao: da će danas biti drugačije.

Uspravio se i opružio se preko nje. Bradavice su joj nabrekle, obrazi se zarumeneli, a usne su joj bile blago otvorene. Zar ju je zaista jednom pitao po čemu će znati da je žena uzbuđena?

Oslonio se na laktove i namestio se. Njegov bodež je prodro i skliznuo u nju. Polako kao nikada pre. Mirno ju je gledao i pratio svaki pokret.

Ostala je mirno da leži, iako je znao da joj je jednako teško i da izgara za njim. Nemoguće je bilo odrediti koliko su trajale pauze između prodiranja i mirovanja. A onda je do kraja zaronio u nju. Srce mu je luđački kucalo, a lice mu je gotovo dodirivalo njeno. Disala je ubrzano. Jezikom joj je prešao preko suvih usana, a promukle reči dopirale su iz njenog grla. „Jednom davno pitao si me da li ću ostati uz tebe bez obzira na to kakva nam budućnost bude.“

Kapljice znoja oblile su mu čelo, ali klimnuo je glavom i uspeo da se ne pomeri.

„Ali nije to bilo ono što si želeo da znaš. Pitanje koje se krilo iza tih reči bilo je drugačije. Međutim, suviše sam se plašila da odgovorim na njega.“ Glasno je izdahnula i ponovo udahnula. „Danas ti mogu odgovoriti - Džastine, volim te. Više nego što sam ikada pomišljala da se može voleti neko. Toliko je u meni sve bilo slomljeno, a ti si me izlečio. Ti si ponovo u meni probudio osećanja. Tako sad mogu da osećam i tebe i tvoju ljubav. Hvala ti.“

Njene reči su se rasplinule po njegovom razumu, reči *volim te* igrale su mu pred očima. Umesto odgovora, poljubio ju je i počeo da se kreće. Nekoliko udara, zatim ponovo mir, a onda je podigao glavu. Nije očekivao da će je ikada čuti da izgovara ove reči. Teško mu je bilo da poveruje u njih. Zato je sumnjičavo ponovio: „Voliš me?“

„Da, a to ću ti i dokazati. Sada i svaki naredni put kada za to bude prilike.“

I zaista mu je dokazala, potpuno mu se predala, stopili su se ujedno biće, s jednom mišlju, jednim dahom i jednom dušom.

Kada je noć prošla, više nije sumnjao u njene reči. Najradije je više ne bi ispuštao iz vida, ali to nije bilo moguće.

Oprezno, daje ne probudi, ustao je, ogrnuo dugu mušku kućnu haljinu i tibo otvorio vrata. Batler je upravo koračao ka stepenicama i Džastin je krenuo za njim. Naredio mu je da spremi bogat doručak i donese ga u sobu. Kada se vraćao u sobu kod Kejt, sreo je drugog člana posluge koji mu je predao zapečaćeno pismo.

Džastin ga je otvarao dok je išao ka sobi. Bilo je od Pita, a njegova sadržina pokvarila je Džastinu stvarnost u kojoj je trenutno uživao.

U pismu je stajalo da Edvard namerava da izvede pred kraljicu nekoga ko će raskrinkati Džastina i dokazati da je prevarant. Piter ga je žustro ubeđivao da on prvi uz pomoć svedoka potvrdi pred kraljicom svoj identitet - i to pre nego što se Edvard tamo pojavi sa svojim štićenikom.

Pre nego što je otvorio vrata spavaće sobe, Džastin je savio papir i stavio ga u džep muške kućne haljine. Čini se da je stric čvrsto resio da ponovo preuzme titulu. Morao je da reaguje, tu je Pit bio u pravu.

Zamišljeno je posmatrao Kejt, koja je mirno spavala sa šakom ispod obraza. Želeo je da je poštedi svega toga, ali činilo se da trenutno nema izbora. Konačno, bila je reč i o njenoj budućnosti. Ako Edvard uspe da ostvari svoju podmuklu nameru, neće mu ostati ništa - ni titula, ni posed, ni novac, čak ni ime.

Kao da je osetila njegov pogled, Kejt je naglo otvorila oči i pogledala ga. Dubokim, sjajnim, ljubičastim očima uplela ga je u svoju mrežu u kojoj je sve zaboravljao. Nagnuo se i poljubio je. „Dobro jutro, lepotice.“

Proteгла se poput mačke i zagrlila ga. „Koliko je sati?“, promrmljala je i zevnula. Seo je na krevet pored nje.

„Tek je prošlo deset. Stiže doručak. Mnogo kafe, tost, puter i marmelada. Nema pečenih jaja, bubrega ili slanine." Nasmejao se i sklonio joj pramen kose s lica.

„Vrlo si pažljiv." Sela je i nije primetila da je pokrivač pao na pod. Posmatrao je njene bujne grudi, skladnu liniju ramena i nadlaktica i uzdahnuo, jer je ponovo reagovao na njeno telo.

Namrštila se. „Još ti nije dosta?", pitala gaje s nevericom u glasu.

Pružio je ruku i prstom pratio liniju njenih grudi, ali zaobišao je uspavanu bradavicu.

„Nikad. Nikad mi nije dosta tebe, ni posle sto godina ne bi bilo", tiho je odgovorio.

Iako to nije očekivao, ona se nasmejala. „Lepo. Mislila sam da se samo ja tako osećam."

Kucanje na vratima sprečilo gaje daje opet poljubi. Kejt se pokrila ćebetom, ali Džastin je na vratima preuzeo doručak i sprečio da neko zaviri u sobu.

Spustio je poslužavnik na krevet između njih dvoje i seo s druge strane. Po Kejtinom izrazu lica reklo bi se da ga je želela bliže sebi, ali ako će govoriti o nevoljama sa Edvardom, bila mu je neophodna izvesna razdaljina.

Sipao je kafu u šoljice i pokušao da započne razgovor nekom neobaveznom temom. „Trebalo je neko vreme da se u kuhinji naviknu da kuvaju kafu umesto čaja."

„Znam, kod Serene je bilo isto. Uz to, ona ne voli kafu." Kejt je uzela šoljicu koju joj je pružio i zatvorenih očiju je mirisala.

„Moj stric Edvard planira da mi oduzme titulu i sve što uz nju ide." Toliko o neobaveznom razgovoru. U svakom slučaju mu je bilo teško da govori o ovome.

Kejt je raskolačila oči. „Kako će to izvesti?"

„Tvrdi da je pravi Džastin Grenvil umro u zarobljeništvu, a da sam ja varalica. I neće samo pred kraljicu izvesti nekog ko će to potvrditi već poseduje i lažne iskaze, krivotvorena dokumenta i ne znam šta sve ne..." Zastao je jer mu se činilo da previše jadikuje.

Kejt to izgleda nije primetila, nagnula se ka njemu i rekla: „Ali ti to sigurno lako možeš opovrgnuti."

Gledao ju je. „Nemam ni jedan jedini dokument kojim bih potvrdio svoj identitet. Pit mi je stavio do znanja da sve što bih rekao može da

se tumači kao da sam to saznao od pravog Džastina. Ukratko: nemam dokaz da sam jaja."

Namrštila se i otpila kafu.

„Pit je, naravno, spreman da posvedoči da se znamo još od detinjstva. Ali smatra da to neće biti dovoljno. Poznavao je Džastina Grenvila pre nego što je nestao. On veruje da sam ja Džastin Grenvil koga je on poznavao. Ali to je sve."

Pošto je Kejt ćutala, nastavio je: „Nagovorio me je da pitam tebe da li bi htela da svedočiš da sam ja bio dugogodišnji zarobljenik paše iz Aleksandrete, jer ti si jedina koja to može da posvedoči."

Kejt je spustila šoljicu. „Ali ja to ne mogu, budući da je moj identitet lažan. Ja sam gospođa Daubridž, osoba koju je Serena izmislila. A gospođa Daubridž nikada nije bila u Aleksandreti."

„Ali mogla bi da kažeš ko si zaista.

„I ko će mi poverovati?", prekinula ga je. „Očigledno je da smo u vezi, od sinoć to zna ceo London. Tvrdiće da samo želim da te zaštitim. Niko mi neće verovati da sam ja kći erla Rosklifa."

Zanemeo je. Pokušavao je da ostane hladan. „Tvoj deda može da potvrdi tvoj identitet", polako je izgovorio.

„Za mog dedu sam ja mrtva. Nakon svega što se desilo, ne želim više da ga vidim, niti da imam bilo kakve veze s njim. A čak i kad bi on to učinio - ja bih ispala lažljivica. Jednom sam slagala kako bih otpočela novi život u Londonu - tako će se to tumačiti - pa zašto ne bih slagala još jednom, kako bih zaštitila svog ljubavnika?" Zbacila je glavu. „Ni pred jednim sudom na svetu nisam pouzdan svedok. Samo ću pogoršati situaciju."

Pokušao je da sakrije zaprepašćenje. „Znači, nećeš svedočiti u moju korist?"

Otkrila se i iskoračila iz kreveta. Bez reči je počela da traži odeću.

Džastin nije učinio ništa da joj pomogne. Nije mogao da veruje. Nije mogao da poveruje daje odbila da stane na njegovu stranu. Konačno je prelomio i pitao je, a ona je navela sumnjive razloge da to ne učini.

Gledao ju je kao kroz tunel kako uvezuje korset i oblači haljinu. Kosu nije vezala, a nakit je sakupila u vrećicu.

Kod vrata je zastala pre nego što se okrenula. I dalje ju je gledao kao omamljen i prošlo je neko vreme pre nego što je shvatio njene reči.

„Džastine, bez obzira na sve, ja ne mogu potvrditi tvoj identitet, uprkos tome što to želim. Otkud ja znam da si ti zaista bio pašin zarobljenik? Upoznala sam te tek na brodu, gde te je kapetan Haris oslovljavao sa 'gospodine Grenvile'. Čak i da me odvedeš pred sud, to je sve što bih mogla da posvedočim, tako mi Boga.“

Dvadeset četvrto poglavlje

Kada je Kejt ušla, Serena je sedela u malom salonu i prelistavala poštu. Nasmejala se kad ju je ugledala, ali je ubrzo prebledela. „Za ime božje, šta se dogodilo? Bleda si kao smrt!”

Kejt je sela na stolicu i zatvorila oči. Glava ju je bolela još od kada je napustila Džastinovu sobu, i nije prestajala daje boli.

„Zašto nekima sreća pada s neba, a drugi se muče da dobiju mrvicu?”, upitala je ogorčeno.

Serena je spustila naliverno i prišla joj. „Raskinuo je sa tobom?”

„Ne, mnogo je gore od toga.” Otvorila je oči i gledala Serenu. „On je u nevolji, a ja ne mogu da mu pomognem, iako on misli da mogu. A sam bog zna da bih mu pomogla da mogu.” Ukratko je ispričala Sereni šta se dogodilo.

Serena je slušala i klimala glavom. „Naravno, u pravu si u svemu što kažeš. Kada bi bilo šta rekla, situacija bi bila još gora, jer i ti sama imaš lažni identitet. Paša treba da izda dokument koji bi nedvosmisleno potvrdio Džastinov identitet. Kad se to predoči kraljici, problem će biti rešen.”

„Ah, Serena, paša je daleko odavde, i dok od njega nešto stigne, ceo slučaj će verovatno već biti rešen. Uostalom, sumnjam da bi on to uopšte hteo da učini.”

Serena je gledala Kejt začuđeno. „Paša je daleko? Otkud ti to? On je ovde, u Londonu, mislila sam da znaš.” Kejti je laknulo. „Ovde? To nije moguće, on...” „Juče je bio u operi s princom od Velsa, sigurno si ga videla. Kasnije sam ga srela na prijemu kod vojvode Lenglija.”

Kejt je gledala u nju u neverici, pa je Serena nastavila: „Delegacija je iz Konstantinopolja doputovala u London na diplomatske pregovore. Glavni među njima je izvesni Karim al Zafer. Nagađa se da će on biti novi sultanov vezir. To je on, zar ne? Ime mi je zvučalo tako egzotično, setila sam se da si mi ga pomenula kad si pričala o smrti njegovog brata.”

Kejt je i dalje ćutala. Zar je zaista slučajnost što je paša Karim baš sad ovde? Kako da poveruje u to?

„Mislim da je veoma privlačan”, nastavila je Serena. „Visok, tamnokos, oči kao ugalj, izrazito čulne usne. Sasvim je drugačiji od

engleskih muškaraca, ako mene pitaš. Sigurna sam da je živa vatra."

Kejt se tek sad malo opustila. „Da, privlačan je, i svestan je toga. Ne zna za reč *ne*, niti je prihvata. Ništa mu nije sveto, čak ni žene iz harema njegovog brata."

Serena je širom otvorila oči. „Pokušavaš da mi kažeš da te je zavodio?"

Kejt se zgađeno namrštila. Osetila je mučninu pri samoj pomisli na to. „Ako to tako želiš da nazoveš. Dao mi je neko omamljujuće sredstvo i tajno me zatvorio u svoju odaju. Kada je počelo da deluje, preklinjala sam ga da me uzme. Poludela sam, telo mi je vapilo za njim, nisam imala izbora, iako sam u svakoj sekundi znala šta radim. Kao što sam znala i da to neću moći da zaboravim."

To je ono najgore - nemogućnost da zaboravi kako je ležala i uživala u njegovom naručju, u onome što joj je radio, iako su joj njegovi dodiri bili odvratni. Molila ga je da ne prestaje, da nikad ne prestane, da sve snažnije i brže prodire u nju. Ta noć joj je slomila ne samo volju već i samopouzdanje, a donela joj je i strah da će ponovo biti bespomoćna pred njim. To se zauvek urezalo u njenom umu.

„Bože moj", promrmljala je Serena. „Misliš na sredstvo koje zovu *španska mušica*? U dvorcu *Dilajla* nudili su mi neku zamenu za to."

Kejt je klimnula glavom. „Da. Bar sam preživela. Ali nisu svi kojima su evnusi stavljali prah u piće ili jelo bili te sreće."

Serena se stresla. „Bože", ponovila je. „Šta se dalje dogodilo?"

„Od tog trenutka nije me ostavljao na miru. Uhodio me je, kud god je mogao, i davao mi do znanja da... ima nameru da ponovi naš susret. Navodno je planirao da me otkupi od brata, ali Ahmet je ovo odbio. Nebitno iz kojih razloga. Ali kad je Karim došao na vlast, više ga niko nije mogao zaustaviti u nameri da mi se približi." Duboko je uzdahnula. „Zato sam i pobegla. To je bio glavni razlog. Nisam mogla da podnesem još jedno posrnuće."

Serena se zamislila. „Misliš daje Karim ovde zbog tebe?", sumnjičavo je pitala.

„Ne znam. Ali čudno mi je što se pojavljuje baš ovde. Znao je da sam Engleskinja, a onog dana kad sam nestala, nije isplovilo mnogo brodova iz Aleksandrete. Sabrao je dva i dva. Koliko je već u Londonu?", pitala je.

„Najviše nekoliko dana. Prvo javno pojavljivanje bilo je u operi s princom od Velsa.“

Kejt je razmišljala. Ako ju je Karim zaista pratio - i zbog toga se umešao u delegaciju - već bi se pojavio kod nje i tražio šta hoće. Ili je imao neki tajni plan? A možda ipak nije bio u Londonu zbog nje, već je zaista u pitanju samo diplomatska poseta u kojoj je učestvovao?

Šta god bio razlog njegovog prisustva, mogla je samo da zahvali sudbini na tome. Jer sad je zaista imala mogućnost da pomogne Džastinu.

* * *

U roku od jednog sata vratio se glasnik koga je poslala da pronađe prebivalište paše Karima u Londonu.

Nakon manje od dva sata, Kejt je stajala pred vratima palate Hantington koju je kraljica stavila na raspolaganje osmanskoj delegaciji. Došla je sama, i zažalila je čim je ugledala dva mrzovoljna čuvara na vratima. Ipak, ispravila je ramena i trudila se da deluje što prijatnije kada je rekla: „Želela bih da razgovaram sa pašom Karimom. Očekuje me. Zovem se...“, zadržala je dah, „zovem se Lejla.“

Nakon nekog vremena, čuvar se vratio sa službenikom obučenim u osmansku nošnju. Kejt je na njegovom jeziku ponovila zašto je došla, a onda su je odveli u salon u kome će sačekati. Ubrzo će joj saopštiti odluku da li će je paša Karim primiti.

Kejt je sela na ivicu male sofe. Bila je tako napeta da nije morala da se trudi da leđa drži uspravljena. Sve se dešavalo tako brzo da nije imala jasan plan. Najhitnije je da od paše dobije dokument koji će za sva vremena dokazati Džastinov identitet. Nije razmišljala o pojedinostima kako će to ostvariti.

Vrata su se otvorila i Kejt je shvatila da nijednom nije pomislila na to kako da se ponaša kad zaista sretne pašu - što se upravo dešava.

Ustala je sa oklevanjem. Pravila su zahtevala da se baci na kolena pred njim. U svakom slučaju, nalazili su se na britanskom tlu i njena haljina nije bila prikladna za takvo iskazivanje poštovanja. Dakle, duboko mu se naklonila, kao što bi bilo primereno učiniti i pred kraljicom.

„Nisam poverovao Barsi kada mi je rekao da me čeka Engleskinja koja se zove Lejla“, rekao je Karim. I dalje naklonjena, podigla je glavu.

„Paša Karime“, obratila mu se zvanično. „Drago mi je što vas ponovo srećem.“

„Da, Lejla, verujem ti.“

Nije mogla a da ne primeti podsmeh u njegovom glasu, i ponovo je spustila pogled ka podu. Nije joj rekao da se uspravi, pa je, stoga, morala da ostane u tom neudobnom položaju.

„Mislim da imaš dobar razlog zbog kog si došla - nakon što si pobjegla iz mog harema i ukrcala se na brod koji te je odveo na drugi kraj sveta. Dakle, nema potrebe za lažnom ljubaznošću. Reci jednostavno šta želiš. Možda sam raspoložen da ti ispunim želju.“

Ali možda i nije. Čula je neizgovorene reči i poželela da je bila bolji diplomata na početku razgovora. Koliko bi bilo pametnije da mu se obratila na javnom mestu, da su procaskali i postepeno došli do suštine. Ali, tu priliku je propustila.

„Paša Karime, poznati ste po velikodušnosti.“ Nije se usuđivala da ga gleda dok su razgovarali. Kao što je Serena zaključila, bio je veoma privlačan muškarac, a ona možda jedina žena koja mu je ikada pružila otpor. Podrugljivo se nasmešio kada je to rekla, ali ništa nije odgovorio. „I zbog te vaše velikodušnosti, oslobodili ste jednog zarobljenika vašeg brata nakon mnogo godina zatočeništva.“

Paša se namrštio, a Kejt je nastavila. „Međutim, porodica ovog sirotog čoveka igra prljavu igru. Pripadnici porodice nisu bili srećni kada se on vratio u Englesku, jer to je značilo da se vratio zakoniti naslednik titule i poseda. Oni su se, zapravo, nadali da će on umreti u zarobljeništvu, i upravo iz tog razloga nisu ni želeli da plate otkup za njega.“

„Nešto slično sam i naslućivao, zato sam ga i oslobodio. Ionako mi je bio beskoristan. Da lije od svoje porodice tražio da mu zbog toga položi račune?“

Kejt se ohrabrila kada je u pašinom glasu primetila naznaku zanimanja za Džastinovu sudbinu. „On ima veliko srce. Nije želeo da se sveti, već da postavi stvari na svoje mesto. Zato je tog čoveka ostavio na miru i prepustio mu nekoliko manjih imanja kako bi mogao

da nastavi neometano da živi i izdržava porodicu. Ali, nažalost, taj čovek mu je zahvalio novom spletkom."

„Novom spletkom?"

„To je razlog zbog kog sam ovde i pozivam se na vašu velikodušnost."

Paša je prevrnuo očima. „Lejla, molim te, pređi na stvar."

„Vaš nekadašnji zatvorenik je Džastin Grenvil, markiz od Veksforda. Molim vas da izdate dokument u kome potvrđujete da je vaš brat držao Džastina Grenvila deset godina u palati. I da ste ga vi oslobodili i da se brodom *Sea Witch* vratio u London."

Po pašinom izrazu lica nije mogla ništa da zaključi. Noga ju je zbolela, pa je prebacivala težište s jedne noge na drugu.

„Uspravi se." Paša je počeo da šeta po sobi tamo-amo. Na sebi je, preko širokih pantalona, imao bogato ukrašen kaftan, a glava mu nije bila pokrivena kapom.

„Sigurno bi i diplomatski odnosi postali još bolji kad kraljica saznala kako ste plemeniti, kako.

„...velikodušan", dodao je paša.

Kejt je klimnula glavom. „Kako ste velikodušno postupili."

Karim je nastavio da se kreće po sobi. Zatim je zast zagledao se u nju svojim crnim očima. „Zašto sam ma. nije došao? Zašto mi šalje robinju, umesto da sa mnom i govarakao muškarac s muškarcem? Plaši me se?"

To pitanje nije bilo sasvim neopravdano, ali u tom nutku Kejt nije znala šta da mu odgovori. Možda ni sam Džastin nije bio upoznat sa činjenicom da paša boravi u Engleskoj. Konačno, poslednjih dana bili su zauzeti dru stvarima.

„Došla sam bez njegovog znanja", priznala je izgovorivši prvo što joj je palo na pamet. „Nije želeo da zahteva od vas.."

„...velikodušnost?", dodao je paša.

„Već je hteo da pronađe neko drugo rešenje. Ali ja mislila da bi bilo najjednostavnije.

„...ipak zahtevati od mene da budem velikodušan?"

Nije mogla da oceni da li je dobre volje ili ga je razljutila pa zbija šalu s njom. Nikada nije uspela da nađe zajednički jezik s njim, a i sada ju je osećaj kako bi bilo najbolje ophoditi se prema njemu ostavio na cedilu. '

„Ništa ja ne činim bez protivusluge.“ Po njegovom glasu dalo se zaključiti da se ne šali. „Pretpostavimo da izdam takav dokument, šta ću dobiti zauzvrat?“

Kapljice znoja izbile su joj se iznad gornje usne. „Naklnost... kraljičinu?“, nespretno je zamucala.

„Lejla, kraljica nije ovde“, zaključio je i prišao joj bliže. „Ali ti jesi. Šta je s tvojom naklonošću?“

Prstom joj je prešao preko obraza. Prepala se. Misli su joj se rasule kao kokoške kad spaze lisicu koja im prilazi. Naravno. Staro pravilo. Nema ništa bez protivusluge.

„Moja naklonost... sad? I izdaćete mi dokument?“

Prst mu je dalje kružio po njenom vratu. Danas je na sebi imala zatvorenu haljinu, ali on nije mario. Osetila je njegov topao dah na uhu. „Tvoja naklonost, Lejla, danas...“, nežno joj je poljubio kožu iza uha, „i svakog narednog dana koji nam Alah podari.“

Ukočeno je podnela maženje, ali njegove reči su je uznemirile. „Trebalo bi, da... trebalo bi...“

„Da se vratiš sa mnom. Da deliš sa mnom strast, svake naredne večeri. Dobrovoljno. A ja se nikada više neću tako poniziti da tvoju volju podstičem nečim drugim osim svojom strašću.“

Gledala je njegove tamne oči i u njima videla neskrivenu čežnju. Iako je nije dodirnuo, pribojavala se da od straha ne izgubi svest. Ali ne toliko koliko se plašila sudbine. Stajala je nepomično i razmišljala o ovoj strašnoj ponudi. Da je bila reč samo o tome da ga sad i ovde zadovolji, brzo i sa svim svojim umećem, uradila bi to bez razmišljanja. Džastinova budućnost bila je najvažnija. Nebitno bi bilo tih nekoliko sati gađenja koje bi istrpela. Njihova zajednička budućnost opravdala bi cenu koju plaća. Ali paša je od nje tražio da se odrekne ljubavi koju je ona tek pronašla, a pri tome bi gađenje i otpor koje sad oseća prema njemu, morala da krije do kraja života. Nije znala može li to.

Gledala je nepomično lice ispred sebe. I znala je da nema drugog izbora. Džastinova sudbina visilaje o koncu. Na njoj je bilo da spase njegov život na sve moguće načine. Nije se mogla odupreti tome. Sad je zaista razumela reči koje joj je jednom izgovorio. *Želim da budeš sretna - čak i ako je moja nesreća cena koju moram da platim.* Jer ona se sad oseća upravo tako.

„Pristajem. Vratću se s vama. Ali želim da dokument dobijem pre toga. Želim da ga lično predam markizu od Veksforda. Onda ću pripasti vama, paša Karime, srcem i telom.“

Čežnja u njegovim očima ustupila je mesto nečemu što ona nije znala kako da nazove. Pobeda? Radost? Iznenađenje?

Obratio joj se: „Ostavi mi svoju adresu. Sastaviću dokument i poslati ti ga. Delegacija s kojom sam ovde napustiće London za dve nedelje. Naš sledeći cilj je Pariz, a onda Beč i, na kraju, Rim. Odatle plovimo kući. Očekujem da se noć pre nego što ćemo napustiti grad pojaviš kod mene, je l' jasno?“

Kejt je klimnula glavom kao omamljena.

Njegov glas postao je za nijansu tiši i preteći. „Ako ne dođeš, poslaću ljude po tebe.“

Dvadeset peto poglavlje

Tek kada je Kejt ponovo sela u kočiju, postalo joj je jasno šta je učinila. Za dve nedelje biće prepuštena na milost i nemilost paši. Džastinov život biće spašen, ali ona će, do kraja svog života, biti zatočena u haremu.

Džastinov život će biti spašen, ali ona nikada više neće videti jedinog muškarca koga voli.

Džastinov život biće spašen.

Suze su joj oblile lice.

Džastinov život biće spašen.

To je sve što je važno.

Izvadila je maramicu iz ogrtača i dugo plakala, sve dok joj nije ponestalo suza. Tek tad je primetila da kočija već dugo stoji pred Sereninom kućom i da lakej čeka pred vratima da joj otvori.

Na svu sreću, nije srela Serenu na putu do sobe. Imala je priliku da se smiri i da stavi hladnu oblogu na lice kako bi prikrila tragove rastrojstva.

Kada je Serena kucnula na njena vrata sat kasnije, Kejt je bila pribrana i veselog izraza lica.

„I? Jesi li razgovarala s pašom?“, pitala ju je drugarica bez okolišanja.

„Da. Dobiću dokument.“ Nasmejala se i pljesnula rukama. „Zar to nije divno? Sve će biti u redu.“

Serena se namrštila. „Tek tako? To me čudi.“ „Činjenica da je nakon preuzimanja vlasti oslobodio britanskog zarobljenika, odlično će se odraziti na njegove pregovore s kraljicom. To je sve. Naravno da to ne čini iz ljubavi prema meni“, dodala je. „I nije zbog mene u Londonu. Sve je puka slučajnost.“

Serena je delovala smireno. „Dobro. Večeras imam sastanak, pa sam pre toga htela da se uverim da je sve u redu. Džastin će se sigurno pobrinuti za tebe i izvesti te?“

Kejt je slegnula ramenima. „Ne znam. Čim dobijem pašin dopis, otići ću kod njega.“

„Možeš i bez dopisa“, zaključila je Serena.

„Možda i odem. U svakom slučaju, nema više razloga za svađu“, odgovorila je Kejt. „Razmisliću o tome.“ Protezala se i zevala.

Serena je ustala. „Učini tako. Ja idem da se okupam i spremim.“

Kejt je klimnula glavom. „Želim ti prijatno večer.“

Tek kada je sobarica ušla u biblioteku i donela joj laganu večeru, Kejt je shvatila da je izgubila predstavu o vremenu. Predomišljala se da li da ode kod Džastina, ali je na kraju ipak odustala, budući da se pašin glasnik s dopisom još nije pojavio, a ona nije želela da odlazi kod njega praznih ruku. Reči su bile jedno, a činjenice drugo.

Bezvoljno je prebiralala kašikom po mlakoj čorbi, kada se pojavio batler da najavi dolazak markiza od Veksforda. Koji je, naravno, bio odmah pored njega, pa Kejt nije ni mogla da izabere hoće li ga primiti ili ne.

Džastin je uleteo u prostoriju, a batler je obazrivo zatvorio vrata iza njega. „Nikada nećeš pogoditi šta se desilo“, uzviknuo je uzbuđeno. Lice mu je bilo ozareno. „Sve nevolje su rešene. Paša je ovde. Saznao sam to pre jednog časa. Sutra će me primiti. Tada ću ga zamoliti da sastavi dokument koji će potvrditi moj identitet.“

Ustala je, a on ju je zagrlio. Bila je pomalo iznenađena, ali uzvratila mu je poljubac. „Nisi ljut?“

„Ljut?“ Skupio je obrve. „Ah, misliš zbog onog jutros? Ne, nije trebalo da te uvlačim u čitavu tu zavrzlamu, ali nisam znao kako sebi da pomognem. U pravu si u svemu što si rekla. Tvoje reči su me pogodile, jer... jer...“ Pokunjeno je spustio pogled, „...jer ih u prvom trenutku nisam sasvim razumeo. Mislio sam da je tebi jednostavno da mi pomogneš, ali pritom uopšte nisam razmišljao koliko je i tvoja situacija teška.“

Kejt se ugrizla za usnu, osetila je da joj suze ponovo naviru na oči. Čak je tražio način da je opravda. „Nema potrebe da odlaziš kod paše Karima“, rekla je. „Ja sam danas bila kod njega, čim sam saznala daje ovde.“ Snažnije ju je zagrlio, a ona se nasmejala. „Pristao je da ti izda dokument i preda ga meni.“

Gledao ju je kao daje vidi prvi put. „Jesi li svesna šta si mi upravo rekla?“, upitao ju je promuklim glasom.

„Da, kažem da tvoj odvratni stric može da se nosi. Postoji samo jedan markiz od Veksforda, i on stoji kraj mene.“ I dalje se smešila, iako je svaki živac u njoj podrhtavao.

Ponovo ju je privukao k sebi. „Hvala ti. Molim te, oprosti što sam na trenutak posumnjao u tebe. Nikada više to neću učiniti.“ Rukama joj je prešao preko leđa, a ona je spustila glavu njemu na rame. „Nakon

mog jutrošnjeg brbljanja, ništa ti ne mogu zameriti. Ali bila sam kao skamenjena od straha kada sam shvatila da ti ne mogu pomoći, koliko god to želela." Ponovo su joj suze navrle na oči i ovog puta nije uspela da ih zaustavi. Plakala je tiho, iako joj je telo podrhtavalo od jecaja.

Džastin ju je smirivao i ona je u nekom trenutku pobedila buru suza. Mirno mu je ležala u naručju i uživala u njegovoj blizini. *Dve nedelje*, razmišljala je. *Imam još dve nedelje koje moraju da nadoknade ostatak mog života.*

Pašin dokument stigao je sledećeg jutra. Džastin je zatražio prijem kod kraljice, koji mu je odobren i zakazan za nekoliko dana.

Kejt je, koliko god je mogla, izbegavala da se sa Džastinom pojavljuje na javnim mestima, želela je da spreči da se on i paša sretnu. Nije sumnjala daje paša dobro obavešten o tome gde se ona kreće, kao i da zna za njenu vezu s markizom od Veksforda. Ali očigledno ju je ostavio na miru, jer je računao na to da će ona održati obećanje i napustiti s njim London.

Dani su joj leteli kao nikad. Bila je nemirna i nervozna, a istovremeno i opterećena time da Džastin ništa ne primeti. U nastojanju da je nikad ne zaboravi, noći je pretvarala u opojne pirove beskrajnih radosti. Dovodila gaje do granica svesti, sve dok ne bi zaspao iznemogao i znojav, ne primećujući da ona, širom otvorenih očiju, zuri u tavanicu i da su joj obrazi mokri od suza.

Trinaestog dana ujutru veselo mu je saopštila da će večer provesti sa Serenom i uz smešak mu naredila da on izađe s Pitom.

Otišao je od nje, srećan kao dete, ne sluteći ništa. Ona je tako želela. Kada je ostala sama, sela je za stočić i počela da piše. Ujutru će neko pronaći pismo i predati ga Džastinu.

Nekoliko redova biće dovoljno. Htela je da on zna da ga voli i da će ga uvek voleti. Nije želela da on sazna za dogovor s pašom. Dakle, pisala je o gadnim okolnostima i moći sudbine. I o tome koliko ga voli.

Nije imala mnogo da spakuje, jer nije bilo mnogo opipljivih stvari koje bi je podsećale na Džastina. Ali poneće mnoštvo sećanja u svojoj glavi. I dobro je što je tako, jer paša bi joj ionako sve oduzeo bez milosti. Sećanja joj, međutim, nije mogao uzeti.

Kejt se nije usuđivala da se pozdravi sa Serenom. Čak je i pismo predstavljalo opasnost da ona sve prerano otkrije i osujeti je iz najbolje namere.

Kada je batler najavio daje stigla iznajmljena kočija, Kejt se poslednji put setno osvrnula po sobi. Srećni trenuci koje je ovde doživela otežavali su joj da se pozdravi, a zvuk brave koju je zatvorila za sobom, zaboleo ju je kao ubod mačem.

Polako je silazila niza stepenice. Sa svakim korakom koji je napravila, umirao je deo nje. Kada je konačno ušla u kočiju, osećala je samo beskrajnu prazninu.

Neutešno se sklupčala u ćošku i čekala da kočija krene. *Gotovo je*, bila je reč koja joj je prošla kroz glavu, *bilo pa prošlo*.

A onda su se najednom otvorila vrata kočije i Serena je uskočila unutra. Vrata su se zatvorila i kočija je krenula.

„Smesta mi reci šta se dešava“, zahtevala je Serena. „Danima se kao duh krećeš po kući, nisi sva svoja, oči su ti pune suza iako ne plačeš preda mnom, a Džastina posmatraš sa izrazom od koga mi se kida srce i leđi krv. Dakle, šta se dogodilo?“

Kejt je prebledela. „Ti... ti... ne smeš znati. Moraš... da izađeš... odmah...“

„Ne, neću to učiniti!“, Serena je ratoborno prekrstila ruke i ljutito je gledala pravo u oči.

Kejt je povila ramena. Nije više imala snage da se bori. „Džastinov dokument imao je cenu. Moram da pratim pašu, dobrovoljno i... svojevoljno, kako on kaže. Najpre na putu po Evropi, a onda nazad u Aleksandretu. U njegov harem.“

„Dakle, ipak je došao zbog tebe?“

„Ne znam. Nismo razgovarali o tome. A to sada i nije važno“, dodala je dok je stezala prste u krilu.

„Jesi li rekla paši da voliš Džastina i da ćeš poći s njim samo zbog toga?“, pitala je Serena.

„Ne, naravno da nisam.“

„Idem s tobom kod paše.“

Kejt je podigla glavu. „Ne, ne ideš.“

„Oh, idem. Ako već moram da te otpremim na put s njim, hoću da se uverim da će se dobro ponašati prema tebi.“

Kejt je, nakon ovih reči, shvatila da Serena nema pojma o čemu govori. Paši niko ne srne da naređuje. A naročito ne žena. Osim toga, postojala je još jedna teškoća. „On ne govori engleski“.

Serena je odbacila ovaj prigovor. „Onda ćeš ti prevoditi. Ili neko iz njegove pratnje.“

Kejt je iz rukava izvukla maramicu. Iako ih to nikud neće odvesti, Serenina odlučnost joj je prijala. Neko vreme gledala je tupo ispred sebe, a onda se kočija zaustavila.

Očigledno je straža bila pripremljena za njihov dolazak, jer propustili su ih bez pitanja. Lakej ih je uveo u salon, koji je bio znatno veći od onog u kome gaje Kejt čekala prvi put. Sa tavanice su visili teški kristalni svećnjaci, a na postavljenom stolu u sredini prostorije takođe su se nalazila dva svećnjaka sa po šest sveca.

Kejt nije zanimalo kako je ukrašena prostorija u kojoj su se našle, dok je Serena, međutim, bila oduševljena. „Ako ovako izgleda odaja u kojoj se odigravaju nevažni prijemi *tete-a-tete*, onda mi je teško i da zamislim kako...“ Prekinula je kada su se otvorila vrata i paša Karim ušao unutra. Kejt se u istom trenu naklonila. Krajičkom oka primetila je da mu je Serena pružila ruku.

Na njeno oduševljenje, paša se zaista poneo po zapadnjačkim običajima. „Gospođo Dekster, kakvo iznenađenje.“

Kejt je podigla glavu. On govori engleski. Karim al Zafer govori engleski!

„Lejla, smeš da se uspraviš.“

„Ona se zove Kejt, ne Lejla“, hladno je rekla Serena. „Uostalom, gospodine Al Zafere, upoznata sam s vašim dogovorom prema kome mogu da osećam isključivo prezir.“

Gospodine Al Zafere, Kejt se borila za vazduh.

„Za mene je ona bila i ostala Lejla. Teško izgovaram engleska imena.“ Još uvek je držao Serenu za ruku i nije imao nameru da je pusti. A ni Serena je nije povlačila.

Kejt je zurila u pašu Karima kao da ima dve glave! Ništa drugo joj i nije preostalo. A on, iako je primetio kako ga gleda, ništa nije rekao. Pažnja mu je bila usmerena na Serenu.

„Šta mogu da učinim za vas, gospođo Dekster? Lejla i ja smo se nešto dogovorili, kao što i sami znate. Nameravao sam da to proslavimo uz večeru.“ Iako je otvorio ruku, Serena svoju nije

povukla. „Ili vi imate neki drugi predlog?“, Karimov glas bio je dubok i promukao, kao da dolazi pravo iz grudi.

Serena je isturila bradu. „Imam, gospodine Al Zafere. Kejt mi je ispričala da želite da žena pođe s vama dobrovoljno. Da li je to tačno?“

Paša je polako klimnuo glavom.

„Sigurno znate da su Kejt i Džastin Grenvil u strasnoj ljubavnoj vezi. Shodno tome, ona ne bi krenula s vama dobrovoljno. Učiniće to jer vam je dala reč i jer bi učinila sve da spase život Džastinu Grenvilu.“

Paša je prekrstio ruke. „Šta vi od mene očekujete, gospođo Dekster? Da je ne povedem sa sobom i još jednompogledao je Kejt, a ona nije znala kako da protumači taj pogled, „... .dokažem svoju velikodušnost?“

Serena je uporno gledala pašu ne trepćući. „Da, to očekujem. Jer čoveku vašeg kova nije neophodno da na silu drži ženu kraj sebe.“

Paša je podigao svoje tamne obrve. „Očigledno Lejla pred vama nema tajni.“

„Nema. Inače ja ne bih bila ovde i iznosila vam svoj predlog.“ Serena je namerno napravila pauzu. Pre nego što je nastavila da govori, duboko je udahнула. „Pustite Kejt. Umesto nje dobićete ženu koja će voljno poći s vama.“

„Serena, za ime božje, zaveži!“, zaprepašćeno je uzviknula Kejt. „Nemaš pojma o čemu pričaš.“

Paša je i dalje nepomično stajao kraj Serene. „Zašto bi se jedna Britanka prepustila osmanskome varvarinu? I to još voljno, kako kažete?“

Serena je odlučno odgovorila: „Jer ta britanska dama čezne da sazna kakvi su osmanski varvari. Odgovaraju li zaista onome što obećavaju.“

Paša je pogledao Serenu, zabacio glavu i počeo da se smeje. Kejt se naježila. Najradije bi zgrabila Serenu za kosu i izvukla je napolje.

„Gospodo Dekster, upravo se pitam da li ste zaista tako drski ili samo želite da u to poverujem.“ Zaškiljio je, a onda je nestalo i ono malo vedrine iz njegovog glasa. „Ili samo želite da spasete drugaricu i da zatim uz neki bedan izgovor izbegnete naš dogovor.“

Serena mu je prišla korak bliže i besno prosiktala: „Ništa na meni nije bedno, gospodine Al Zafere.“

Podigla je ruku, zgrabila ga za vrat i njegovu glavu privukla k sebi. Iako ju je uhvatio za zglob pre nego što ga je dodirnula, dopustio joj je. Usne su im se spojile i Kejt je u neverici posmatrala kako dve grabljivice nasrću i napadaju jedna na drugu.

Kejt je zadrhtala i uzdahnula. Mogla je da vidi kako im se pomeraju donje vilice, kako im se usne spajaju pod novim uglovima i jezici igraju. Bilo je puteno i nasilno i istovremeno očaravajuće.

Kada su se konačno odvojili jedno od drugog, izgledali su kao da su jedva preživeli oluju. Raščupana kosa, otekle usne, crveni obrazi. Vazduh oko njih treperio je od čiste seksualne energije.

Serena je teško disala, a i paša je duboko uzdisao pre nego što je izgovorio: „Zaista, gospođo Dekster, vaš predlog nosi sa sobom neke prednosti. Razmisliću o tome i javiću vam šta sam odlučio.“

„Ne, gospodina al Zafere.“ Odmahivala je glavom. „Ili Kejt ili ja. Birajte, možete odlučiti u narednih nekoliko minuta. Onda odlazim.“

Paša je obema rukama prolazio kroz kosu u želji da je zagladi. Međutim, sad je bio još čupaviji. „Da li da očekujem da će se lord Šeridan sutra pojaviti s pištoljem kraj mog kreveta?“

Sa Sereninih usana začuo se veoma čulan smeh, a glas joj je bio nalik mačjem predenju kada je rekla: „Vrlo mi godi što ste zainteresovani za prilike u mom životu, ali lord Šeridan ne polaže nikakva prava na mene. Niti bilo koji drugi muškarac, ni sad ni ubuduće.“ Nameštala je neposlušne pramenove iza uha. „Možda je moje srce mrtvo, ali, gospodine Al Zafere, telo mi je živo. Potrebna mi je strast i gnušam se tabua. Mislite li da me možete zadovoljiti?“

Zamišljeno ju je posmatrao. „Gospođo Dekster, zaista ste izazov. Nisam siguran da li ću zažaliti, ali...“ Okrenuo se i prišao Kejti, koja se još uvek trudila da se nosi s novonastalom situacijom. „Pretpostavljam da gospođa Dekster govori istinu i da je jedini razlog zbog kog si ovde želja da održiš datu reč.“

„Šta sam drugo mogla, paša Karime?“, tiho je izgovorila Kejt. „Dala sam reč da ću poći s vama dobrovoljno. I eto, tu sam.“

Iskrivio je usne. „Dobrovoljno.“ Uzdahnuo je. „Manimo se toga. Možeš da ideš, Lejla. Možda taj tvoj engleski lord rasplamsa vatru u tebi.“

Nekoliko trenutaka je u prostoriji vladala potpuna tišina. Onda je Kejt shvatila daje upravo postala slobodna. Jedva je izgovorila:

„Hvala, paša Karime.“ To je bilo premalo, kada se uzme u obzir to što joj je podario nov život, ali nije znala šta drugo da kaže.

Serena joj je prišla i zagrlila je. „Ne slušaj ga. On je pogrešan muškarac. Za tebe“, šapnula joj je u uho i glasnije dodala: „Zbogom, Kejt. Zadrži moju kuću dok se ne vratim. Ukoliko se vratim. Pisaću ti i obaveštavati te šta se dešava.“

Kejt je dobro osmotrila svoju drugaricu i pokušala da razume. „Sve što bih rekla ne bi imalo smisla. Zar ne, Serena? Ti to zaista želiš, ne činiš to zbog mene?“

Serena se nasmejala gotovo sažaljivo. „Naravno da ne, draga. Radim to zbog sebe. Volim pustolovinu, a ove okolnosti obećavaju velike pustolovine.“ Bacila je pogled na pašu s namerom da ga pretvori u pepeo.

Kejt je klimnula glavom, iako je njen razum još odbijao da prihvati da se Serena svojevolejno predala ovom despotu. Povukla se korak unazad. „Da ti spakujem neke lične stvari?“

„Ne, neće biti neophodno.“ Obratila se paši. „Gospodine Al Zafere, vi ćete se pobrinuti za sve?“

„Naravno, gospođo Dekster. Možete pogledati odeću koja vam stoji na raspolaganju. Ako vam bude potrebno još nešto, pobrinućemo se za to u Parizu.“

Serena se smejala. „Savršeno. Hoćete li otpratiti Kejt do kočije? Čeka pred glavnim ulazom.“

Paša je lagano klimnuo glavom. „Kako vi želite, gospođo Dekster.“

Kejt je još jednom pogledala Serenu i činilo joj se da su sve dalje jedna od druge, sve dok ta daljina nije postala nepremostiva.

Uzdahnula je, bez reči se okrenula i krenula za pašom koji je išao ka vratima. Čutke su prošli kroz hodnik i konačno stigli do kočije. Kejt je držala ruke u džepovima ogrtača. Jedno pitanje ju je mučilo i skupila je snagu da ga postavi.

„Paša Karime, otkud vi govorite engleski?“

Otvorio je vrata kočije. „Odrastao sam u haremu. Kao i svi dečaci do osme godine. Bilo je mnogo žena koje su govorile engleski, kao i nekih koje su govorile francuski, a ostale ruski.“ Pogledao ju je. „Može se mnogo naučiti, samo ako se hoće. Ako se ne odbija sve što je strano. Kao što je činio moj brat.“

„Nisam znala“, promrmljala je Kejt.

„Štošta nisi znala. Ili nisi razumela." Sagnuo se i sišao niza stepenice. „Onog dana kad sam išao kod brata i sreo tebe, obećao sam mu da ću se oženiti tobom." Gledao ju je nekim nedokučivim pogledom, a onda slegnuo ramenima. „Bilo kako bilo, želim ti svu sreću. Pronađi je i zadrži."

Klimnula je glavom i ušla u kočiju. Možda je i on očekivao neku pomirljivu oproštajnu reč, ali nije mogla da mu je da, jer nikada neće zaboraviti ono što joj je učinio.

„Zbogom, paša Karime", prevalila je preko usana.

Nije mu poželela sreću.

* * *

Kada se kočija zaustavila ispred kuće u Ulici St. Džejms, upaljena svetla govorila su daje u njoj još živo. Što i nije čudno, jer tek je prošlo devet sati.

Kejt je još bila kao ošamućena i nije mogla da veruje šta se dogodilo. Neće morati da napusti Džastina i neće se vratiti u harem i zavisiti od raspoloženja paše Karima.

Da li je Serena uopšte znala u šta se upušta? Kejt joj je, kako bi joj što jasnije predočila sliku, na široko opisivala život u haremu, kao i Karimov karakter. Ako se ona, uprkos tome, dobrovoljno - Kejt se naježila - bacila u zagrljaj paši Karimu, onda je sama odgovorna za sve što će se dešavati u budućnosti.

Dok se Kejt penjala stepenicama do svoje sobe, mislila je na Serenine reči. *On nije pravi muškarac. Za tebe.* Kao da paša Karim može biti pravi muškarac za bilo koju ženu... Vrtela je glavom i otvorila vrata sobe.

Na njeno iznenađenje, u sobi su gorele sveće. Kejt je skinula ogrtač i zbacila ga sa sebe na krevet. Tek tad je ugledala Džastina. Stajao je u uglu sobe, pokraj prozora s navučenim zavesama. Kada se okrenuo tromo poput starca, ugledala je pismo u njegovim rukama.

U prvom trenutku poželela je da mu potrči u zagrljaj, ali odustala je. Dakle, stajala je i čekala.

Lice mu je bilo sivo. Nije gledao nju, već list papira. „Ja... nisam se našao s Pitom. Nešto sam... predosetio. Nešto sam predosetio", ponovio je razgovetnije. „Zato sam mislio da dođem po tebe i Serenu kako bismo zajedno proveli večer."

Naravno, batler ga je pustio u sobu. Nije to učinio prvi put. Znali su da joj je on ljubavnik, koji je po volji dolazio u ovu kuću i iz nje izlazio.

„Međutim, nije vas bilo, pa sam odlučio da sačekam. Ovde.“
Uzdahnuo je. „Volim ovu sobu. Oslikava tvoje biće i miriše na tebe. Kada sam ovde, uvek zamišljam da će tako biti kada mi budeš žena. Kada mi cela kuća bude ispunjena tobom.“

Sad ju je pogledao. „Onda sam pronašao pismo. Bilo je upućeno meni, inače ga ne bih otvorio.“

Kejt je klimnula glavom. „Da, tebi je bilo namenjeno“, tiho je rekla.

„To je oprostajno pismo. Sutra ćeš otputovati s pašom.“ Glas mu je bio skoro nečujan, u njemu nije bilo nikakvih pitanja, samo duboko očajanje.

Kejtin stomak pretvorio se u hladnu grudvu. Morala je da mu kaže istinu, između njih više ne srne biti laži.

„Da, trebalo je“, umorno je izgovorila. „To je bio uslov da potvrdi tvoj identitet.“

„Kejt...“, tiho je prošaputao.

Prekinula ga je pokretom ruke. „Zbog paše Karima sam pobešla iz harema. Nakon smene vlasti, bila bih mu prepuštena na milost i nemilost, a on bi se služio svim raspoloživim sredstvima da me pridobije.“ Posmatrala je Džastina dok je otkrivala i poslednju, najmračniju tajnu. „Jednom je to već učinio. I ponovo bi. Nije bilo mnogo žena koje su mogle da ga odbiju, možda gaje upravo to privlačilo.“

Suze su joj navirale, a prste je toliko stiskala da su joj ruke pobebele. „Kada sam ga zamolila da izda dokument, iskoristio je priliku da me ponovo uzme pod svoje. Mada je tražio da dobrovoljno pođem s njim.“

Pismo je palo na pod. „Kejt, zašto ništa nisi rekla? Bože, otišao bih ja kod njega i dao sve od sebe da ga ubedim da te pusti.“

Nisu to bile prazne reči. Kejt je osetila odlučnost u njegovom glasu i nije sumnjala da bi on to zaista učinio. „Bilo bi beskorisno. Paša je svemoćan, a njegove odluke su neprikosnovene. Taj odlazak kod njega za mene je značio da ponovo moram da se uklopim u njegov svet.“ Prišla mu je tako blizu da je rub njene haljine dodirivao vrhove njegovih cipela. „Međutim, sve je ispalo drugačije. Serena me je spasla, u poslednjem trenutku. Ona će umesto mene poći s pašom.“

Sama tako želi." Stavila je svoje ruke bojažljivo na Džastinove grudi. Jedino što joj je preostalo bila je nada da će on razumeti. „Džastine, ona nije spasla samo mene već je omogućila da nas dvoje budemo zajedno. Ukoliko to još želiš."

„Ukoliko to još želim?" Osećalo se uzbuđenje u njegovom glasu. „Sedeo sam ovde sa pismom koje mi je uništilo život, i to onako kako Edvard svojim podmuklim planom nikada ne bi uspeo. I ti još pitaš..."

Nije mogla a da ne primeti njegovu ogorčenost, te ga je brže-bolje prekinula, kako bi nešto razjasnila. „Htela sam da ti pomognem. Ništa drugo. Ti si jednom rekao da mi želiš sreću čak i ako je to tvoja nesreća. Tako je bilo i meni. Volim te, Džastine. Niko nikada neće zauzeti tvoje mesto u mom srcu. Nikada. Bez obzira na to šta će se desiti." Rado bi spustila glavu na njegovo rame i u njegovom naručju potražila utočište. Ali nijednim pokretom nije je ohrabrio. Osećala se tako bespomoćno kao nikad pre u životu. Izjavila mu je ljubav, recima i delima. Možda nespretno. Možda... prekasno. Po Džastinovom izrazu lica nije se moglo pretpostaviti o čemu razmišlja. On je sigurno mislio da ga je opet slagala i prevarila. Čak i ako je njen povod za to bio častan. Ostaje činjenica da mu se nije poverila dok je rešavala tešku nevolju koja se ticala i njegovog i njenog života.

Borila se da ne zaplače, ali osećala je da je snaga napušta. Mislila je da je najgore što joj se može dogoditi život u haremu paše Karima. Međutim, spoznala je da je život ovde, blizu Džastina, a bez njega i njegove ljubavi, večno prokletstvo. Zašto joj je toliko trebalo da shvati da brak sa Džastinom ne bi bio zatvor, već jedina sloboda koju je ikada imala?

Pognute glave čekala je da Džastin progovori. Osećala je njegovo neraspoloženje i uopšte nije mogla da proceni kako će reagovati na sve što mu je otkrila. Može li da zanemari sve ono što je bilo slomljeno u njihovoj vezi? Voli li je još uvek? Ili ga je previše lagala.

Kada je konačno prekinuo tišinu, glas mu je više ličio na rezanje nego na nežno udvaranje. „Dakle, hoćeš li prestati da me ubeđuješ da treba da tražim ženu koja će mi više odgovarati od tebe? Ili da sam u bordelima tražio nova iskustva? I, hoćeš li se konačno udati za mene?"

Od olakšanja su joj zaklecala kolena. „I biti majka tvojih sinova?"

„I to.“ Konačno ju je zagrlio i privio na čvrsto, blisko, voljeno telo.
Kejt je nemo zahvalila nebeskim silama, koje su joj, očito, još uvek bile naklonjene. Onda je podigla glavu da je Džastin poljubi i vragolasto se osmehnula sa suzama u očima. „Ako je tako“, rekla je, „onda nikada neću saznati kakav je osećaj koristiti *kondom*.“

by voki

¹ *Valida*: na turskom „majka, porodilja“, često u titulama „sultanija valida“ „sultanija majka“, to jest „kraljica majka“. Valida je sultanova žena, majka budućeg sultana, vladarka harema. (Prim. prev.)

² *Aleksandretu* (danas Askenderun) nekada najveći lučki grad u pokrajini Hatalj u Turskoj. (Prim. prev.)

Table of Contents

[Bekstvo iz harema](#)

[Prvo poglavlje](#)

[Drugo poglavlje](#)

[Treće poglavlje](#)

[Četvrto poglavlje](#)

[Peto poglavlje](#)

[Šesto poglavlje](#)

[Sedmo poglavlje](#)

[Osmo poglavlje](#)

[Deveto poglavlje](#)

[Deseto poglavlje](#)

[Jedanaesto poglavlje](#)

[Dvanaesto poglavlje](#)

[Trinaesto poglavlje](#)

[Četrnaesto poglavlje](#)

[Petnaesto poglavlje](#)

[Šesnaesto poglavlje](#)

[Sedamnaesto poglavlje](#)

[Osamnaesto poglavlje](#)

[Devetnaesto poglavlje](#)

[Dvadeseto poglavlje](#)

[Dvadeset prvo poglavlje](#)

[Dvadeset drugo poglavlje](#)

[Dvadeset treće poglavlje](#)

[Dvadeset četvrto poglavlje](#)

[Dvadeset peto poglavlje](#)